

**ZAKON O SPREMEMBAH IN DOPOLNITVAH ZAKONA O SODELOVANJU V KAZENSKIH ZADEVAH
Z DRŽAVAMI ČLANICAMI EVROPSKE UNIJE**

PREDLOG

EVA: 2026-2030-0022

I. UVOD

1. Ocena stanja in razlogi za sprejetje predloga zakona

Zakon o sodelovanju v kazenskih zadevah z državami članicami Evropske unije (Uradni list Republike Slovenije, št. 48/13, 37/15, 22/18 in 94/21; v nadaljnjem besedilu: ZSKZDČEU-1) je osrednji predpis na področju kazenskega sodelovanja med državami članicami EU, s katerim so v slovenski pravni red preneseni številni pravni akti EU. Sprejet je bil leta 2013 in je zaradi večjega števila novih evropskih pravnih aktov na področju mednarodnega kazenskega sodelovanja nadomestil leta 2007 sprejeti Zakon o sodelovanju v kazenskih zadevah z državami članicami Evropske unije (Uradni list Republike Slovenije, št. 102/07 in 9/11 – ZP-1G). ZSKZDČEU-1 je bil dopolnjen štirikrat, in sicer v letih 2015, 2018, 2021 in 2026.

S tem predlogom zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o sodelovanju v kazenskih zadevah z državami članicami Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: predlog novele) se ZSKZDČEU-1 dopolnjuje z določbami glede:

- izmenjave podatkov za sledenje in identifikacijo predmetov, uporabljenih za kaznivo dejanje, premoženjske koristi ali premoženja v kazenski zadevi, s čimer se v slovenski pravni red prenašajo nekatere določbe Direktive (EU) 2024/1260 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. aprila 2024 o povrnitvi in odvzemu premoženja (v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2024/1260/EU),
- evropskega naloga za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov, ki so potrebne za izvrševanje Uredbe (EU) 2023/1543 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. julija 2023 o evropskem nalogu za posredovanje in evropskem nalogu za zavarovanje elektronskih dokazov v kazenskih postopkih ter za izvrševanje kazni po kazenskem postopku (v nadaljnjem besedilu: Uredba 2023/1543/EU) ter
- imenovanja oseb (imenovanih poslovnih enot in pravnih zastopnikov), ki so pristojne, da v imenu operaterjev oziroma ponudnikov storitev informacijske družbe prejemajo in izvršujejo zahteve za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov, s čimer se v slovenski pravni red prenaša Direktiva (EU) 2023/1544 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. julija 2023 o določitvi harmoniziranih pravil o imenovanju imenovanih poslovnih enot in pravnih zastopnikov za namen zbiranja elektronskih dokazov v kazenskih postopkih (v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2023/1544/EU).

Izmenjava podatkov za sledenje in identifikacijo predmetov, uporabljenih za kaznivo dejanje, premoženjske koristi ali premoženja v kazenski zadevi

Direktiva 2024/1260/EU državam članicam nalaga vzpostavitev ustreznih ukrepov za i) sledenje in identifikacijo predmetov, uporabljenih za kaznivo dejanje, ter premoženjske koristi ali premoženja, ki so ali bi lahko postali predmet sklepa o začasnem zavarovanju ali odvzemu v okviru postopkov v kazenskih zadevah, ii) odvzem takih predmetov, koristi in premoženja ter začasno zavarovanje za namen odvzema, ter iii) upravljanje začasno zavarovanega premoženja.

Poudariti velja, da gre pri tem predvsem za ukrepe, ki jih morajo države članice zagotoviti v nacionalnih postopkih. Zato bo večina določb direktive v slovenski pravni red prenesenih z zakonodajo, ki ureja te postopke (zakon, ki ureja državno tožilstvo, in zakon, ki ureja kazenski postopek), oziroma s posebnim zakonom, ki bo urejal upravljanje začasno zavarovanega premoženja.

Vendar pa Direktiva 2024/1260/EU vsebuje tudi določbe, ki se nanašajo na sodelovanje med državami članicami v obliki izmenjave informacij. Te določbe se v slovenski pravni red prenašajo s tem predlogom novele.

Evropski nalog za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov

Uredba 2023/1543/EU določa dve preiskovalni dejanji, namenjeni pridobivanju elektronskih dokazov v kazenskem postopku oziroma zaradi izvršitve kazenske sankcije, in sicer evropski nalog za zavarovanje elektronskih dokazov in evropski nalog za posredovanje elektronskih dokazov. Evropski nalog izdajo sodišča v državah članicah, v omejenem obsegu pa tudi drugi organi, ko zahtevajo podatke od operaterja oziroma ponudnika storitev informacijske družbe, če se oseba, ki je zadolžena, da v njegovem imenu prejema in izpolnjuje zahteve državnih organov za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov

(imenovana poslovna enota ali pravni zastopnik, imenovana oziroma imenovan v skladu z Direktivo 2023/1544/EU), nahaja v drugi državi članici EU (ne glede na to, ali ima operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe sedež ali prebivališče v državi, ki zahtevo izda, v drugi državi članici ali izven Evropske unije).

Z evropskim nalogom za posredovanje elektronskih dokazov organ države članice operaterju oziroma ponudniku storitev informacijske družbe odredi, da mu izroči elektronske dokaze (podatke o identiteti naročnika storitve in podatke o vrsti in trajanju naročniškega razmerja, podatke o opravljanju storitve in druge podatke, ki se hranijo v elektronski obliki).

Z evropskim nalogom za zavarovanje pristojni organ od operaterja oziroma ponudnika storitve informacijske družbe oziroma njegove imenovane poslovne enote ali pravnega zastopnika zahteva zavarovanje podatkov, dokler ni izdana zahteva za posredovanje (izročitev) elektronskih dokazov. Pri tem je treba upoštevati, da se posredovanje zavarovanih podatkov lahko zahteva ne le z evropskim nalogom za posredovanje, temveč tudi na podlagi dveh drugih pravnih aktov, ki urejata pravno pomoč med državami članicami. Posredovanje podatkov, ki so zavarovani na podlagi evropskega naloga za zavarovanje elektronskih dokazov, se lahko torej zahteva:

- z evropskim nalogom za posredovanje elektronskih dokazov;
- z evropskim preiskovalnim nalogom, ki ga ureja Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2014/41/EU z dne 3. aprila 2014 o evropskem preiskovalnem nalogu v kazenskih zadevah (v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2014/41/EU) ali
- na podlagi Konvencije, ki jo je Svet pripravil na podlagi člena 34 Pogodbe o Evropski uniji, o medsebojni pravni pomoči v kazenskih zadevah med državami članicami Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: Konvencija o medsebojni pravni pomoči).

Posebnost evropskega naloga za zavarovanje in evropskega naloga za posredovanje elektronskih dokazov je, da ga pristojni organ države izdajateljice naslovi neposredno na imenovano poslovno enoto ali pravnega zastopnika ponudnika storitve v drugi državi članici oziroma ne da bi moral nalog predhodno priznati pravosodni organ te države. Šele če do prostovoljne izvršitve evropskega naloga ne pride, organ izdajatelj od organa izvršitelja v drugi državi članici zahteva priznanje in izvršitev naloga.

Ideje o potrebi po novem, učinkovitejšem sredstvu na področju zbiranja elektronskih dokazov, ki bi dopolnilo nabor obstoječih in manj učinkovitih oblik medsebojne pravne pomoči med državami članicami Evropske unije, segajo v čas terorističnih napadov v Bruslju leta 2016, po katerih je v ospredje prišlo spoznanje » /.../ da je treba najti načine za hitrejše zavarovanje in pridobivanje elektronskih dokazov, pa tudi pomen tesnega sodelovanja med organi za preprečevanje, odkrivanje in preiskovanje kaznivih dejanj, tretjimi državami in ponudniki storitev, ki delujejo na evropskem ozemlju /.../.« (glej 6. točko uvodne obrazložitve uredbe). To je še toliko bolj pomembno, ker se omrežne storitve lahko zagotavljajo od koderkoli in ne zahtevajo fizične infrastrukture, prostorov ali osebja v državi, v kateri se zadevna storitev ponuja, posledično pa so pomembni elektronski dokazi pogosto shranjeni zunaj države, v kateri poteka preiskava, ali pa jih hrani subjekt, ki v tej državi nima sedeža, kar predstavlja še poseben izziv pri njihovem zbiranju v kazenskih postopkih (glej 7. točko uvodne obrazložitve uredbe).

Čeprav je evropski nalog za posredovanje in zavarovanje elektronskih dokazov zaradi možnosti, da se pošlje v izvršitev zasebnopravnemu subjektu v drugi državi članici, učinkovitejši od drugih oblik pridobivanja dokazov (evropski preiskovalni nalog, zahteva na podlagi Konvencije o medsebojni pravni pomoči), pa obstajajo tudi določene omejitve, ki njegovo učinkovitost vsaj deloma postavljajo pod vprašaj. Uredba 2023/1543/EU je bila sprejeta hkrati z Direktivo 2023/1544/EU, ki določa dolžnost imenovanja imenovanih poslovnih enot oziroma pravnih zastopnikov. Prepletenost njunih določb je tolikšna, da je mogoče evropski nalog izdati le zoper operaterja oziroma ponudnika storitev informacijske družbe, ki ima oziroma je dolžan imenovati imenovano poslovno enoto oziroma pravnega zastopnika. Tako že definiciji pojmov »evropski nalog za zavarovanje« in »evropski nalog za posredovanje« nalog opredeljujeta kot odločbo, ki je »naslovljena na imenovano poslovno enoto ali pravnega zastopnika ponudnika storitev, ki ponuja storitve v Uniji, kadar se ta imenovana poslovna enota ali pravni zastopnik nahaja v drugi državi članici, ki jo zavezuje ta uredba.« (glej 1. in 2. točko 3. člena uredbe). Ker pa v skladu z Direktivo 2023/1544/EU poslovne enote ali pravnega zastopnika niso dolžni imenovati operaterji oziroma ponudniki storitev informacijske družbe, ki

storitev ponujajo zgolj v državi članici, v kateri imajo sedež (glej 5. odstavek 1. člena), zoper te ponudnike tudi ni mogoče izdati evropskega naloga za zavarovanje ali posredovanje elektronskih dokazov.

Uredba 2023/1543/EU sicer predstavlja neposredno pravno podlago, da organi držav članic izdajo in od druge države članice zahtevajo izvršitev evropskega naloga za zavarovanje ali posredovanje elektronskih dokazov. Ne glede na navedeno pa uredba državam članicam izrecno nalaga, da določena vprašanja v zvezi z evropskim nalogom uredijo v svojih nacionalnih pravilih (na primer da uredijo pravna sredstva; glej 18. člen uredbe), ureditev določenih vprašanj pa je nujna glede na naravo stvari (na primer ureditev pristojnega organa za priznanje in izvršitev naloga druge države) ali vsaj koristna za izvrševanje uredbe v praksi. Vsa navedena vprašanja urejata novi 11.a in 11.b poglavje ZSKZDČEU-1, kot ju določa ta predlog novele.

Imenovanje imenovanih poslovnih enot in pravnih zastopnikov, zadolženih za prejemanje in izvrševanje zahtev za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov

Direktiva 2023/1544/EU določa dolžnost operaterjev oziroma ponudnikov storitev informacijske družbe, ki storitev ponujajo v Evropski uniji – razen če je njihovo delovanje omejeno zgolj na eno državo članico -, da imenujejo osebo, ki je pristojna, da v njihovem imenu prejema in izvršuje zahteve za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov, ki jih izdajo sodišča in drugi državni organi držav članic EU. Operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe, ki ima poslovno enoto v Evropski uniji, mora praviloma imenovati eno izmed svojih poslovnih enot (imenovana poslovna enota). Če poslovne enote nima v Evropski uniji, mora imenovati drugo pravno ali fizično osebo s sedežem ali prebivališčem v Evropski uniji (pravni zastopnik).

Imenovane poslovne enote in pravni zastopniki opravljajo to vlogo tako v postopkih brez čezmejnega elementa, predvsem pa v primerih, ko je za izvršitev zahteve za zavarovanje ali posredovanje elektronskih dokazov potrebna pravna pomoč druge države članice oziroma ko se elektronski dokazi zahtevajo od subjekta v drugi državi članici.

Direktiva 2023/1544/EU pojasnjuje, da nacionalna pravila o kazenskih postopkih ogrožajo svobodno opravljanje storitev na notranjem trgu. Države članice se pri zbiranju elektronskih dokazov v kazenskih postopkih soočajo s težavami pri izvršitvi svojih zahtev za posredovanje dokazov, saj se omrežne storitve zagotavljajo od koderkoli in ne zahtevajo fizične infrastrukture, prostorov ali osebja v državi, v kateri se storitev ponuja, ali v Evropski uniji. Države članice se z ovirami pri izvrševanju svojih zahtev za zavarovanje ali posredovanje elektronskih dokazov soočajo na različne načine, takšen neusklajen pristop pa za operaterje oziroma ponudnike storitev informacijske družbe predstavlja različne in tudi nasprotujoče si obveznosti v različnih državah članicah. Ker to ovira svobodno opravljanje storitev, je nujen usklajen pristop, ki ga prinaša direktiva, hkrati pa bo direktiva omogočila tudi lažje odkrivanje in pregon kaznivih dejanj (1., 2., 3. in 5. točka uvodne obrazložitve).

Direktiva ne predstavlja pravne podlage sodišč in drugih organov držav članic, da izdajo ali izvršijo zahteve za zavarovanje ali posredovanje elektronskih dokazov, temveč to podlago predstavljajo drugi pravni akti, in sicer:

- nacionalne določbe vsake države članice, kadar se podatki zahtevajo od imenovane poslovne enote ali pravnega zastopnika s sedežem ali prebivališčem v tej državi članici,
- Uredba 2023/1543/EU,
- Direktiva 2014/41/EU in
- Konvencija o medsebojni pravni pomoči v kazenskih zadevah.

Kljub navedenemu pa Direktiva 2023/1544/EU v določeni meri posega tudi v pristojnost izdajanja aktov iz prejšnjega odstavka, saj določa, da:

- se zahteve za zavarovanje ali posredovanje elektronskih dokazov na podlagi uredbe, direktive in konvencije morajo nasloviti na imenovane poslovne enote ali pravne zastopnike – glej peti odstavek 3. člena Direktive 2023/1544/EU ter
- lahko organi zahteve za zavarovanje ali posredovanje elektronskih dokazov, izdane na podlagi nacionalnega prava, še naprej neposredno naslavljajo na operaterje oziroma ponudnike storitev

informatijske družbe s sedežem na njihovem ozemlju, lahko pa jih naslovijo na imenovane poslovne enote ali pravne zastopnike – glej drugi in tretji odstavek 1. člena Direktive 2023/1544/EU.

2. CILJI, NAČELA IN POGLAVITNE REŠITVE PREDLOGA ZAKONA

2.1 Cilji

Izmenjava podatkov za sledenje in identifikacijo predmetov, uporabljenih za kaznivo dejanje, premoženjske koristi ali premoženja v kazenski zadevi

S predlogom novele se v ZSKZDČEU-1 dodajajo določbe za prenos 9., 10. in drugih povezanih členov Direktive 2024/1260/EU.

Kazalniki za spremljanje doseganja cilja oziroma merila, po katerih se bo izvajalo vrednotenje učinkov: sprejet predpis.

Evropski nalog za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov

S predlogom novele se v ZSKZDČEU-1 dodajajo določbe za izvrševanje Uredbe 2023/1543/EU.

Kazalniki za spremljanje doseganja cilja oziroma merila, po katerih se bo izvajalo vrednotenje učinkov: sprejet predpis.

Imenovanje imenovanih poslovnih enot in pravnih zastopnikov, zadolženih za prejemanje in izvrševanje zahtev za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov

S predlogom novele se v ZSKZDČEU-1 dodajajo določbe za prenos Direktive 2023/1544/EU.

Kazalniki za spremljanje doseganja cilja oziroma merila, po katerih se bo izvajalo vrednotenje učinkov: sprejet predpis.

2.2 Načela

Predlagane spremembe upoštevajo načela sodelovanja v kazenskih zadevah med članicami EU, predvsem pa načela varstva človekovih pravic in svoboščin, pravne države, legitimnosti in omejenosti represije, učinkovitosti, gospodarnosti ter zaupanja.

2.3 Poglavitne rešitve

Izmenjava podatkov za sledenje in identifikacijo predmetov, uporabljenih za kaznivo dejanje, premoženjske koristi ali premoženja v kazenski zadevi

Ključna predlagana rešitev glede izmenjave podatkov za sledenje in identifikacijo predmetov, uporabljenih za kaznivo dejanje, premoženjske koristi ali premoženja v kazenski zadevi, je, da te podatke z ustreznimi organi drugih držav članic izmenjuje Vrhovno državno tožilstvo Republike Slovenije.

Evropski nalog za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov

Ključne predlagane rešitve glede evropskega naloga za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov so:

- izključna pristojnost Okrožnega sodišča v Kopru za odločanje o prepovedi izvršitve in priznanju naloga, ki ga izda organ druge države članice,

- ureditev denarne kazni za neizvršitev naloga, ki ga izda organ druge države članice;
- uporaba določb Zakona o kazenskem postopku o primerljivih preiskovalnih dejanjih za odreditev naloga, ki ga odredi slovenski organ, razen kadar Uredba 2023/1543/EU določa drugačno ureditev.

Imenovanje imenovanih poslovnih enot in pravnih zastopnikov, zadolženih za prejemanje in izvrševanje zahtev za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov

Ključne predlagane rešitve glede imenovanih poslovnih enot in pravnih zastopnikov so:

- določi se obveznost imenovanja imenovanih poslovnih enot ali pravnih zastopnikov v skladu z Direktivo 2023/1544/EU;
- določajo se prekrški za kršitev pravil glede imenovanja imenovanih poslovnih enot ali pravnih zastopnikov;
- določi se obveznost naslavljanja zahtev za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov na imenovane poslovne enote ali pravne zastopnike v primerih, ki jih določa Direktiva 2023/1544/EU;
- Agencija za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije izvaja nadzor nad izvajanjem določb o imenovanju imenovanih poslovnih enot in pravnih zastopnikov.

3. Ocena finančnih posledic predloga zakona za državni proračun in druga javna finančna sredstva

Predpis ima posledice za državni proračun in druga javnofinančna sredstva.

- **Predpis ima posledice za blagajne javnega financiranja (državni proračun, občinski proračuni ter pokojninska in zdravstvena blagajna).**
 - Predpis ima na blagajne javnega financiranja učinek v vrednosti nad 40.000 eur.

Ocena finančnih posledic za izvajanje nalog AKOS na letni ravni znaša 69.200 evrov, kar vključuje:

1. zaposlitev enega dodatnega uslužbenca: povprečna plača delovnega mesta na agenciji skupaj z regresom za prehrano, regresom za letni dopust, povračilom stroškov prevoza na delovno mesto in drugimi prispevki delodajalca je izračunana v višini 4.558,3 evrov na mesec, kar letno znaša 54.700 evrov;
2. neposredne stroške dodatnega uslužbenca v višini 4.500 evrov, in sicer: i) službena potovanja v tujino v okviru delovanja kot kontaktna točka z drugimi osrednjimi organi v višini približno 3.000 evrov (strošek letalskih kart, dveh nočitev in dnevnic za tri službena potovanja, saj je v direktivi predvideno usklajevanje osrednjih organov glede izvršilnih ukrepov za zagotovitev skladnega in sorazmernega pristopa, kot tudi sodelovanje z Evropsko komisijo), ii) kotizacije za izobraževanja v približni višini 1.500 evrov (vključeni so tudi stroški usposabljanja in izpita iz ZUP in ZIN),
3. strošek vzpostavitve in delovanja evidence ponudnikov storitev, kar vključuje vzpostavitev javne evidence ter njeno povezljivost v Evropsko pravosodno mrežo v kazenskih zadevah v višini 5.000 evrov,
4. strošek ozaveščanja ponudnikov storitev – material, povezovanje z Gospodarsko zbornico Slovenije o obveznosti ponudnikov storitev glede vpisa v evidenco in drugih obveznosti po direktivi in uredbi v višini 5.000 evrov.

- **Predpis ima negativen učinek na potrebna dodatna sredstva ali zmanjšanje teh sredstev, na stroške dela (dodatne zaposlitve ali zmanjšanje), druge operativne stroške (nakup pisarniške opreme, stroški prevoza, (najem/nakup) stroške nepremičnin, na uvajanje novih digitalnih storitev (stroški nakupa/najema strojne opreme, stroški vzpostavitve/nadgradnje informacijskih sistemov in vzpostavitve povezljivosti evidenc vključevanja zunanjih izvajalcev oziroma storitev, itd..**

Prikazana sredstva so potrebna za izvajanje obveznosti, ki jih Republiki Sloveniji nalagajo predpisi Evropske unije.

- **Predpis ima negativen učinek na zvišanje posrednih stroškov glede javnih financ pri njegovem izvajanju (zaposlovanje in stroški, povezani s tem, stroški zunanjih izvajalcev itd.).**

Zaradi izvajanja nadzornih in drugih nalog AKOS bo potrebna zaposlitev dodatnega uslužbenca (glej specifikacijo zgoraj).

- **Predpis ima negativen učinek na prihodke podjetij/ustanov, ki ne vplivajo neposredno na javne finančne blagajne (odstopljena dajatev, prenos stroškov ukrepa).**

Predlog novele nima neposrednih finančnih posledic, v praksi pa je mogoče pričakovati, da bodo pravni zastopniki, zadolženi za prejemanje in izvrševanje zahtev za elektronske dokaze, opravljanje navedene storitve pogojevali s plačilom.

V primeru neizvršitve evropskega naloga bodo naslovniki naloga plačali denarno kazen.

- **Predpis ima negativen učinek na odhodke podjetij/ustanov, ki ne vplivajo neposredno na javne finančne blagajne (odstopljena dajatev, prenos stroškov ukrepa).**

Predlog novele nima neposrednih finančnih posledic, v praksi pa je mogoče pričakovati, da bodo pravni zastopniki, zadolženi za prejemanje in izvrševanje zahtev za elektronske dokaze, opravljanje navedene storitve pogojevali s plačilom.

V primeru neizvršitve evropskega naloga bodo naslovniki naloga plačali denarno kazen.

4. Navedba, da so sredstva za izvajanje zakona v državnem proračunu zagotovljena, če predlog zakona predvideva porabo proračunskih sredstev v obdobju, za katero je bil državni proračun že sprejet

Finančna sredstva bodo zagotovljena z državnim proračunom. Za obdobje, za katero je proračun že sprejet, bodo finančna sredstva zagotovljena z rebalansom proračuna.

5. Prikaz ureditve v drugih pravnih sistemih in prilagojenosti predlagane ureditve pravu Evropske unije

5.1 Prikaz ureditve v drugih pravnih sistemih

/

5.2 Prikaz ureditve v pravnem redu Evropske unije

IZJAVA O SKLADNOSTI S PRAVNIM REDOM EU

NASLOV PREDPISA RS

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o sodelovanju v kazenskih zadevah z državami članicami Evropske unije

EVA

2026-2030-0022

AKTI EU, KATERIH PRENOS ALI IZVAJANJE SE ZAGOTAVLJA S PREDPISOM RS

Št.	CELEX	Naslov				Zadnjič spremenjen z (CELEX)			
1	32024L1260	Direktiva (EU) 2024/1260 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. aprila 2024 o povrnitvi in odvzemu premoženja							
2	32023L1544	Direktiva (EU) 2023/1544 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. julija 2023 o določitvi harmoniziranih pravil o imenovanju imenovanih poslovnih enot in pravnih zastopnikov za namen zbiranja elektronskih dokazov v kazenskih postopkih							
Predpis RS				Opomba ali CELEX akta EU predpisa		Akt EU			
Člen	Odstavek	Točka	Alinea	Člen	Odstavek	Točka	Alinea		
1									
1	1			32023L1544	7	1			
2									
2	2			32023L1544	7	2			
2	2			32024L1260	33	1			
2	2			32024L1260	33	2			
3									
3	1			32024L1260	9	1			
3	1			32024L1260	9	2			
3	1			32024L1260	9	2	a		
3	1			32024L1260	9	2	b		
3	1			32024L1260	9	2	c		
3	1			32024L1260	9	2	d		
3	1			32024L1260	9	2	e		
3	1			32024L1260	9	2	f		
3	1			32024L1260	9	2	g		
3	1			32024L1260	9	2	h		
3	1			32024L1260	9	3			
3	1			32024L1260	9	4			
3	1			32024L1260	9	5			
3	1			32024L1260	9	6			
3	1			32024L1260	9	6	a		
3	1			32024L1260	9	6	b		
3	1			32024L1260	9	6	c		
3	1			32024L1260	9	7			
3	1			32024L1260	10	1			
3	1			32024L1260	10	1	a		
3	1			32024L1260	10	1	b		

Predpis RS				Opomba ali CELEX akta EU predpisa	Akt EU			
Člen	Odstavek	Točka	Alinea		Člen	Odstavek	Točka	Alinea
3	1			32024L1260	10	1	c	
3	1			32024L1260	10	2		
3	1			32024L1260	10	3		
4				Ni predmet usklajevanja s pravom EU				
5				Ni predmet usklajevanja s pravom EU				
6								
6	1			32023L1544	3	1		
6	1			32023L1544	3	1	a	
6	1			32023L1544	3	1	b	
6	1			32023L1544	3	1	c	
6	1			32023L1544	3	2		
6	1			32023L1544	3	2	a	
6	1			32023L1544	3	2	b	
6	1			32023L1544	3	3		
6	1			32023L1544	3	4		
6	1			32023L1544	3	5		
6	1			32023L1544	3	6		
6	1			32023L1544	4	1		
6	1			32023L1544	4	2		
6	1			32023L1544	4	3		
6	1			32023L1544	4	4		
6	1			32023L1544	4	5		
6	1			32023L1544	4	6		
6	1			32023L1544	5			
6	1			32023L1544	6	1		
6	1			32023L1544	6	2		
6	1			32023L1544	6	2		
7				32023L1544	5	6		
8				Ni predmet usklajevanja s pravom EU				
9				Ni predmet usklajevanja s pravom EU				

5.3 Prikaz ureditve v posameznih državah članicah Evropske unije

Avstrija

Predlog novele predstavlja določbe za prenos dveh direktiv in določbe za izvajanje uredbe. Ta pravna akta v pretežni meri določata vsebino ureditve v Republiki Sloveniji in drugih državah članicah, zato je mogoče pričakovati visoko stopnjo enotnosti pravnih ureditev v državah članicah.

Bolgarija

Glej zgoraj.

Belgija

Glej zgoraj.

6. Presoja posledic

6.1 Presoja administrativnih posledic

a) Predpis ima učinek na uvajanje nove obveznosti, spreminjanje ali ukinjanje obstoječe obveznosti.

- Predpis ima negativen učinek na število trenutno veljavnih obveznosti.**

Predlog novele prinaša določene učinke, saj se uvajajo nove obveznosti Vrhovnega državnega tožilstva, Okrožnega sodišča v Kopru ter operaterjev oziroma ponudnikov storitev informacijske družbe.

Predlog novele ne uvaja izvirnih nacionalnih obveznosti, temveč določa nacionalni okvir za izvrševanje obveznosti, ki izhajajo iz pravnih aktov Evropske unije oziroma jih mora Republika Slovenija prenesti ali zagotoviti njihovo izvajanje v nacionalnem pravnem redu.

- Predpis ima negativen učinek na aktivnosti zaposlenih v organih državne uprave, pravosodnih organih in nosilce javnih pooblastil.**

Predlog novele prinaša določene učinke, saj uvaja dodatne aktivnosti za zaposlene v pravosodnih organih in pri Agenciji za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije.

Predlog novele ne uvaja izvirnih nacionalnih obveznosti, temveč določa nacionalni okvir za izvrševanje obveznosti, ki izhajajo iz pravnih aktov Evropske unije oziroma jih mora Republika Slovenija prenesti ali zagotoviti njihovo izvajanje v nacionalnem pravnem redu.

- Predpis ima pozitiven učinek na organe državne uprave, pravosodne organe in nosilce javnih pooblastil.**

Predlog novele ne razpršuje obveznosti med dodatne organe, temveč za posamezna vsebinska področja določa enotne pristojne organe, kar prispeva k preglednejšemu in učinkovitejšemu izvajanju obveznosti, ki izhajajo iz pravnih aktov Evropske unije.

Sprememba bo vplivala na 30 zaposlenih. Za njih bodo odpravljene naslednje obveznosti: Drugo v skupnem znesku 0,00 EUR.

b) Predpis ima učinek na uvajanje nove digitalne storitve, spreminjanje ali ukinjanje obstoječe digitalne storitve.

- Predpis ima pozitiven učinek na digitalne storitve v javni upravi.**

Predlog novele ima učinek na uvajanje oziroma uporabo digitalnih storitev.

Predlog novele predvideva vzpostavitev evidence operaterjev oziroma ponudnikov storitev informacijske družbe, ki imenujejo imenovano poslovno enoto oziroma pravnega zastopnika za prejetje in izvrševanje zahtev za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov. Evidenco bo vodila Agencija za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije, predvidena pa je tudi njena povezljivost z Evropsko pravosodno mrežo v kazenskih zadevah.

Predlog novele je povezan tudi z uporabo decentraliziranega informacijskega sistema za varno elektronsko komunikacijo pri pošiljanju evropskih nalogov za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov oziroma pripadajočih potrdil ter pri komunikaciji med pristojnimi organi in naslovniki.

Predlog novele ne ukinja obstoječih digitalnih storitev. Navedene rešitve ne predstavljajo izvirne nacionalne digitalne storitve, temveč izhajajo iz pravnih aktov Evropske unije oziroma iz potrebe po zagotovitvi njihovega izvajanja v nacionalnem pravnem redu.

– Predpis ima pozitiven učinek na digitalizacijo poslovne učinkovitosti.

Predlog novele ima pozitiven učinek na digitalizacijo poslovne učinkovitosti, saj je povezan z uporabo digitalnih rešitev, ki omogočajo varnejšo, hitrejšo in bolj pregledno komunikacijo med pristojnimi organi, operaterji oziroma ponudniki storitev informacijske družbe ter njihovimi imenovanimi poslovnimi enotami oziroma pravnimi zastopniki. Navedene digitalne rešitve izhajajo iz pravnih aktov Evropske unije oziroma iz potrebe po zagotovitvi njihovega izvajanja v nacionalnem pravnem redu.

c) Predpis ima učinek, s katerim se posega v osebne podatke (določa obdelava novih ali spremenjenih osebnih podatkov).

– Predpis ima negativen učinek glede posega v osebne podatke – utemeljenost posega.

Predlog novele prinaša učinke na obdelavo osebnih podatkov, saj določa obdelavo oziroma izmenjavo osebnih podatkov za namen sledenja in identifikacije predmetov, premoženjske koristi ali premoženja v kazenskih zadevah ter za namen zavarovanja in posredovanja elektronskih dokazov, vendar je poseg dopusten, saj gre za izvrševanje obveznosti iz pravnih aktov Evropske unije.

Bistven del predloga novele se nanaša na evropski nalog za zavarovanje elektronskih dokazov in evropski nalog za posredovanje elektronskih dokazov. Z evropskim nalogom za posredovanje elektronskih dokazov lahko pristojni organ od operaterja oziroma ponudnika storitev informacijske družbe zahteva posredovanje elektronskih dokazov, ki lahko vključujejo podatke o identiteti naročnika storitve, podatke o vrsti in trajanju naročniškega razmerja, podatke o opravljanju storitve, prometne podatke in druge podatke, ki se hranijo v elektronski obliki, vključno z vsebinskimi podatki, kadar so za to izpolnjeni pogoji.

Z evropskim nalogom za zavarovanje elektronskih dokazov se od operaterja oziroma ponudnika storitev informacijske družbe oziroma njegove imenovane poslovne enote ali pravnega zastopnika zahteva, da določene osebne (tudi komunikacijske) podatke zavaruje za namen njihovega poznejšega posredovanja ter te podatke tudi posreduje.

Predlog novele ureja tako položaj, ko evropski nalog izda organ druge države članice in je naslovljen na naslovnika v Republiki Sloveniji, kot tudi položaj, ko evropski nalog izda pristojni organ Republike Slovenije in je naslovljen na osebo v drugi državi članici. V obeh primerih gre za ureditev postopkov, v katerih se lahko obdelujejo osebni podatki posameznikov, na katere se elektronski dokazi nanašajo.

Predlog novele določa tudi pristojne organe, postopkovna pravila, pravna sredstva oziroma sodno varstvo, pogoje za zavrnitev ali priznanje evropskega naloga ter sankcioniranje neizpolnitve obveznosti iz

evropskega naloga. S tem se določa nacionalni okvir za obdelavo osebnih podatkov v postopkih zavarovanja in posredovanja elektronskih dokazov, pri čemer temeljna pravila o evropskem nalogu izhajajo neposredno iz Uredbe 2023/1543/EU.

Poleg tega predlog novele ureja tudi obdelavo osebnih podatkov v delu, ki se nanaša na izmenjavo podatkov med Vrhovnim državnim tožilstvom Republike Slovenije kot uradom za odvzem premoženjske koristi in uradi za odvzem premoženjske koristi drugih držav članic. V tem delu določa vrste podatkov, ki se lahko izmenjajo, pogoje za njihovo posredovanje, roke, komunikacijsko sredstvo ter obveščanje posameznika, na katerega se podatki nanašajo.

Predlog novele ima neposreden učinek na obdelavo osebnih podatkov, vendar, kot že navedeno, ne uvaja izvirne nacionalne ureditve zbiranja elektronskih dokazov, temveč določa nacionalni okvir za izvrševanje obveznosti, ki izhajajo iz pravnih aktov Evropske unije oziroma jih mora Republika Slovenija prenesti ali zagotoviti njihovo izvajanje v nacionalnem pravnem redu.

č) Predpis ima učinek na temeljna načela varstva osebnih podatkov.

- Predpis ima negativen učinek na upoštevanje načela zakonitosti, poštenosti in preglednosti obdelave.**

Predlog novele prinaša učinke na upoštevanje načela zakonitosti, poštenosti in preglednosti obdelave osebnih podatkov.

Učinek na zakonitost obdelave izhaja iz narave evropskega naloga za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov, saj gre za poseg v ustavno varovano področje komunikacijske in informacijske zasebnosti. Organ druge države članice lahko evropski nalog neposredno naslovi na operaterja oziroma ponudnika storitev informacijske družbe oziroma njegovo imenovano poslovno enoto ali pravnega zastopnika v Republiki Sloveniji. Zakonitost obdelave osebnih podatkov je zato v takih primerih v pomembnem delu odvisna od pravilnosti postopka, pogojev za izdajo naloga in pravnih standardov v državi članici izdajateljici, domači organ pa praviloma ni vključen v vsak primer že pred zavarovanjem ali posredovanjem podatkov.

Učinek na poštenost obdelave je povezan z možnostjo različnih obsegov posega glede na ureditev in prakso posamezne države članice izdajateljice (raven varstva človekovih pravic). Ker evropski nalog temelji na neposrednem čezmejnem naslavljanju zahtev, lahko pride do položajev, v katerih so za primerljive vrste podatkov ali primerljive procesne položaje v različnih državah članicah uporabljeni različni standardi, obsegi zahtev oziroma stopnje procesnega varstva. To lahko vpliva na poštenost obdelave z vidika posameznika, na katerega se podatki nanašajo.

Učinek na preglednost obdelave izhaja iz tega, da se lahko osebni podatki posameznika zavarujejo ali posredujejo na podlagi neposredne komunikacije med organom druge države članice in naslovnikom evropskega naloga, brez predhodnega priznanja oziroma posredovanja domačega pravosodnega organa. Zaradi takšne ureditve je obdelava osebnih podatkov za posameznika manj pregledna, saj domači organ praviloma ni vključen v vsak primer že ob začetku postopka, temveč šele v primerih, ko je to posebej določeno.

Navedeni učinki so omejeni s tem, da predlog novele določa nacionalna postopkovna pravila, pristojnost organa izvršitelja, primere odločanja o zavrnitvi oziroma priznanju evropskega naloga, pravna sredstva ter sankcioniranje neizpolnitve obveznosti iz evropskega naloga. Kljub temu predlog novele v tem delu predvsem vzpostavlja nacionalni okvir za izvajanje sistema, ki izhaja iz Uredbe 2023/1543/EU in Direktive 2023/1544/EU.

- Predpis ima negativen učinek na upoštevanje načel določenosti, izrecnosti in zakonitosti namenov.**

Predlog novele prinaša učinke na upoštevanje načel določenosti, izrecnosti in zakonitosti namenov obdelave osebnih podatkov.

Pri evropskem nalogu za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov je konkretni namen obdelave v posameznem primeru v pomembnem delu določen z nalogom, ki ga izda organ druge države članice. Določenost, izrecnost in zakonitost namena so zato odvisne tudi od pravne ureditve, prakse in obrazložitve naloga v državi članici izdajateljici, domači organ pa praviloma ni vključen že pred vsakim zavarovanjem ali posredovanjem podatkov.

Pri izmenjavi podatkov med Vrhovnim državnim tožilstvom Republike Slovenije kot uradom za odvzem premoženjske koristi in uradi za odvzem premoženjske koristi drugih držav članic je namen sicer določen kot sledenje in identifikacija predmetov, premoženjske koristi ali premoženja v kazenskih zadevah, vendar predlog novele omogoča izmenjavo širokega nabora osebnih podatkov. Konkretni namen posamezne izmenjave bo zato v praksi odvisen od vsebine zahteve druge države članice oziroma presoje pristojnega državnega tožilca v posameznem primeru.

Navedeni učinki izhajajo iz ureditve, določene s pravnimi akti Evropske unije, predlog novele pa v tem delu določa predvsem nacionalni okvir za njihovo izvajanje.

- **Predpis ima negativen učinek na upoštevanje načela, da naj bo obdelava osebnih podatkov ustrezna in omejena na to, kar je potrebno za namene, za katere se obdelujejo ti podatki.**

Predlog novele prinaša določene učinke na upoštevanje načela najmanjšega obsega podatkov oziroma načela, da mora biti obdelava osebnih podatkov ustrezna in omejena na to, kar je potrebno za namene, za katere se podatki obdelujejo.

Pri evropskem nalogu za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov lahko obdelava zajema različne kategorije elektronskih dokazov, vključno s podatki o naročniku, podatki o opravljanju storitve, prometnimi podatki in v določenih primerih tudi vsebinskimi podatki. Ker nalog izda organ druge države članice in ga lahko neposredno naslovi na operaterja oziroma ponudnika storitev informacijske družbe oziroma njegovo imenovano poslovno enoto ali pravnega zastopnika, je presoja, kateri podatki so nujni in sorazmerni za konkretni postopek, v pomembnem delu odvisna od organa države članice izdajateljice.

Pri izmenjavi podatkov med Vrhovnim državnim tožilstvom Republike Slovenije kot uradom za odvzem premoženjske koristi in uradi za odvzem premoženjske koristi drugih držav članic predlog novele omogoča izmenjavo širokega nabora osebnih podatkov za namen sledenja in identifikacije predmetov, premoženjske koristi ali premoženja v kazenskih zadevah. Čeprav je namen izmenjave določen, lahko širina možnih podatkovnih kategorij povečuje tveganje, da bodo v posameznem primeru obdelani tudi podatki, katerih nujnost bo odvisna predvsem od vsebine zahteve druge države članice oziroma presoje pristojnega državnega tožilca.

Navedeni učinki izhajajo iz ureditve, določene s pravnimi akti Evropske unije, predlog novele pa v tem delu določa predvsem nacionalni okvir za njihovo izvajanje.

- **Predpis ima negativen učinek na upoštevanje načela omejitve hrambe – določenost rokov hrambe.**

Predlog novele prinaša določene učinke na upoštevanje načela omejitve hrambe oziroma določenosti rokov hrambe osebnih podatkov. Pri evropskem nalogu za zavarovanje elektronskih dokazov je namen ukrepa

prav v tem, da operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe podatke zavaruje za namen njihovega morebitnega poznejšega posredovanja. To pomeni dodatno hrambo podatkov, pri čemer so konkretni rok zavarovanja in nadaljnja uporaba podatkov odvisni predvsem od ureditve v Uredbi 2023/1543/EU, vsebine posameznega naloga in nadaljnje postopka pridobivanja podatkov.

Pri izmenjavi podatkov med Vrhovnim državnim tožilstvom Republike Slovenije kot uradom za odvzem premoženjske koristi in uradi za odvzem premoženjske koristi drugih držav članic predlog novele določa posredovanje oziroma prejem podatkov, ne ureja pa celovito rokov njihove nadaljnje hrambe pri vseh organih, ki podatke prejmejo ali jih nato uporabljajo v kazenski zadevi. Roki hrambe so zato odvisni od pravil, ki veljajo za posamezne evidence, spise oziroma postopke.

Navedeni učinki izhajajo iz ureditve, določene s pravnimi akti Evropske unije, predlog novele pa v tem delu določa predvsem nacionalni okvir za njihovo izvajanje.

– **Predpis ima pozitiven učinek na upoštevanje načel celovitosti, zaupnosti in razpoložljivosti podatkov.**

Predlog novele ima pozitiven učinek na upoštevanje načel celovitosti, zaupnosti in razpoložljivosti podatkov, saj za izmenjavo podatkov predvideva uporabo varnih komunikacijskih sredstev. Pri izmenjavi podatkov med Vrhovnim državnim tožilstvom Republike Slovenije kot uradom za odvzem premoženjske koristi in uradi za odvzem premoženjske koristi drugih držav članic je predvidena uporaba Europolove mrežne aplikacije za varno izmenjavo informacij SIENA, oziroma drugega komunikacijskega sredstva, ki omogoča zaupnost podatkov in preverjanje istovetnosti naslovnika.

Tudi pri evropskem nalogu za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov je ureditev povezana z uporabo decentraliziranega informacijskega sistema za varno elektronsko komunikacijo pri pošiljanju evropskih nalogov oziroma pripadajočih potrdil. Takšna ureditev prispeva k varnejši, sledljivejši in bolj zanesljivi izmenjavi podatkov med pristojnimi organi, operaterji oziroma ponudniki storitev informacijske družbe ter njihovimi imenovanimi poslovnimi enotami oziroma pravnimi zastopniki.

Hkrati pa širitev čezmejne obdelave osebnih podatkov pomeni tudi povečanje tveganj za celovitost, zaupnost in razpoložljivost podatkov, zato bo ustrezno varstvo odvisno tudi od tehničnega in organizacijskega izvajanja navedenih sistemov v praksi.

d) Predpis ima učinek na uresničevanje pravic posameznika.

– **Predpis ima negativen učinek na upoštevanje dolžnosti informiranja posameznika o obdelavi podatkov.**

Predlog novele prinaša učinke na upoštevanje dolžnosti informiranja posameznika o obdelavi podatkov. Pri evropskem nalogu za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov Uredba 2023/1543/EU sicer določa dolžnost pristojnega organa, da osebo obvesti o posredovanju podatkov, vendar se ta dolžnost nanaša na osebo, zoper katero je bil evropski nalog izdan, ne pa nujno na vse posameznike, katerih osebni podatki so lahko zajeti v posredovanih elektronskih dokazih. Zaradi narave elektronskih dokazov lahko posredovani podatki vključujejo tudi podatke drugih oseb, na primer oseb, ki so komunicirale z osebo, zoper katero je bil nalog izdan, ali so drugače zajete v vsebini oziroma metapodatkih elektronske komunikacije. Za te osebe obveščanje ni zagotovljeno v enakem obsegu, kar zmanjšuje preglednost obdelave osebnih podatkov.

Pri izmenjavi podatkov med Vrhovnim državnim tožilstvom Republike Slovenije kot uradom za odvzem premoženjske koristi in uradi za odvzem premoženjske koristi drugih držav članic predlog novele sicer določa obveščanje posameznika po določenem času, kadar se podatki pošljejo po uradni dolžnosti, vendar

je tudi to obveščanje lahko odloženo iz upravičenih razlogov. Obveščanje posameznika pa ni predvideno v primerih, ko se podatki uradu za odvzem premoženjske koristi druge države članice pošljejo na njegovo zahtevo.

Navedeni učinki izhajajo iz ureditve, določene s pravnimi akti Evropske unije, predlog novele pa določa predvsem nacionalni okvir za njihovo izvajanje.

– **Predpis ima negativen učinek na upoštevanje pravice do seznanitve in prenosljivosti podatkov.**

Predlog novele prinaša učinke na upoštevanje pravice do seznanitve z lastnimi osebnimi podatki, saj ureja obdelavo osebnih podatkov v okviru kazenskih postopkov, zavarovanja in posredovanja elektronskih dokazov ter čezmejne izmenjave podatkov med pristojnimi organi. Uresničevanje pravice do seznanitve je lahko v takšnih primerih omejeno zaradi varstva poteka kazenskega postopka, preprečevanja, odkrivanja in pregona kaznivih dejanj, varstva pravic drugih oseb ter drugih zakonsko varovanih interesov.

Pravica do prenosljivosti podatkov v tem kontekstu nima bistvenega pomena, saj ne gre za obdelavo osebnih podatkov na podlagi privolitve ali pogodbenega razmerja posameznika s upravljavcem, temveč za obdelavo osebnih podatkov za namene kazenskega postopka oziroma čezmejnega sodelovanja pristojnih organov (torej gre za oblastno poslovanje organov pri opravljanju uradne dolžnosti). Navedeni učinki izhajajo iz ureditve, določene s pravnimi akti Evropske unije, predlog novele pa določa predvsem nacionalni okvir za njihovo izvajanje.

– **Predpis ima negativen učinek na upoštevanje pravice do popravka in izbrisa podatkov.**

Predlog novele prinaša učinke na upoštevanje pravice do popravka in izbrisa osebnih podatkov.

Predlog novele ureja obdelavo podatkov v okviru kazenskih postopkov, zavarovanja in posredovanja elektronskih dokazov ter čezmejne izmenjave podatkov med pristojnimi organi. V takšnih postopkih je uveljavljanje pravice do popravka ali izbrisa lahko omejeno zaradi varstva kazenskega postopka, preprečevanja, odkrivanja in pregona kaznivih dejanj ter varstva pravic drugih oseb.

Pri evropskem nalogu in izmenjavi podatkov med uradi za odvzem premoženjske koristi je uveljavljanje teh pravic dodatno oteženo zaradi čezmejnega posredovanja podatkov in odvisnosti od pravil države članice, ki podatke zahteva oziroma jih uporablja v svojem postopku in je pri tem tudi vezana na nacionalni zakon za izvrševanje Direktive (EU) 2016/680.

Navedeni učinki izhajajo iz pravnih aktov Evropske unije, predlog novele pa določa predvsem nacionalni okvir za njihovo izvajanje.

– **Predpis ima negativen učinek na upoštevanje pravice do ugovora in omejitve obdelave.**

Predlog novele prinaša učinke na upoštevanje pravice do ugovora in omejitve obdelave osebnih podatkov.

Predlog novele ureja obdelavo podatkov v okviru kazenskih postopkov, zavarovanja in posredovanja elektronskih dokazov ter čezmejne izmenjave podatkov med pristojnimi organi. V takšnih postopkih je uveljavljanje pravice do ugovora ali omejitve obdelave lahko omejeno zaradi varstva kazenskega postopka, preprečevanja, odkrivanja in pregona kaznivih dejanj ter varstva pravic drugih oseb.

Pri evropskem nalogu in izmenjavi podatkov med uradi za odvzem premoženjske koristi je uveljavljanje teh pravic dodatno oteženo zaradi čezmejne narave obdelave in odvisnosti od pravil

države članice, ki podatke zahteva oziroma jih uporablja v svojem postopku. Navedeni učinki izhajajo iz pravnih aktov Evropske unije, predlog novele pa določa predvsem nacionalni okvir za njihovo izvajanje.

– **Predpis ima negativen učinek na omejitve pravic posameznika.**

Predlog novele prinaša učinke na omejitve pravic posameznika, saj ureja obdelavo osebnih podatkov v kazenskih postopkih, pri zavarovanju in posredovanju elektronskih dokazov ter pri čezmejni izmenjavi podatkov med pristojnimi organi.

V teh postopkih so lahko pravice posameznika, zlasti pravica do informiranja, seznanitve, popravka, izbrisa, ugovora in omejitve obdelave, omejene zaradi varstva kazenskega postopka, preprečevanja, odkrivanja in pregona kaznivih dejanj, varstva pravic drugih oseb ter drugih zakonsko varovanih interesov.

Navedeni učinki izhajajo iz pravnih aktov Evropske unije, predlog novele pa določa predvsem nacionalni okvir za njihovo izvajanje.

6.2 Presoja posledic za okolje, vključno s prostorskimi in varstvenimi vidiki

Predpis nima posledic na tem področju.

6.3 Presoja posledic za gospodarstvo

a) Predpis ima učinek na fizične in pravne osebe, ki opravljajo dejavnost.

– **Predpis ima negativen učinek na način in organizacijo dela v podjetju.**

Predlog novele ima učinek na pravne in fizične osebe, ki opravljajo dejavnost, če gre za operaterje oziroma ponudnike storitev informacijske družbe, ki jih zavezujejo Uredba 2023/1543/EU, Direktiva 2023/1544/EU in predlagane določbe zakona.

Ti subjekti bodo morali imenovati imenovano poslovno enoto oziroma pravnega zastopnika za prejemanje in izvrševanje zahtev za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov, sporočati in ažurirati podatke ter sodelovati v nadzornih postopkih.

Prav tako bodo morali na neposredno zahtevo pristojnega organa druge države članice zavarovati ali posredovati elektronske dokaze, če bodo za to izpolnjeni pogoji. Predlog novele zato lahko zanje pomeni dodatne organizacijske, tehnične in administrativne aktivnosti.

Navedene obveznosti ne predstavljajo izvirnih nacionalnih obveznosti, temveč izhajajo iz pravnih aktov Evropske unije, predlog novele pa določa predvsem nacionalni okvir za njihovo izvajanje.

– **Predpis ima negativen učinek na stroške poslovanja.**

Predlog novele nima neposrednih učinkov na stroške poslovanja operaterjev oziroma ponudnikov storitev informacijske družbe, ki jih zavezujejo Uredba 2023/1543/EU, Direktiva 2023/1544/EU in predlagane določbe zakona. V praksi pa je mogoče pričakovati, da bodo lahko imeli dodatne stroške zaradi imenovanja imenovane poslovne enote oziroma pravnega zastopnika, vzpostavitve notranjih postopkov za sprejemanje in obravnavo zahtev, sporočanja in posodabljanja podatkov, sodelovanja v nadzornih postopkih ter tehničnega in organizacijskega zagotavljanja zavarovanja oziroma posredovanja elektronskih dokazov v predpisanih rokih.

Predlog novele ne uvaja izvirnih nacionalnih obveznosti, temveč določa predvsem nacionalni okvir za izvajanje obveznosti, ki izhajajo iz pravnih aktov Evropske unije.

– **Predpis ima pozitiven učinek na pravno varnost.**

Predlog novele ima pozitiven učinek na pravno varnost.

Predlog novele poskuša čim bolj konkretizirati določbe pravnih aktov Evropske unije, ki urejajo izmenjavo podatkov med uradi za odvzem premoženjske koristi, evropski nalog za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov ter imenovanje imenovanih poslovnih enot in pravnih zastopnikov.

S tem se v nacionalnem pravnem redu določajo pristojni organi, postopki, roki, način komunikacije, nadzor, sankcije in pravna sredstva, ki so potrebni za izvajanje navedenih pravnih aktov Evropske unije. Takšna konkretizacija prispeva k večji predvidljivosti uporabe prava, jasnejši razmejitvi pristojnosti in večji pravni varnosti naslovnikov ter pristojnih organov.

– **Predpis ima negativen učinek na čezmejno opravljanje storitev.**

Predlog novele prinaša učinke na čezmejno opravljanje storitev, saj za določene operaterje oziroma ponudnike storitev informacijske družbe, ki storitve opravljajo v Evropski uniji, uvaja obveznost imenovanja imenovane poslovne enote oziroma pravnega zastopnika za prejemanje in izvrševanje zahtev za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov.

Hkrati pa ureditev prispeva k enotnejšemu okviru za čezmejno opravljanje storitev na notranjem trgu, saj obveznosti ne izhajajo iz izvirne nacionalne ureditve, temveč iz pravnih aktov Evropske unije, ki določajo harmonizirana pravila za imenovanje imenovanih poslovnih enot in pravnih zastopnikov. Predlog novele določa predvsem nacionalni okvir za njihovo izvajanje.

6.4 Presoja posledic za socialno področje

Predpis nima posledic na tem področju.

6.5 Presoja posledic za dokumente razvojnega načrtovanja

Predpis nima posledic na tem področju.

6.6 Presoja posledic za druga področja

Predpis nima posledic na tem področju.

6.7 Izvajanje sprejetega predpisa

Ministrstvo za pravosodje je v postopku sprejemanja predloga novele vsebino že predstavilo ponudnikom omrežnih storitev in Gospodarski zbornici Slovenije. Enako bo tudi v postopku implementacije že sprejetih določb Ministrstvo za pravosodje organiziralo sestanke in posvete s ciljnim skupinami.

7. Prikaz sodelovanja javnosti

Gradivo ni bilo predmet sodelovanja z javnostjo.

Obrazložitev:

Ni podatka.

8. Zunanji strokovnjak oziroma pravna oseba, ki je sodelovala pri pripravi predloga zakona

Oblikovana je bila posebna strokovnoposvetovalna skupina, sestavljena iz predstavnikov Ministrstva za pravosodje, Ministrstva za digitalno preobrazbo, sodnikov, državnih tožilcev, policije in Agencije za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije. Člani delovne skupine s strani Ministrstva za pravosodje ali Vlade niso prejeli plačila za opravljeno delo.

9. Navedba, kateri predstavniki predlagatelja bodo sodelovali pri delu državnega zbora in delovnih teles

- mag. Andreja Kokalj, ministrica,
- dr. Maja Čarni Pretnar, državna sekretarka, Ministrstvo za pravosodje Republike Slovenije,
- mag. Nina Koželj, generalna direktorica Direktorata za kaznovalno pravo in človekove pravice, Ministrstvo za pravosodje Republike Slovenije,
- Peter Pavlin, vodja Sektorja za kaznovalno pravo in človekove pravice, Ministrstvo za pravosodje Republike Slovenije,
- Matic Kumer, podsekretar v Sektorju za kaznovalno pravo in človekove pravice, Ministrstvo za pravosodje Republike Slovenije.

II. BESEDILO ČLENOV

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o sodelovanju v kazenskih zadevah z državami članicami Evropske unije

1. člen

V Zakonu o sodelovanju v kazenskih zadevah z državami članicami Evropske unije (Uradni list RS, št. 48/13, 37/15, 22/18, 94/21 in 14/26) se v 1. členu za drugim odstavkom doda nov tretji odstavek, ki se glasi:

»(3) Ta zakon ureja tudi obveznost operaterjev oziroma ponudnikov storitev informacijske družbe, da imenujejo imenovano poslovno enoto ali pravnega zastopnika za prejetje in izvrševanje zahtev organov držav članic za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov, nadzor nad izpolnjevanjem te obveznosti ter sankcije za njeno kršitev. Prav tako ureja pristojnost domačih organov, da zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov zahtevajo od imenovane poslovne enote ali pravnega zastopnika.«.

2. člen

V 2. členu v četrtem odstavku se besedilo »Ta zakon določa medsebojno priznavanje in izvrševanje odločb pravosodnih organov zaradi prijetja in predaje oseb, zasega in odvzema predmetov, začasnega zavarovanja zahtevkov za odvzem premoženjske koristi in odvzema premoženjske koristi, odločb sodišč ali drugih pristojnih organov, s katerimi se izda evropski preiskovalni nalog, odločb sodišč, s katerimi so izrečene kazni zapora, varnostni ukrepi in drugi ukrepi, povezani z odvzemom prostosti, odločb sodišč, s katerimi so izrečeni ukrepi za zagotovitev obdolženčeve navzočnosti in za uspešno izvedbo kazenskega postopka, odločb sodišč oziroma pristojnih organov, s katerimi so izrečene pogojne obsodbe z varstvenim nadzorstvom, pogojne odložitve izreka kazni, alternativne sankcije ter odločbe o pogojnem odpustu z varstvenim nadzorstvom odločb sodišč ali pristojnih organov, s katerimi se izda evropska odredba o zaščiti, odločb pristojnih organov, s katerimi so izrečene denarne sankcije, ustanovitev skupnih preiskovalnih skupin in skupno izvajanje preiskovalnih ukrepov, izmenjavo podatkov iz kazenske evidence ter sodelovanje z Eurojustom in Evropsko pravosodno mrežo v skladu z:« nadomesti z besedilom »S tem zakonom se ureja sodelovanje iz prejšnjega člena v skladu s/z:«.

Za 18. točko, na koncu katere se pika nadomesti s podpičjem, se dodata nova 19. in 20. točka, ki se glasita:

»19. Direktivo (EU) 2023/1544 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. julija 2023 o določitvi harmoniziranih pravil o imenovanju imenovanih poslovnih enot in pravnih zastopnikov za namen zbiranja elektronskih dokazov v kazenskih postopkih (UL L 191, 28. 7. 2023, str. 181), (v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2023/1544/EU);

20. Direktivo (EU) 2024/1260 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. aprila 2024 o povrnitvi in odvzemu premoženja (UL L 2024/1260, 2. 5. 2024, str. 1), (v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2024/1260/EU).«.

V šestem odstavku se za 4. točko, na koncu katere se pika nadomesti s podpičjem, doda nova 5. točka, ki se glasi:

»5. za izvajanje Uredbe (EU) 2023/1543 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. julija 2023 o evropskem nalogu za posredovanje in evropskem nalogu za zavarovanje elektronskih dokazov v kazenskih

postopkih ter za izvrševanje zapornih kazni po kazenskem postopku (UL L 191, 28. 7. 2023, str. 118), (v nadaljnjem besedilu: Uredba 2023/1543/EU) ureja postopek in pogoje za izdajo ter priznanje in izvršitev evropskega naloga za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov.«.

3. člen

Za 85. členom se doda naslov novega 10.a poglavja »Izmenjava podatkov med uradi za odvzem premoženjske koristi« in novi 85.a, 85.b, 85.c, 85.č, 85.d, 85.e, 85.f, 85.g, 85.h in 85.i člen, ki se glasijo:

»Uradi za odvzem premoženjske koristi 85.a člen

Vrhovno državno tožilstvo Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: Vrhovno državno tožilstvo) si kot urad za odvzem premoženjske koristi Republike Slovenije z uradi za odvzem premoženjske koristi drugih držav članic izmenjuje podatke za sledenje in identifikacijo predmetov, uporabljenih za kaznivo dejanje, premoženjske koristi ali premoženja v kazenskih zadevah.

Pošiljanje podatkov na zahtevo 85.b člen

(1) Državni tožilec uradu za odvzem premoženjske koristi druge države članice na njegovo zahtevo in v obsegu, določenem v zahtevi, pošlje podatke, ki jih obdeluje Vrhovno državno tožilstvo ali ki jih lahko pridobi iz javne evidence ali od drugega subjekta, če so podatki organu te države članice ali Evropskemu javnemu tožilstvu potrebni za sledenje in identifikacijo predmetov, uporabljenih za kaznivo dejanje, premoženjske koristi ali premoženja v kazenski zadevi.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek državni tožilec podatkov ne pošlje, če so zahtevani v zvezi z ravnanjem, ki po domačem kazenskem zakonu ni kaznivo dejanje, za katerega je zagrožena kazen zapora najmanj enega leta, če bi pošiljanje podatkov lahko ogrozilo nacionalno varnost Republike Slovenije, odkrivanje ali pregon kaznivega dejanja ali finančno preiskavo, življenje ali telesno celovitost ljudi, če je zahteva očitno nesorazmerna ali če bi pošiljanje podatkov nasprotovalo drugim določbam tega zakona.

(3) Če državni tožilec oceni, da je zahteva neutemeljena, se posvetuje z uradom za odvzem premoženjske koristi, ki je vložil zahtevo.

Pošiljanje podatkov po uradni dolžnosti 85.c člen

(1) Državni tožilec uradu za odvzem premoženjske koristi druge države članice po uradni dolžnosti pošlje podatke, ki jih obdeluje Vrhovno državno tožilstvo in ki utegnejo organu te države članice ali Evropskemu javnemu tožilstvu koristiti pri sledenju in identifikaciji predmetov, uporabljenih za kaznivo dejanje, premoženjske koristi ali premoženja v kazenski zadevi, če je bil tej državi članici odstopljen kazenski pregon ali če obstajajo utemeljeni razlogi za sum, da je posameznik, na katerega se podatki nanašajo, storil kaznivo dejanje, za katerega je v Republiki Sloveniji predpisana kazen zapora najmanj treh let, kazenski zakonik pa zaradi določb o krajevni veljavnosti zanj ne velja.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek državni tožilec podatkov ne pošlje, če bi njihovo pošiljanje lahko ogrozilo življenje ali telesno celovitost ljudi ali če bi nasprotovalo drugim določbam tega zakona.

(3) Državni tožilec uradu za odvzem premoženjske koristi druge države članice pojasni razloge za njihovo pošiljanje.

Prejem podatkov urada za odvzem premoženjske koristi druge države članice 85.č člen

(1) Državni tožilec od urada za odvzem premoženjske koristi druge države članice zahteva podatke, ki so potrebni za sledenje in identifikacijo predmetov, uporabljenih za kaznivo dejanje, premoženjske koristi ali premoženja v kazenski zadevi. Državni tožilec podatke zahteva na lastno pobudo ali na pobudo drugega domačega organa, ki je pristojen za sledenje in identifikacijo.

(2) Državni tožilec podatke, prejete na podlagi zahteve iz prejšnjega odstavka, in podatke, ki jih urad za odvzem premoženjske koristi druge države članice Vrhovnemu državnemu tožilstvu pošlje po uradni dolžnosti, brez odlašanja posreduje domačemu organu, pristojnemu za sledenje in identifikacijo.

Podatki, ki se izmenjajo 85.d člen

V skladu s tem poglavjem se izmenjajo naslednji podatki o domnevnem storilcu kaznivega dejanja, domnevnem imetniku predmetov, uporabljenih za kaznivo dejanje, ali drugem posamezniku, ki je zaradi kaznivega dejanja domnevno prejel premoženjsko korist, na katerega je bila takšna korist domnevno prenesena ali na katerega je bilo domnevno preneseno premoženje storilca:

a) sedanja in pretekla osebna imena, osebna imena staršev, spol, datum in kraj rojstva, državljanstvo, zakonski stan, vzdevki, sedanji in pretekli naslovi prebivališča, identifikacijske številke kot so EMŠO, davčna številka, številka osebne izkaznice, številka potnega lista, številka vozniškega dovoljenja in številka socialnega zavarovanja,

b) fotografija in drugi podatki o izgledu,

c) podatki o sedanjih in preteklih zaposlitvah in poklicih, izobrazbi, kvalifikacijah, znanju jezikov in drugih znanjih,

č) podatki o bančnih računih, kreditnih karticah, denarnih sredstvih, delnicah in drugem premoženju, podatki o povezanosti z gospodarskimi subjekti in stikih na področju bančnega in kreditnega poslovanja ter davčni in drugi finančni podatki,

d) podatki o stikih in poznanstvih z drugimi osebami,

e) podatki o komunikacijskih sredstvih, ki jih posameznik uporablja,

f) podatki o vozilih, plovilih in zrakoplovih, ki jih posameznik uporablja, vključno z njihovimi registrskimi podatki,

g) operativne informacije in podatki o življenjskem slogu, vključno s podatki o gibanju, pogostih nahajališčih, posedovanju orožja in drugih nevarnih naprav, podatki o verjetnosti pobega, delovanju kot dvojni agent, povezavi z organi preprečevanja, odkrivanja in preiskovanja kaznivih dejanj, zlorabi drog in drugih posebnih tveganjih,

h) podatki o obsodbah, sumu udeležbe v kriminalni dejavnosti, kriminalističnem profilu, sredstvih, ki jih posameznik uporablja pri izvrševanju kaznivih dejanj, položaju v kriminalni združbi, območju izvrševanja kaznivih dejanj in dokazih o izvršenem kaznivem dejanju,

i) podatki o zbirkah, v katerih se vodijo podatki iz prejšnjih alinej, ter

j) registrski podatke pravnih oseb, povezanih z ekonomskimi in finančnimi podatki o posamezniku in njegovo kriminalno dejavnostjo, ter podatki o povezavi navedenih oseb z bankami.

Vsebina zahteve 85.e člen

(1) Urad za odvzem premoženjske koristi v zahtevi navede predmet zahteve, razlog za zahtevo, vključno z relevantnostjo zahtevanih informacij za sledenje in identifikacijo premoženja, naravo postopka, v katerem je zahteva vložena, kaznivo dejanje, na katerega se nanaša vložena zahteva, povezavo med postopkom in državo članico, katere uradu za odvzem premoženjske koristi je zahteva poslana, podrobnosti o premoženju, ki je predmet sledenja in identifikacije, podatke za identifikacijo posameznikov in pravnih oseb ter okoliščine, ki opravičujejo nujnost zadeve.

(2) Če zahteva ni popolna, se državni tožilec posvetuje z uradom za odvzem premoženjske koristi druge države članice, ki jo je vložil.

Roki 85.f člen

(1) Če je zahteva urada za odvzem premoženjske koristi druge države članice popolna in utemeljena, državni tožilec podatke pošlje brez odlašanja, najkasneje pa v sedmih dneh od prejema zahteve. Če zaradi upravičenih razlogov pošiljanje podatkov v navedenem roku ni mogoče in državni tožilec o tem obvesti vlagatelja zahteve, se rok za pošiljanje podatkov podaljša za sedem dni.

(2) Če vlagatelj zahteve zahtevo opredeli kot nujno, državni tožilec podatke, do katerih ima neposreden dostop, pošlje v osmih urah, druge podatke pa v treh dneh. Ta roka se zaradi upravičenih razlogov lahko podaljšata za tri dni.

Sredstvo komunikacije 85.g člen

Vrhovno državno tožilstvo si z uradi za odvzem premoženjske koristi drugih držav članic izmenjuje informacije z uporabo Europolove mrežne aplikacije za varno izmenjavo informacij, SIENA. Če to ni mogoče, lahko uporabi drugo komunikacijsko sredstvo, ki omogoča zaupnost podatkov in preverjanje istovetnosti naslovnika.

Obveščanje posameznika, na katerega se podatki nanašajo 85.h člen

Eno leto po tem, ko državni tožilec uradu za odvzem premoženjske koristi druge države članice pošlje podatke po uradni dolžnosti, o vsebini poslanih podatkov in razlogih za pošiljanje obvesti posameznika, na katerega se podatki nanašajo. Pred obveščanjem posameznika se državni tožilec posvetuje z uradom za odvzem premoženjske koristi druge države članice, ki so mu bili podatki poslani, slednji pa lahko iz upravičenih razlogov zaprosi za odlog obveščanja za največ eno leto.

Dokazna veljavnost prejetih podatkov 85.i člen

Če urad za odvzem premoženjske koristi druge države članice sporoči prepoved, da se podatki, ki jih je poslal Vrhovnemu državnemu tožilstvu, uporabijo kot dokaz, jih državni tožilec, pristojen v kazenski zadevi, izloči iz spisov, ki jih pošlje sodišču, sodišče pa na te podatke ne sme opreti svoje odločbe.«.

4. člen

Za 96. členom se dodajo naslov novega III.A dela »Elektronski dokazi«, naslov novega 11.a poglavja »Evropski nalog za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov, ki ga izda organ druge države članice« ter 96.a, 96.b, 96.c, 96.č, 96.d, 96.e in 96.f člen, ki se glasijo:

**»Predmet urejanja
96.a člen**

To poglavje za izvajanje Uredbe 2023/1543/EU ureja evropski nalog za zavarovanje elektronskih dokazov in evropski nalog za posredovanje elektronskih dokazov, ki ga izda organ druge države članice in je naslovljen na naslovnika s prebivališčem ali sedežem v Republiki Sloveniji.

**Pomen izrazov
96.b člen**

(1) Izrazi, uporabljeni v tem poglavju, pomenijo:

1. »evropski nalog« je evropski nalog za zavarovanje elektronskih dokazov in evropski nalog za posredovanje elektronskih dokazov, kot ju opredeljuje Uredba 2023/1543/EU;
2. »operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe« je ponudnik storitev, kot ga opredeljuje Uredba 2023/1543/EU.

(2) V tem poglavju se uporabljajo tudi opredelitve izrazov iz Uredbe 2023/1543/EU.

**Organ izvršitelj
96.c člen**

O zavrnitvi evropskega naloga, priznanju evropskega naloga in izreku denarne kazni zaradi neizpolnitve evropskega naloga kot organ izvršitelj po Uredbi 2023/1543/EU odloča preiskovalni sodnik Okrožnega sodišča v Kopru.

**Zavrnitev evropskega naloga
96.č člen**

(1) Preiskovalni sodnik v desetih dneh od prejema obvestila iz 8. člena Uredbe 2023/1543/EU s sklepom zavrne evropski nalog, če so podani razlogi iz 12. člena Uredbe 2023/1543/EU, ali odloči, da niso podani razlogi za zavrnitev naloga, ter o odločitvi obvesti naslovnika evropskega naloga.

(2) Kadar organ izdajatelj primer opredeli kot nujen, rok za izdajo sklepa in obvestilo znaša 96 ur.

(3) Pritožba zoper sklep iz prvega odstavka tega člena ni dopustna.

**Priznanje evropskega naloga
96.d člen**

(1) Preiskovalni sodnik o zahtevi za priznanje evropskega naloga iz prvega odstavka 16. člena Uredbe 2023/1543/EU odloči s sklepom, s katerim evropski nalog prizna ali priznanje evropskega naloga zavrne.

(2) Preiskovalni sodnik v sklepu, s katerim evropski nalog prizna, določi rok za izvršitev, ki znaša vsaj 24 ur, v nujnih primerih pa vsaj dve uri od vročitve sklepa.

(3) Naslovnik evropskega naloga lahko ugovor iz točke a tretjega odstavka 16. člena Uredbe 2023/1543/EU zoper sklep iz prejšnjega odstavka vloži v dveh dneh od vročitve. Ugovor zadrži izvršitev sklepa. Preiskovalni sodnik o ugovoru odloči v petih dneh, v nujnih primerih pa v 24 urah. V sklepu, s katerim ugovor zavrne, preiskovalni sodnik določi tudi nov rok za izvršitev v skladu s prejšnjim odstavkom.

(4) Pritožba zoper sklep iz drugega in tretjega odstavka tega člena ni dopustna.

Denarna kazen 96.e člen

(1) Z denarno kaznijo se kaznuje naslovnik evropskega naloga in njegova odgovorna osebi, ki:

- organu izdajatelju ali drugemu organu, določenemu v evropskem nalogu, ne posreduje elektronskih dokazov, zahtevanih z evropskim nalogom za posredovanje, v roku, ki ga preiskovalni sodnik določi v sklepu o priznanju evropskega naloga oziroma sklepu o zavrnitvi ugovora zoper sklep o priznanju evropskega naloga, ali
- ne zavaruje elektronskih dokazov, na katere se nanaša evropski nalog za zavarovanje, v roku, ki ga preiskovalni sodnik določi v sklepu o priznanju evropskega naloga oziroma sklepu o zavrnitvi ugovora zoper sklep o priznanju evropskega naloga, ali jih ne zavaruje za ustrezno obdobje, ki ga določa prvi oziroma drugi odstavek 11. člena Uredbe 2023/1543/EU, ali
- po pravnomočnosti sklepa o priznanju evropskega naloga ne sprejme operativnih in tehničnih ukrepov iz četrtega odstavka 13. člena Uredbe 2023/1543/EU, ki osebi, zoper katero teče kazenski postopek, ali drugi osebi onemogočajo, da se seznanijo z obstojem ali vsebino evropskega naloga ali s posredovanjem elektronskih dokazov, če potrdilo o evropskem nalogu vključuje obvestilo o zadržanju, omejitvi ali opustitvi obveščanja.

(2) Z denarno kaznijo se ne kaznuje naslovnik evropskega naloga ali njegova odgovorna oseba, ki z ravnanjem, ki predstavlja kršitev iz prejšnjega odstavka, izpolni znake kaznivega dejanja.

(3) Denarna kazen se posamezniku in odgovorni osebi izreče v višini od 250 do 3.000 evrov, samostojnemu podjetniku posamezniku in posamezniku, ki samostojno opravlja dejavnost, v višini od 250 do 5.000 evrov, pravni osebi v višini od 1.000 do 8.000 evrov, če pa pravna oseba v skladu z zakonom, ki ureja gospodarske družbe, sodi med srednje ali velike družbe, pa v višini od 5.000 do 20.000 evrov.

(4) Denarna kazen, izrečena na podlagi domneve krivde ali na podlagi dejstev, ki jih sodišče ni ugotovljalo, ker jih oseba, zoper katero teče postopek, ni prerekala, ni pa jih priznala, se izreče v višini, ki predstavlja spodnjo mejo razpona iz prejšnjega odstavka.

(5) Preiskovalni sodnik določi rok za plačilo denarne kazni, ki ni krajši od sedem dni in ne daljši kot en mesec.

(6) Denarna kazen se izreče ob smiselni uporabi 2. člena, 6.a člena, 7. člena, 8. člena, razen v delu, ki se nanaša na napeljevanje in pomoč, 9. člena, 10. člena, 13. do 15.a člena, 21. člena, 26 člena, 27. člena, 42. člena in 44. člena Zakona o prekrških (Uradni list RS, št. 29/11 – uradno prečiščeno besedilo, 21/13, 111/13, 74/14 – odl. US, 92/14 – odl. US, 32/16, 15/17 – odl. US, 73/19 – odl. US, 175/20 – ZIUOPDVE, 5/21 – odl. US, 38/24, 100/25 – ZS-1 in 10/26).

Postopek izreka in izvršitve denarne kazni 96.f člen

(1) Preiskovalni sodnik postopek za izrek denarne kazni iz prejšnjega člena začne po uradni dolžnosti, če na podlagi podatkov iz spisa, obvestila organa izdajatelja ali na drug način oceni, da so podane okoliščine iz prvega odstavka prejšnjega člena.

(2) Preiskovalni sodnik osebo, zoper katero teče postopek, pisno obvesti o uvedbi postopka in ji predstavi opis dejanja, iz katerega izhajajo zakonski znaki kršitve iz prvega odstavka prejšnjega člena. Pouči jo, da se lahko seznanijo s spisom ter da lahko v desetih dneh od prejema obvestila prereka dejstva, predlaga

izvedbo dokazov, poda pisni zagovor ali zahteva svoje zaslišanje, po poteku tega roka pa navedenih pravic ne bo mogla več uveljavljati.

(3) Preiskovalni sodnik izvede dokaze, ki so potrebni, da se po resnici in popolnoma ugotovijo vsa dejstva, pomembna za izrek denarne kazni, razen če oseba, zoper katero teče postopek, dejstva prizna ali jih ne prereka.

(4) Ne glede na prejšnji odstavek se domneva, da je bila kršitev iz prvega odstavka prejšnjega člena izvršena iz malomarnosti, oseba, zoper katero teče postopek, pa lahko dokaže nasprotno.

(5) Oseba, zoper katero teče postopek, ima pravico sodelovati pri izvedbi dokazov. Če se neupravičeno ne odzove na vabilo za zaslišanje ali izvedbo dokaza, se postopek lahko izvede brez njenega zaslišanja oziroma brez njene prisotnosti pri izvedbi dokaza.

(6) Preiskovalni sodnik denarno kazen izreče z obrazloženim sklepom, zoper katerega lahko oseba, ki ji je denarna kazen izrečena, vloži pritožbo, ki zadrži izvršitev sklepa. O pritožbi odloči Višje sodišče v Kopru.

(7) Če je bila kršitev, zaradi katere teče postopek, odpravljena že pred izdajo sklepa o denarni kazni oziroma, kadar je bila vložena pritožba, pa pred odločitvijo pritožbenega sodišča, preiskovalni sodnik oziroma pritožbeno sodišče namesto denarne kazni izreče opomin. Če je kršitev odpravljena po pravnomočnosti tega sklepa, lahko preiskovalni sodnik kazen omili ali izreče opomin s posebnim sklepom.

(8) Če denarna kazen ni pravočasno plačana in kršitev, zaradi katere je bila izrečena, ni bila odpravljena, se po uradni dolžnosti izterja denarna kazen, povišana za 50 odstotkov, preiskovalni sodnik pa lahko odloči, da se denarna kazen, izrečena pravni osebi, ki je operater ali ponudnik storitev informacijske družbe, izterja v višini do dveh odstotkov njenega letnega prometa, če je bila v zadnjih štiriindvajsetih mesecih že kaznovana z denarno kaznijo, razen če je bila neplačana denarna kazen ali predhodna denarna kazen izrečena v skladu s četrtem odstavkom prejšnjega člena.

(9) O povišanju denarne kazni odloči preiskovalni sodnik s posebnim sklepom, zoper katerega lahko oseba, ki ji je povišana denarna kazen izrečena, vloži pritožbo, ki zadrži izvršitev sklepa. O pritožbi odloči Višje sodišče v Kopru.

(10) Postopek iz tega člena se izvede v skladu z določbami zakona, ki ureja kazenski postopek.«.

5. člen

Za novim 96.f členom se dodajo naslov novega 11.b poglavja »Evropski nalog za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov, ki ga izda domači organ« in novi 96.g, 96.h, 96.i, 96.j, 96.k in 96.l člen, ki se glasijo:

»Predmet urejanja 96.g člen

To poglavje za izvajanje Uredbe 2023/1543/EU, ki se uporablja neposredno, ureja evropski nalog za zavarovanje elektronskih dokazov in evropski nalog za posredovanje elektronskih dokazov, ki ga izda domači organ.

Pomen izrazov

96.h člen

(1) Izrazi, uporabljeni v tem poglavju, pomenijo:

1. »evropski nalog« je evropski nalog za zavarovanje elektronskih dokazov ali evropski nalog za posredovanje elektronskih dokazov, kot ju opredeljuje Uredba 2023/1543/EU;
2. »operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe« je ponudnik storitev, kot ga opredeljuje Uredba 2023/1543/EU.

(2) V tem poglavju se uporabljajo tudi opredelitve izrazov iz Uredbe 2023/1543/EU.

Uporaba določb

96.i člen

(1) Evropski nalog se, ob upoštevanju določb Uredbe 2023/1543/EU in tega zakona, izda v skladu z določbami zakona, ki ureja kazenski postopek, o pogojih za odreditev ukrepa, pristojnih organih, postopku in drugih povezanih vprašanjih.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek se za evropski nalog ne uporabljajo določbe zakona, ki ureja kazenski postopek, o vročanju pisanj in roku, v katerem mora naslovnik izpolniti odredbo.

Potrditev naloga

96.j člen

Za potrditev evropskega naloga, ki ga izda policija, je pristojen državni tožilec, ki preveri skladnost evropskega naloga z Uredbo 2023/1543/EU, tem zakonom in zakonom, ki ureja kazenski postopek.

Oseba, ki je na begu ali se skriva

96.k člen

(1) Za izsleditev osebe, ki je pobegnila iz prestajanja vsaj štirimesečne prostostne kazenske sankcije ali se je s skrivanjem izognila nastopu takšne sankcije, se lahko z evropskim nalogom zahteva zavarovanje ali posredovanje prometnih podatkov, ki jih operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe zakonito hrani ob prejemu naloga in na podlagi katerih je mogoče odkriti lokacijo komunikacijskega sredstva, za katerega je verjetno, da ga oseba na begu oziroma oseba, ki se skriva, uporablja, in če je mogoče utemeljeno sklepati, da njene lokacije ne bi bilo mogoče odkriti z drugimi ukrepi oziroma bi bilo to povezano z nesorazmernimi težavami.

(2) Evropski nalog, s katerim se zahteva zavarovanje prometnih podatkov, se lahko izda, če je bila sankcija izrečena za kaznivo dejanje, ki se preganja po uradni dolžnosti, če se zahteva posredovanje teh podatkov, pa če je bila sankcija izrečena za kaznivo dejanje iz četrtega odstavka 5. člena Uredbe 2023/1543/EU.

(3) Za evropski nalog za zavarovanje se smiselno uporablja 149.e člen, za evropski nalog za posredovanje pa 149.b člena Zakona o kazenskem postopku (Uradni list RS, št. 63/94 in nasl.).

Pristojnost v primeru nasprotujočih si obveznosti

96.l člen

Če organ izdajatelj, ki odloča o ugovoru naslovnika evropskega naloga iz 17. člena Uredbe 2023/1543/EU, oceni, da ni utemeljen, o ugovoru odloči zunajobravnavni senat Okrožnega sodišča v Kopru.«.

6. člen

Za novim 96.l členom se dodajo naslov novega 11.c poglavja »Imenovana poslovna enota in pravni zastopnik za prejemanje in izvrševanje zahtev za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov, ki jih hrani operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe« in novi 96.m, 96.n, 96.o, 96.p, 96.r, 96.s in 96.š člen, ki se glasijo:

»Predmet urejanja 96.m člen

To poglavje določa pravila, po katerih operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe imenuje imenovano poslovno enoto ali pravnega zastopnika za prejemanje in izvrševanje zahtev držav članic za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov, nadzor nad izpolnjevanjem te obveznosti, sankcije za njeno kršitev ter pravila, po katerih domači organ na imenovano poslovno enoto in pravnega zastopnika naslovi zahtevo za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov.

Pomen izrazov 96.n člen

(1) Izrazi, uporabljeni v tem poglavju, pomenijo:

1. »agencija« je Agencija za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije;
2. »elektronski dokaz« je podatek, ki ga operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe ali kdo drug v njegovem imenu hrani v elektronski obliki;
3. »evropski nalog« je evropski nalog za zavarovanje elektronskih dokazov in evropski nalog za posredovanje elektronskih dokazov, kot ju opredeljuje Uredba 2023/1543/EU;
4. »imenovana poslovna enota« je pravno sposobna poslovna enota operaterja oziroma ponudnika storitev informacijske družbe s sedežem ali prebivališčem v državi članici, ki jo zavezuje Uredba 2023/1543/EU, Direktiva 2014/41/EU ali Konvencija o medsebojni pravni pomoči, zadolžena za prejemanje in izvrševanje zahtev za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov.
5. »Konvencija o medsebojni pravni pomoči« je Konvencija o medsebojni pravni pomoči v kazenskih zadevah med državami članicami Evropske unije, ki jo je Svet pripravil na podlagi 34. člena Pogodbe o Evropski uniji (Uradni list RS – Mednarodne pogodbe, št. 7/05 in 7/21);
6. »operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe« je fizična ali pravna oseba, ki ponuja storitev;
7. »poslovna enota« je trajni izvajalec gospodarske dejavnosti operaterja oziroma ponudnika storitev informacijske družbe s stalno infrastrukturo za opravljanje storitve ali upravljanje;
8. »pravni zastopnik« je fizična ali pravna oseba, ki jo za prejemanje in izvrševanje zahtev za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov imenuje operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe, ki nima poslovne enote v državi članici ali državah članicah, ki jo oziroma jih zavezujejo Uredba 2023/1543/EU, Direktiva 2014/41/EU in Konvencija o medsebojni pravni pomoči;
9. »storitev« je katerakoli izmed naslednjih storitev, razen bančne in finančne storitve iz 5. člena Zakona o bančništvu ter dodatne in druge finančne storitve iz 6. člena navedenega zakona:
-elektronska komunikacijska storitev, kot je opredeljena v zakonu, ki ureja elektronske komunikacije,

-storitev v povezavi z internetnimi domenskimi imeni in naslovi internetnega protokola (IP), kot je dodeljevanje naslovov, registracija domenskih imen, vodenje registra domenskih imen, druga povezana posredniška storitev in storitev za zagotavljanje zasebnosti, ali

-druga storitev informacijske družbe, kot je opredeljena v zakonu, ki ureja elektronsko poslovanje na trgu, in ki omogoča medsebojno komunikacijo med uporabniki storitve ali shranjevanje ali drugačno obdelavo podatkov v imenu uporabnika storitve, pod pogojem, da je shranjevanje podatkov odločilni sestavni del storitve;

10. »zahteva za zavarovanje ali posredovanje elektronskih dokazov« je zahteva za zavarovanje ali posredovanje elektronskih dokazov, izdana kot:

-evropski nalog za zavarovanje ali posredovanje elektronskih dokazov v skladu z Uredbo 2023/1543/EU,

-evropski preiskovalni nalog v skladu z Direktivo 2014/41/EU,

-zahteva v skladu s Konvencijo o medsebojni pravni pomoči ali

-zahteva na podlagi kaznovalnega prava države članice.

(2) Šteje se, da v državi članici storitev ponuja operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe, ki fizičnim in pravnim osebam v državi članici omogoča, da uporabljajo storitev, če ima operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe na ozemlju te države poslovno enoto, če na ozemlju te države članice storitev uporablja znatno število uporabnikov, če so dejavnosti operaterja oziroma ponudnika storitev informacijske družbe usmerjene v uporabnike v tej državi članici ali če med operaterjem oziroma ponudnikom storitev informacijske družbe in to državo članico obstaja druga pomembna povezava.

(3) Šteje se, da v Evropski uniji storitev ponuja operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe, ki v skladu s prejšnjim odstavkom storitev ponuja v vsaj eni državi članici, in operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe, katerega storitev v Evropski uniji uporablja znatno število uporabnikov.

(4) Kadar se določbe tega poglavja nanašajo na zahtevo za zavarovanje ali posredovanje elektronskih dokazov, izdano na podlagi Direktive 2014/41/EU, se šteje, da se nanašajo tudi na zahtevo, izdano na podlagi nacionalnih pravil države članice, s katerim se določbe te direktive prenašajo v njen pravni red.

Naslavljanje in izvrševanje zahtev

96.o člen

(1) Če ima operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe imenovano poslovno enoto ali pravnega zastopnika, domači organ naslovi zahtevo za zavarovanje ali posredovanje elektronskih dokazov, ki jih hrani ta operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe ali ki jih v njegovem imenu hrani kdo drug, na njegovo imenovano poslovno enoto oziroma njegovega pravnega zastopnika. Če imenovana poslovna enota ali pravni zastopnik zahteve neupravičeno ne izpolni ali če so podani drugi utemeljeni razlogi, lahko domači organ zahtevo naslovi na operaterja oziroma ponudnika storitev informacijske družbe.

(2) Če ima operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe poslovno enoto v Republiki Sloveniji, sme domači organ zahtevo za zavarovanje ali posredovanje elektronskih dokazov nasloviti tudi na to poslovno enoto.

(3) Če ima naslovnik naloga sedež ali prebivališče v Republiki Sloveniji, se zahteva za zavarovanje ali posredovanje elektronskih dokazov izda na podlagi zakona, ki ureja kazenski postopek. Če ima sedež ali prebivališče v drugi državi članici, se zahteva za zavarovanje ali posredovanje elektronskih dokazov izda v skladu z Uredbo 2023/1543/EU (evropski nalog za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov), 9. ali 9.a poglavjem tega zakona (evropski preiskovalni nalog) ali Konvencijo o medsebojni pravni pomoči.

(4) Odgovornost operaterja oziroma ponudnika storitev informacijske družbe za izvršitev zahteve za zavarovanje ali posredovanje elektronskih dokazov ne preneha, ko imenuje imenovano poslovno enoto ali pravnega zastopnika, ali zato, ker je bila zahteva naslovljena na imenovano poslovno enoto ali pravnega zastopnika.

Imenovanje 96.p člen

(1) Operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe, ki ponuja storitev v Evropski uniji in ima poslovno enoto v Republiki Sloveniji, imenuje vsaj eno imenovano poslovno enoto, zadolženo za prejemanje in izvrševanje zahtev iz četrtega odstavka tega člena, razen če storitev ponuja le v Republiki Sloveniji in nima poslovne enote tudi v drugi državi članici.

(2) Operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe, ki storitev ponuja v Republiki Sloveniji in nima poslovne enote v državi članici, imenuje vsaj enega pravnega zastopnika, zadolženega za prejemanje in izvrševanje zahtev iz četrtega odstavka tega člena.

(3) Prejšnji odstavek se uporablja tudi za operaterja oziroma ponudnika storitev informacijske družbe, ki storitev ponuja v Republiki Sloveniji, v njej nima poslovne enote, ima pa poslovno enoto v drugi državi članici. Vendar mora tak operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe pravnega zastopnika imenovati le za zahteve za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov, izdane na podlagi predpisa iz prve, druge oziroma tretje alineje naslednjega odstavka, ki ne zavezuje nobene države članice, v kateri ima poslovno enoto.

(4) V skladu s prvim, drugim in tretjim odstavkom tega člena operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe imenovano poslovno enoto ali pravnega zastopnika zadolži za prejemanje in izvrševanje zahtev za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov, ki jih izda katerakoli država članica na podlagi:

- Uredbe 2023/1543/EU (evropski nalog za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov),
- Direktive 2014/41/EU (evropski preiskovalni nalog) ali
- Konvencije o medsebojni pravni pomoči.

(5) Operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe svojo imenovano poslovno enoto in svojega pravnega zastopnika zadolži tudi za prejemanje in izvrševanje zahtev za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov, ki jih na podlagi nacionalnega prava izda organ države članice, v kateri ima imenovana poslovna enota oziroma pravni zastopnik prebivališče ali sedež.

(6) Kot imenovano poslovno enoto operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe imenuje svojo pravno sposobno poslovno enoto s prebivališčem ali sedežem v državi članici, ki jo zavezuje predpis iz prve, druge oziroma tretje alineje četrtega odstavka tega člena, na podlagi katerega se izdajajo zahteve, na katere se imenovanje nanaša. Če ima katera izmed poslovnih enot, ki izpolnjuje navedene pogoje, prebivališče ali sedež v državi članici, v kateri operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe ponuja storitev, imenuje takšno poslovno enoto.

(7) Kot pravnega zastopnika operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe imenuje osebo s prebivališčem ali sedežem v državi članici, v kateri operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe ponuja storitev in ki jo zavezuje predpis iz prve, druge oziroma tretje alineje četrtega odstavka tega člena, na podlagi katerega se izdajajo zahteve, na katere se imenovanje nanaša.

(8) Imenovana poslovna enota in pravni zastopnik operaterja oziroma ponudnika storitev informacijske družbe s sedežem ali prebivališčem v Republiki Sloveniji morata biti pravno sposobna in, če gre za fizično osebo, polnoletna. Imeti morata ustrezna tehnična in druga sredstva za prejemanje in

izvrševanje zahtev za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov, ki jih hrani operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe ali ki jih v njegovem imenu hrani kdo drug, prav tako pa morata biti zavezana prejemati in izvrševati navedene zahteve. Imenovana poslovna enota in pravni zastopnik s prebivališčem ali sedežemv drugi državi članici morata izpolnjevati pogoje, ki jih določa ta država članica.

(9) Imenovana poslovna enota in pravni zastopnik morata poslovati v vsaj enem uradnem jeziku države članice, v kateri imata prebivališče ali sedež.

(10) Imenovanje se opravi pisno.

(11) Operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe imenuje imenovano poslovno enoto in pravnega zastopnika v šestih mesecih od izpolnitve pogojev iz prvega, drugega ali tretjega odstavka tega člena, po poteku tega roka pa ima imenovano poslovno enoto oziroma pravnega zastopnika ves čas, dokler izpolnjuje navedene pogoje.

Obvestilo o imenovanju 96.r člen

(1) Operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe o svoji imenovani poslovni enoti in svojem pravnem zastopniku pisno obvešča agencijo, če ima imenovana poslovna enota oziroma pravni zastopnik prebivališče ali sedež v Republiki Sloveniji, če ima prebivališče ali sedež v drugi državi članici pa organ, ki ga določa ta država članica.

(2) Operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe organ iz prejšnjega odstavka obvešča o kontaktnih podatkih, natančnem obsegu pristojnosti in jeziku poslovanja imenovane poslovne enote in pravnega zastopnika.

(3) Operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe podatke iz prejšnjega odstavka sporoči v roku iz enajstega odstavka prejšnjega člena, vsako spremembo teh podatkov pa najpozneje petnajst dni pred spremembo.

Nadzor in naloge agencije 96.s člen

(1) Agencija kot osrednji organ po Direktivi 2023/1544/EU opravlja naslednje naloge:

- nadzoruje izvajanje obveznosti operaterjev oziroma ponudnikov storitev informacijske družbe iz tega poglavja,
- upravlja evidenco obvestil operaterjev oziroma ponudnikov storitev informacijske družbe,
- skrbi, da so podatki o imenovanih poslovnih enotah in pravnih zastopnikih objavljeni na spletni strani Evropske pravosodne mreže,
- za Evropsko komisijo pripravi letno poročilo o operaterjih oziroma ponudnikih storitev informacijske družbe, ki ne izpolnjujejo obveznosti, o izrečenih inšpekcijskih ukrepih in sankcijah ter Evropski komisiji na zahtevo posreduje druge podatke, ki se nanašajo na izvrševanje nalog agencije,
- sodeluje z domačimi organi, osrednjimi organi drugih držav članic in Evropsko komisijo.

(2) Nadzor po prvi alineji prejšnjega odstavka izvajajo osebe, ki so zaposlene v agenciji in imajo pooblastilo za opravljanje nadzora izvajanja določb zakona, ki ureja elektronske komunikacije.

(3) Če pooblaščen oseba agencije v postopku nadzora ugotovi, da operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe v nasprotju s tem zakonom ni imenoval imenovane poslovne enote ali pravnega zastopnika ali pristojnemu organu ni sporočil ustreznih podatkov, mu naloži izpolnitev te obveznosti in določi ustrezen rok. Zoper odločitev pooblaščen osebe ni pritožbe.

(4) Sredstva v višini, ki zadostuje za izvajanje nalog agencije iz tega člena, se zagotovijo iz državnega proračuna.

Prekrški 96.š člen

(1) Z globo od 1.000 do 8.000 eurov se za prekršek kaznuje pravna oseba, če se pravna oseba po zakonu, ki ureja gospodarske družbe, šteje za srednjo ali veliko gospodarsko družbo, pa z globo od 5.000 eurov do 20.000 eurov, če:

1. v nasprotju s 96.p členom tega zakona pravočasno ne imenuje imenovane poslovne enote oziroma pravnega zastopnika, ki izpolnjuje predpisane pogoje, ali

2. v nasprotju s 96.r členom tega zakona agencije oziroma pristojnega organa druge države članice pravočasno ne obvesti o imenovanju imenovane poslovne enote oziroma pravnega zastopnika, njenih kontaktnih podatkih ali jeziku, v katerem poslujeta, ali v roku ne sporoči spremembe teh podatkov.

(2) Z globo od 250 do 5.000 eurov se za prekršek iz prejšnjega odstavka kaznuje samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo od 250 do 3.000 eurov se za prekršek iz prvega odstavka tega člena kaznuje posameznik.

(4) Za prekršek se ne kaznuje operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe, ki nima poslovne enote vsaj v eni državi članici ali svojih storitev ne usmerja ciljno vsaj v eno državo članico, če njegovih storitev dnevno ne uporablja vsaj pet odstotkov državljanov Evropske unije ali ene države članice.«.

PREHODNE IN KONČNA DOLOČBA

7. člen (rok za izpolnitev obveznosti)

Operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe, ki ob uveljavitvi tega zakona izpolnjuje pogoje iz prvega, drugega ali tretjega odstavka 96.p člena Zakona o sodelovanju v kazenskih zadevah z državami članicami Evropske unije, ne glede na enajsti odstavek 96.p člena imenovano poslovno enoto oziroma pravnega zastopnika imenuje in o imenovanju obvesti pristojni organ do 18. 8. 2026.

8. člen (uskladitev podzakonskih aktov)

(1) Vlada Republike Slovenije v dveh mesecih od začetka veljavnosti tega zakona uskladi Sklep o ustanovitvi Agencije za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 41/13, 66/17, 43/24, 5/25 in 110/2025) z določbami tega zakona.

(2) Agencija v treh mesecih od začetka veljavnosti tega zakona uskladi Statut Agencije Republike Slovenije za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 13/26) z določbami tega zakona.

9. člen
(začetek veljavnosti)

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

III. OBRAZLOŽITEV

K 1. členu:

Dopolnjuje se opredelitev vsebine, ki jo ureja ZSKZDČEU-1, in sicer zaradi novih določb predloga novele o imenovanih poslovnih enotah in pravnih zastopnikih operaterjev oziroma ponudnikov storitev informacijske družbe (novo 11.c poglavje), česar veljavni zakon ne ureja.

K 2. členu:

Uvodno besedilo četrtega odstavka 2. člena veljavnega ZSKZDČEU-1 se redakcijsko posplošuje, saj so konkretne oblike sodelovanja, ki so našteje v tej določbi, našteje že v drugega odstavku 1. člena ZSKZDČEU-1.

Nadalje se med pravne akte, katerih vsebina se prevzema v ZSKZDČEU-1, umeščata tudi Direktiva 2023/1544/EU (imenovanje imenovanih poslovnih enot in pravnih zastopnikov operaterjeva oziroma ponudnikov storitev informacijske družbe) in Direktiva 2024/1260/EU (povrnitev in odvzem premoženja).

V šestem odstavku se z Uredbo 2023/1543/EU (evropski nalog za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov) dopolnjuje seznam evropskih uredb, katerih izvajanje ureja ZSKZDČEU-1.

K 3. členu:

V III. del ZSKZDČEU-1 (Pravna pomoč) se umešča novo 11.a poglavje, s katerim se v slovenski pravni red prenašajo določbe Direktive 2024/1260/EU o povrnitvi in odvzemu premoženja, in sicer v delu, ki se nanaša na izmenjavo podatkov med t. i. uradi za odvzem premoženjske koristi držav članic Evropske unije. Gre predvsem za prenos 9. in 10. člena direktive, ob upoštevanju splošnih določb, ki sodoločajo njun pomen (1.–3. člen direktive).

Kot organ, pristojen za izmenjavo podatkov, se določa Vrhovno državno tožilstvo, ki že zdaj v okviru svoje notranjeorganizacijske enote Strokovnoinformacijski center izvaja naloge spodbujanja in pomoči pri izvajanju mednarodnega sodelovanja med pristojnimi domačimi in tujimi organi z aktivnim posredovanjem in vzpostavljanjem neposrednih stikov s pristojnimi kontaktnimi točkami ali službami drugih držav članic (drugi odstavek 205. člena Zakona o državnem tožilstvu, Uradni list RS, št. 58/11, 21/12 – ZDU-1F, 47/12, 15/13 – ZODPol, 47/13 – ZDU-1G, 48/13 – ZSKZDČEU-1, 19/15, 23/17 – ZSSve, 36/19, 139/20, 54/21, 105/22 – ZZNŠPP, 57/25 – ZF in 100/25, v nadaljnjem besedilu: ZDT-1) ter vodi centralno evidenco vseh zadev in zagotavlja državnim tožilcem strokovno pomoč v vseh zadevah, v katerih je bilo predlagano oziroma odrejeno začasno zavarovanje, zaseg ali odvzem predmetov in premoženjske koristi ter premoženja nezakonitega izvora, na podlagi podatkov, ki jih po uradni dolžnosti takoj po izdaji pobude, usmeritve, procesnega akta državnega tožilca in sodne odločbe posredujejo vsa državna tožilstva (prvi odstavek 206. člena ZDT-1).

Rešitev sledi stališčem, ki jih je oblikovala medresorska delovna skupina, ustanovljena s sklepom ministrice za pravosodje št. 024-59/2023-2030-3, z dne 19. 12. 2023. Medresorska delovna skupina je svojem poročilu z dne 17. 1. 2025, naslovljenem *Predlog prenove ureditve sistema začasnega zavarovanja, odvzema ter hrambe in upravljanja z zaseženim premoženjem po Zakonu o kazenskem postopku in Zakonu o odvzemu premoženja nezakonitega izvora*, zapisala:

»Na ravni MDS [medresorska delovna skupina, opomba dodana] je bilo izoblikovano stališče, da ni smotrno oblikovanje ARO [urad za odvzem premoženjske koristi, opomba dodana] na način stalne finančne preiskovalne skupine za potrebe izvajanja preiskovalnih nalog v konkretnih zadevah na nacionalni ravni, (in ki bi nadomestila delo policistov, državnih tožilcev in FURS v finančnih preiskovalnih skupinah), poleg pristojnosti v čezmejnih zadevah. Iskanje in identifikacija premoženja za potrebe njegovega začasnega zavarovanja in v posledici končnega odvzema, predstavlja le eno od (sicer kompleksnih) opravil v predkazenskem postopku oziroma v konkretnem postopku finančne preiskave premoženja, za katerega obstaja sum, da je nezakonitega izvora. Ustanovitev ARO s tako širokimi pooblastili na nacionalni ravni bi narekovala znatne kadrovske okrepitve iz vrst policije, državnega tožilstva in FURS, ki so zaradi izvajanja številnih izvornih pristojnosti že sedaj obremenjeni in mestoma tudi kadrovsko podhranjeni. Takšna

organizacija dela pa tudi ne bi doprinesla k sistematični in celoviti obravnavi konkretne zadeve v predkazenskem postopku oziroma v postopku finančne preiskave premoženja.

Glede na navedeno in ob upoštevanju minimalnih zahtev iz Direktive 2024/1260/EU (pristojnosti ARO za potrebe iskanje in identifikacije premoženja za lažje čezmejno sodelovanje) je predlagana umestitev ARO znotraj novega oddelka na VDT RS (predvidoma Oddelek za mednarodno sodelovanje in odvzem premoženja)«.

Vprašanja v zvezi z izmenjavo podatkov so celovito urejena že v Direktivi 2024/1260/EU, ki določa glede katerih kaznivih dejanj se podatki izmenjujejo (četrti odstavek 2. člena direktive) kateri podatki se izmenjujejo (prvi odstavek 9. člena direktive), vsebino zahteve za posedovanje podatkov (drugi odstavek 9. člena direktive), dokazno vrednost izmenjanih informacij (četrti odstavek 9. člena direktive), način komunikacije med uradi (peti odstavek 9. člena direktive), zavrnitev zahteve (sedmi in osmi odstavek 9. člena direktive) in roke za odgovor na zahtevo oziroma pošiljanje podatkov (10. člen direktive). Določbe predloga novele to vsebino povzemajo obliki, prilagojeno slovenskemu pravnemu redu.

Direktiva po drugi strani državam članicam omogoča diskrecijo glede obsega pošiljanja podatkov na lastno pobudo oziroma brez zaprosila urada druge države članice (tretji odstavek 9. člena direktive). Predlog novele Vrhovnemu državnemu tožilstvu takšno obliko izmenjave podatkov nalaga, kadar je bil drugi državi članici odstopljen kazenski pregon, in v primeru hujših kaznivih dejanj, kadar za storilca ni mogoče uporabiti kazenskega zakonika. Dodatno predlog novele v teh primerih ureja tudi obveščanje osebe, na katero se podatki, poslani po uradni dolžnosti, nanašajo, pri čemer je na prošnjo urada druge države članice dopusten tudi odlog obveščanja.

K 4. členu:

V ZSKZDČEU-1 se dodaja novi III.A del, ki se nanaša na elektronske dokaze, teh določb pa ni mogoče umestiti v druge dele zakona, saj urejajo tako pravno pomoč, ki je trenutno urejana v III. delu, priznavanje in izvrševanje pravosodnih odločb, kar je trenutno urejeno v IV. delu, deloma pa gre za obveznosti zasebnopravnih subjektov, kar ne sodi v nobeno izmed obstoječih enot zakona. Po drugi strani bi drobitev določb, ki se nanašajo na elektronske dokaze, povzročila nepreglednost, zato so te določbe kot vsebinsko povezana celota umeščene v ločen del zakona.

Novi 96.a člen ZSKZDČEU-1 (predmet urejanja)

Predlagani člen določa predmet urejanja novega 11.a poglavja ZSKZDČEU-1, ki ureja t. i. »vhodne zahteve«, torej evropski nalog, ki ga izda organ druge države članice in je naslovljen na osebo (praviloma imenovano poslovno enoto ali pravnega zastopnika) v Republiki Sloveniji.

Zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov z evropskim nalogom neposredno ureja Uredba 2023/1543/EU. Predlog novele posledično evropskega naloga ne ureja izčrpno, pač pa ureja le vprašanja, glede katerih uredba državam članicam izrecno nalaga ali dopušča, da jih uredijo, oziroma vprašanja, ki jih uredba ne ureja ali jih ne ureja dovolj določno. Državni organi in zasebnopravni naslovniki, na katere se nanašajo določbe o evropskem nalogu, morajo torej izhajati iz določb Uredbe 2023/1543/EU, ki jih določbe ZSKZDČEU-1 le dopolnjujejo.

Novi 96.b člen ZSKZDČEU-1 (pomen izrazov)

Prvi odstavek predlaganega člena določa pomen izrazov, ki so značilni za novo 11.a poglavja ZSKZDČEU-1 in jih ni smiselno opredeliti v 8. členu ZSKZDČEU-1, ki ureja pomen izrazov v celotnem besedilu zakona. Takšen pristop je uporabljen tudi v drugih delih oziroma poglavjih zakona (glej 59., 98., 162., 184.a in 226. člen).

Pri izrazu »operater oziroma ponudnik omrežne storitve«, ki ga uporablja ZSKZDČEU-1, je vzpostavljen t. i. terminološki most z izrazom »ponudnik storitve«, kot ga uporablja Uredba 2023/1543/EU, pri čemer oba izraza torej nosita isti pomen. Razlog, da ZSKZDČEU-1 uporablja drug izraz kot uredba, je v tem, da se

določbe tega poglavja uporabljajo tudi skupaj z določbami Zakona o kazenskem postopku, ki prav uporabljajo izraz »operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe«.

Drugi odstavek določa, da je treba pri opredeljevanju pomena izrazov iz 11.a poglavja upoštevati tudi opredelitve iz 3. člena Uredbe 2023/1543/EU.

Novi 96.c člena (organ izvršitelj)

V skladu z Uredbo 2023/1543/EU organ države članice, ki izda evropski nalog (organ izdajatelj), evropski nalog v izvršitev pošlje neposredno imenovani poslovni enoti ali pravnemu zastopniku s sedežem ali prebivališčem v drugi državi članici, ne da bi moralo nalog predhodno priznati sodišče v tej državi. V določenih primerih pa je treba v skladu z uredbo o tem obvestiti pristojni organ države, v kateri ima naslovnik sedež ali prebivališče (organ izvršitelj), ki lahko zavrne izvršitev naloga. Če organ izvršitelj naloga ne zavrne, naslovnik pa ga kljub temu ne izpolni, lahko organ izdajatelj od organa izvršitelja zahteva priznanje in, če je potrebno, izvršitev naloga (izvršitev predstavlja izrek sankcije naslovniku za neizpolnitev obveznosti iz naloga).

Predlog novele določa, da je organ izvršitelj (torej organ, ki odloča o zavrnitvi naloga in ki mu je posledično treba pošiljati obvestila o izdanem nalogu, ki odloča o priznanju naloga in ki izreka sankcije zaradi neizpolnitve naloga) Okrožno sodišče v Kopru oziroma preiskovalni sodnik tega sodišča. Z določitvijo izključne pristojnosti sodišča in posledično tožilstva za koprsko okrožje se uvaja specializacija odločanja in zagotavlja poenotena praksa pri obravnavi evropskega naloga.

Novi 96.č člen ZSKZDČEU-1 (zavrnitev evropskega naloga)

V skladu z Uredbo 2023/1543/EU organ države članice, ki izda evropski nalog (organ izdajatelj), evropski nalog v izvršitev pošlje neposredno imenovani poslovni enoti ali pravnemu zastopniku s sedežem ali prebivališčem v drugi državi članici, ne da bi moralo nalog predhodno priznati sodišče v tej državi. V določenih primerih je treba v skladu z uredbo o tem obvestiti pristojni organ države, v kateri ima naslovnik sedež ali prebivališče (organ izvršitelj), ki lahko zavrne izvršitev naloga. Obveznost obveščanja organa izvršitelja je urejena v 8. členu uredbe, razlogi za zavrnitev naloga pa so določeni v njenem 12. členu. Zavrnitev naloga je prva procesna priložnost organa izvršitelja, da prepreči pošiljanje podatkov, je pa omejena le evropski nalog, ki najbolj posega v pravice posameznikov (kadar se evropski nalog za posredovanje izda za pridobitev podatkov o prometu, razen podatkov, ki se zahtevajo izključno zaradi identifikacije uporabnika ali za pridobitev vsebinskih podatkov) in na omejen nabor razlogov za zavrnitev (celovitejša pravna presoja naloga, ki vključuje tudi druge oblike naloga, pa se opravi v postopku za priznanje naloga; glej pojasnilo k naslednjemu členu).

Predlagani člen ne ureja postopka zavrnitve v celoti, temveč zgolj dopolnjuje ureditev iz uredbe, v skladu z 2. členom ZSKZDČEU-1 pa se smiselno uporabljajo tudi določbe ZKP o izdaji sklepa.

12. člen Uredbe 2023/1543/EU organu izdajatelju omogoča, da »navede enega ali več /.../ razlogov za zavrnitev«, kar ima za posledico, da naslovnik evropskega naloga slednjega ni dolžan izpolniti. Vendar pa uredba ne določa tudi, da mora organ izvršitelj odločiti, da razlogi za zavrnitev niso podani, oziroma celo vzpostavlja domnevo, da organ izvršitelj izpolnitvi naloga ne nasprotuje, če v desetih dneh od prejema obvestila razlogov za zavrnitev ne navede (glej drugi odstavek 10. člena Uredbe 2023/1543/EU). Predlog novele navedeno ureditev dopolnjuje tako, da preiskovalnemu sodniku, ki prejme obvestilo o evropskem nalogu, naloga, da tako v primeru, ko oceni, da so podani razlogi iz 12. člena Uredbe 2023/1543/EU, kot tudi v primeru, ko oceni, da ti razlogi niso podani, o tem odloči s sklepom. Poleg tega predlagani člen določa tudi rok, v katerem mora preiskovalni sodnik tak sklep izdati.

Novi 96.d člen ZSKZDČEU-1 (priznanje evropskega naloga)

V skladu z Uredbo 2023/1543/EU organ države članice, ki izda evropski nalog (organ izdajatelj), evropski nalog v izvršitev pošlje neposredno imenovani poslovni enoti ali pravnemu zastopniku s sedežem ali prebivališčem v drugi državi članici, ne da bi moralo nalog predhodno priznati sodišče v tej državi. Če

naslovník naloga ne izpolni, lahko organ izdajatelj od organa izvršitelja zahteva priznanje naloga (razen če je organ izdajatelj predhodno zavrnila nalogo na podlagi 12. člena uredbe). Priznanje naloga ureja 16. člen Uredbe 2023/1543/EU.

Predlagani člen ne ureja postopka priznanja v celoti, temveč zgolj dopolnjuje ureditev iz uredbe, v skladu z 2. členom ZSKZDČEU-1 pa se smiselno uporabljajo tudi določbe ZKP o izdaji sklepa.

Predlagani člen določa, da preiskovalni sodnik o priznanju odloči s sklepom, določa pa tudi nekatere roke, ki jih Uredba 2023/1543/EU ne določa.

Uredba 2023/1543/EU ne določa, da v postopku priznanja sodeluje tudi oseba, katere podatki se zahtevajo. To velja tudi v primeru, če so bili podatki že zavarovani (in jih torej oseba, katere podatki se zahtevajo, ne more več izbrisati ali spremeniti) ter tudi če je osumljenec oziroma obdolženec že seznanjen s potekom kazenskega postopka (in torej ni nevarnosti, da bi oseba, katere podatki se zahtevajo, razkrila podatke, ki morajo ostati zaupni). Takšna ureditev je na prvi pogled neskladna z 22. členom Ustave Republike Slovenije, ki – kot pojasnjuje Ustavno sodišče – »/.../posamezniku zagotavlja možnost, da se udeležuje postopka, v katerem se odloča o njegovi pravici, ter možnost, da se izjavi o dejstvih in okoliščinah, ki so pomembni za odločitev o njegovi pravici. Iz tega ustavnoprocenega jamstva izhaja med drugim pravica do kontradiktornega postopka oziroma pravica do izjave, na podlagi katere mora biti vsaki stranki zagotovljena možnost sodelovanja v sodnem postopku in možnost obrambe pred vsemi procesnimi dejanji, ki bi lahko vplivala na njene pravice ali na njen pravni položaj [opombe izpuščene]« (Odločba Ustavnega sodišča Republike Slovenije, št. Up-500/15, z dne 20. 7. 2015, 7. točka obrazložitve). Ustavno sodišče pri tem dodaja, da gre za »elementarno ustavnoproceno jamstvo v vsakem sodnem postopku« (navedeno mesto). Glede na navedeno bi bilo potrebno ureditev ZSKZDČEU-1 dopolniti tudi z določbami, ki osebi, katere podatki se zahtevajo, omogočajo sodelovanje v postopku. Vendar Uredba 2023/1543/EU po drugi strani določa, da organ izvršitelj o priznanju odloči »brez nadaljnjih formalnosti« ter da o priznanju odloči v petih dneh od prejema zahteve (drugi odstavek 16. člena Uredbe 2023/1543/EU). Glede na pomen, ki ga uredba pripisuje načelu hitrosti postopka in učinkovitosti sodelovanja, določbe predlaganega člena osebi, katere podatki se zahtevajo, ne dopuščajo sodelovanja v postopku priznanja evropskega naloga.

Novi 96.e člen ZSKZDČEU-1 (denarna kazen)

Predlagani člen ureja materialnopravne določbe o sankcija zaradi kršitev obveznosti, ki izhajajo iz evropskega naloga. Ureditev tovrstnih sankcij državam članicam nalaga 15. člen Uredbe 2023/1543/EU.

Predlagani člen ureja denarno kazen, ki se lahko izreče naslovníku evropskega naloga in njegovi odgovorni osebi, in sicer za:

- opustitev posredovanja elektronskih dokazov v nasprotju z evropskim nalogom za posredovanje,
- opustitev zavarovanja elektronskih dokazov v nasprotju z evropskim nalogom za zavarovanje in
- opustitev operativnih in tehničnih ukrepov, kot jih določa četrti odstavek 13. člena Uredbe 2023/1543/EU.

Denarna kazen se ne izreče, če kršitev predstavlja tudi kaznivo dejanje. V poštev pridejo predvsem kaznivo dejanje preprečitve dokazovanja iz 285. člena Kazenskega zakonika (Uradni list RS, št. 50/12 – uradno prečiščeno besedilo, 54/15, 6/16 – popr., 38/16, 27/17, 23/20, 91/20, 95/21, 186/21, 105/22 – ZZNŠPP, 16/23 in 107/24 – odl. US; v nadaljnjem besedilu: KZ-1), oviranja pravosodnih in drugih državnih organov iz 286. člena KZ-1 in kršitve tajnosti postopka iz 287. člena KZ-1.

Čeprav lahko organ izvršitelj z evropskim nalogom zahteva zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov tudi brez sodelovanja domačega sodišča, pa je treba glede kaznovanja naslovníka evropskega naloga in njegove odgovorne osebe izpostaviti, da je mogoče kazen izreči zgolj za kršitve, storjene po tem, ko domače sodišče nalog prizna.

Predlagani člen se sklicuje na smiselno uporabo posameznih členov Zakona o prekrških (Uradni list RS, št. 29/11 – uradno prečiščeno besedilo, 21/13, 111/13, 74/14 – odl. US, 92/14 – odl. US, 32/16, 15/17 – odl.

US, 73/19 – odl. US, 175/20 – ZIUOPDVE, 5/21 – odl. US, 38/24, 100/25 – ZS-1 in 10/26; v nadaljnjem besedilu: ZP-1), in sicer:

- 2. člen ZP-1 (meje sankcioniranja prekrškov), kar pomeni, da nikomur ne sme biti izrečena denarna kazen, ki ni bila prepisana že pred kršitvijo in da se v primeru spremembe zakona uporabi zakon, ki je za storilca milejši;
- 6.a člen ZP-1 (prekršek neznatnega pomena), kar pomeni, da se denarna kazen ne izreče za neznatne kršitve obveznosti iz evropskega naloga;
- 8. člen ZP-1 (uporaba določb kazenskega zakonika), kar pomeni, da se tudi za denarno kazen uporabljajo določbe KZ-1 glede silobrana, skrajne sile, prisiljenosti, neprištevnosti, naklepa, malomarnosti, dejanske in pravne zmote, storilca in sotorilca ter časa in kraja storitve kaznivega dejanja, izrecno pa so izključene določbe glede napeljevanja in pomoči;
- 9. člen ZP-1 (odgovornost za prekršek), kar pomeni, da je mogoče denarno kazen izreči samo, če je kršitev storjena iz malomarnosti ali naklepno;
- 10. člen ZP-1 (poskus), kar pomeni, da se denarna kazen izreče le za dokončana dejanja;
- 13. člen ZP-1 (odgovornost pravne osebe, samostojnega podjetnika posameznika, posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost in odgovorne osebe teh subjektov), 13.a člen ZP-1 (izključitev odgovornosti), 14. člen ZP-1 (odgovornost pravne osebe), 14.a člen ZP-1 (odgovornost samostojnega podjetnika posameznika in posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost), 14.b člen ZP-1 (odgovornost v primeru stečaja ali prenehanja), 15. člen ZP-1 (pojmem odgovorne osebe), 15.a člen ZP-1 (odgovornost odgovorne osebe), kar pomeni predvsem, da je treba za izrek denarne kazni osebi, ki kršitve ni izvršila s svojim ravnanjem, preveriti, ali obstajajo posebni pogoji za njeno kaznovanje;
- 21. člen ZP-1 (opomin), kar pomeni, da lahko sodišče kršitelju namesto denarne kazni izreče opomin;
- 26. člen ZP-1 (splošna pravila za odmero sankcije), kar pomeni predvsem, da mora sodišče kršitelju denarno kazen izreči glede na težo kršitve in krivdo, upoštevati olajševalne in obteževalne okoliščine ter premoženjske okoliščine kršitelja, pa tudi, da lahko izreče denarno kazen pod predpisano mejo;
- 27. člen ZP-1 (stek), kar pomeni predvsem, da preiskovalni sodnik za več kršitev, ki se nanašajo na isti evropski nalog, izreče enotno denarno kazen;
- 42. člen ZP-1 (zastaranje pregona) in 44. člen ZP-1 (zastaranje izvršitve kazni), kar pomeni, da po poteku dvoletnega zastaralnega roka denarne kazni ni več mogoče izreči ali je izterjati.

Predlagani člen prav tako določa, da se smiselno uporablja 7. člen ZP-1, ki ureja domnevo nedolžnosti. Kljub temu da četrti odstavek predlaganega 96.f člena vzpostavlja domnevo, da je bila kršitev storjena iz malomarnosti, pa mora sodišče na podlagi smiselne uporabe 7. člena ZP-1 v postopku ugotoviti vse druge okoliščine, iz katerih izhaja odgovornost osebe, zoper katero se vodi postopek, predvsem obstoj kršitve, pogoje za odgovornost pravne osebe, samostojnega podjetnika posameznika ali posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost. Prav tako mora sodišče ugotoviti premoženjske in druge okoliščine, ki se nanašajo na višino denarne kazni.

Denarna kazen je predpisana v razponu, pri čemer je določen različen razpon glede na različne kategorije oseb. Pri tem se denarna kazen, ki na podlagi domneve krivde lahko izreče le v višini, ki predstavlja spodnjo mejo razpona, ki je predpisana za posamezno kategorijo oseb.

Narava denarne kazni. Za razumevanje ureditve denarne kazni, kot jo ureja predlagani člen, pa tudi postopka za izrek in izvršitev te kazni iz predlaganega 96.f člena, je treba preučiti njeno naravo, in sicer ali (oziroma v katerih primerih) denarna kazen predstavlja kazensko sankcijo (ali disciplinsko ali drugo obliko kaznovanja) oziroma ali gre pri izreku denarne kazni po predlaganem členu za odločanje o kazenski obtožbi. Vprašanje je ključnega pomena, saj je v primeru, če gre za odločanje v kazenski zadevi, odločitev treba sprejeti »/.../ v postopku, v katerem bi morala biti poleg jamstev iz 22. in 23. člena Ustave posamezniku zagotovljena tudi vsa procesna in materialna ustavna jamstva v kazenskem postopku iz 27., 28. in 29. člena Ustave« (19. točka obrazložitve odločbe Ustavnega sodišča Republike Slovenije, št. U-I-145/03).

V nadaljevanju je zato predstavljena analiza denarne kazni na podlagi stališč Ustavnega sodišča Republike Slovenije, ki jih je izoblikovalo ob presoji 11. člena v povezavi s 109. členom Zakona o pravnem postopku (v nadaljnjem besedilu: ZPP) in 78. člena v povezavi s 130. členom ZKP. Pri tem je analizo potrebno opraviti z določeno mero previdnosti. Ravnanja, ki se sankcionirajo po 11. členu ZPP (zloraba pravic, na podlagi 109. člena ZPP pa se ta člen uporablja tudi v primeri žalitve sodišča) in 78. člen ZKP (žalitev sodišča) niso

identična ravnanjem, ki jih ureja predlagani člen (oviranje izvedbe dokaza). Tako že Ustavno sodišče samo izpostavlja, da bi rezultat ustavnosodne presoje lahko bil drugačen v primerih, »ko je kaznovanje sredstvo, ki želi vplivati na voljo določene osebe, da opravi določeno ravnanje (kot je to npr. pri kaznovanju priče, ki neutemeljeno odreka odgovore na vprašanja; drugi odstavek 241. člena ZPP)« (23. točka obrazložitve odločbe Ustavnega sodišča, št. U-I-145/03). To pa so prav primeri, ki so bistveno podobni ureditvi iz predlaganega člena. Ne glede na navedeno pa dosedanja ustavnosodna presoja v zvezi z 11. členom ZPP in 78. členom ZKP podaja tudi vpogled v naravo denarne kazni po predlaganem členu.

»Ustavno sodišče je pojasnilo, da vsako sankcioniranje, pa čeprav ga zakon imenuje 'kazen', ne pomeni odločanje o kazenski obtožbi. Pri presoji, ali gre za odločanje o kazenski obtožbi, je treba po eni strani upoštevati naravo in namen kaznovanja, po drugi strani pa naravo in višino sankcij. Kriterija sta alternativna – četudi se izkaže, da postopek ni 'kazenski' po svojem namenu, so pa za dejanje predpisane sankcije, ki močno posegajo v pravice kaznovane osebe /.../« (20. točka obrazložitve odločbe Ustavnega sodišča Republike Slovenije, št. U-I-145/03).

Glede ureditve iz 11. člena ZPP je Ustavno sodišče ugotovilo, da pri kaznovanju udeležencev postopka zaradi razžalitve sodišča v pravnem postopku ne gre za institut, ki bi ga zakonodajalec uvrstil v kazenskopravno sfero, ter da tudi narava tega instituta ni kazenska. »Gre bolj za ukrep procesnega vodstva, ki ima namen zagotoviti urejenost teka pravnega postopka in nujno procesno disciplino. Možnost izrekanja tega ukrepa temelji na izhodišču, da ima sodišče pravico in obveznost skrbeti za vodstvo postopka« (19. točka obrazložitve odločbe Ustavnega sodišča Republike Slovenije, št. U-I-145/03). Podobno je glede kazni po 78. členu ZKP Ustavno sodišče presodilo, »da tudi pri določbah 78. člena ZKP – tako kot to velja za določbe 109. člena ZPP – ne gre za institut, ki bi ga zakonodajalec uvrstil v kazenskopravno sfero. To je razvidno že iz drugega odstavka 78. člena ZKP, ki določa, da kaznovanje po tem členu ne vpliva na pregon in izrek kazni za kaznivo dejanje, ki je bilo storjeno z žalitvijo. Kršitev po prvem odstavku 78. člena ZKP nima narave kaznivega dejanja, sankcija, ki je za dejanje predpisana, pa ne narave kazenskopravne sankcije. Kot je bilo že pojasnjeno, gre pri kaznovanju po 78. členu ZKP za ukrep procesnega vodstva, ki naj zagotovi urejen potek kazenskega postopka in spoštljiv odnos do sodišča. Samih po sebi torej določb 78. člena ZKP ni mogoče šteti za določbe, ki opredeljujejo kaznivo dejanje in postopek odločanja o kazenski obtožbi« (24. točka obrazložitve odločbe Ustavnega sodišča Republike Slovenije, št. Up-185/14 in U-I-51/16).

Tudi glede denarne kazni po predlaganem členu je mogoče trditi, da po svoji naravi ni kazenska sankcija. To se po eni strani kaže v dejstvu, da sodišče osebi, zoper katero vodi postopek, izreče le opomin, če je kršitev, zaradi katere teče postopek, odpravljena med postopkom, če pa je odpravljena po tem, ko je bila denarna kazen izrečena, pa se sme omiliti ali izreči opomin. Po drugi strani je v skladu z osmim odstavkom 96.f člena tudi povišanje denarne kazni v primeru neplačila mogoče le pod pogojem, da kršitev še ni bila odpravljena. Vse navedeno nakazuje, da je primarni namen denarne kazni zagotovitev uspešne pridobitve elektronskih dokazov, ne pa retribucija ali eden izmed namenov, ki jih kazenskim sankcijam pripisuje 45.a člen KZ-1 (vzpostavljanje zavedanja o nedopustnosti kršitev odločitev sodišč drugih držav članic ali omogočanje kršitelju, da se s plačilom denarne kazni dostojno vključi v skupno družbeno okolje).

Glede možnosti, da se kazen po 11. členu ZPP oziroma 78. členu ZKP izvrši z zaporom, je Ustavno sodišče Republike Slovenije ugotovilo, da ta okoliščina kaznovanje po navedenih členih prestavi v sfero odločanje o kazenski obtožbi. Glede ZPP je tako zapisalo: »Glede na že uveljavljena stališča Ustavnega sodišča in glede na prakso ESČP je razvidno, da ureditev kaznovanja po 11. členu ZPP, predvsem glede zaporne kazni, ki lahko za fizično osebo doseže 30 dni, za (med drugim) odvetnika pa kar 100 dni, očitno dosega takšno stopnjo, ki bi utemeljila sklep, da gre za odločanje o kazenski obtožbi /.../ (21. točka obrazložitve odločbe Ustavnega sodišča Republike Slovenije, št. U-I-145/03). Podobno stališče je zavzelo glede denarne kazni po ZKP: »Samih po sebi torej določb 78. člena ZKP ni mogoče šteti za določbe, ki opredeljujejo kaznivo dejanje in postopek odločanja o kazenski obtožbi. Vendar pa strogo sankcije, ki je predpisana v 130. členu ZKP, narekuje drugačen zaključek. Možnost sodišča, da v tem postopku izreče denarno kazen, ki se lahko (če je ni mogoče prisilno izterjati) nadomesti s kaznijo do 73 dni zapora, pomeni možnost tako hudega posega države v pravice posameznikov, da bi morala biti dejanje in sankcija opredeljena v skladu z jamstvi 28. člena Ustave, izrekanje sankcije pa bi moralo biti predvideno v samostojnem postopku, v katerem bi bila zagotovljena vsa ustavna procesna jamstva kazenskega postopka iz 27. in 29. člena

Ustave.« (24. točka obrazložitve odločbe Ustavnega sodišča Republike Slovenije, št. Up-185/14-19, U-I-51/16-9). Drugače kot določbe ZPP in ZKP, s katerimi se je ukvarjalo Ustavno sodišče, pa določbe predlaganega člena ne omogočajo izvršitve denarne kazni z nadomestnim (ali uklonilnim) zaporom.

Po drugi strani pa tudi višina denarnega zneska, ki ga mora plačati oseba, ki ji je sankcija izrečena, lahko privede do tega, da jo je potrebno sankcijo opredeliti kot kazensko sankcijo, tudi če po svoji naravi ni kazenska in tudi če je ni mogoče izvršiti z zaporom (prim. z 22. točko obrazložitve odločbe Ustavnega sodišča Republike Slovenije, št. U-I-145/03). Ustavno sodišče je iz tega razloga razveljavilo tretji odstavek 11. člena ZPP, ki je omogočal izrek kazni v višini nad 300.000 SIT (oziroma €1.251,88 evrov; glej prvo točko izreka in 22. točko obrazložitve odločbe Ustavnega sodišča Republike Slovenije, št. U-I-145/03). 78. člen ZKP po drugi strani omogoča izrek višje kazni, in sicer do trikratnika povprečne neto plače na zaposlenega, kar je v času odločanja ustavnega sodišča (leto 2016) pomenilo do 3.032,34 evrov, danes pa predstavlja 4.925,22 evrov (po podatkih Statističnega urada Republike Slovenije z dne 23. 4. 2026 povprečna mesečna neto plača znaša 1.641,74 evrov). Kljub temu Ustavno sodišče v zadevi ni ugotovilo protiustavnosti višine te denarne kazni, pač pa je uredite razveljavilo le, kolikor se nanaša na možnost spremembe denarne kazni, izrečene po prvem odstavku 78. člena ZKP, v kazni zapora (glej drugo točko izreka ter 24. in 25. točko obrazložitve odločbe Ustavnega sodišča Republike Slovenije, št. Up-185/14-19, U-I-51/16-9).

V skladu s predlaganim členom se posamezniku in odgovorni osebi lahko izreče denarna kazen do 3.000 evrov (ob upoštevanju povišanja iz osmega odstavka 96.f člena pa do 4.500 evrov), samostojnemu podjetniku posamezniku in posamezniku, ki samostojno opravlja dejavnost, v višini do 5.000 evrov (ob upoštevanju povišanja iz osmega odstavka 96.f člena pa do 7.500 evrov), kar je deloma nižje, deloma višje, na splošno pa primerljivo s kaznimi, ki jih določa 78. člen ZKP. Po drugi strani pa je pravnim osebam mogoče izreči opazno višje kazni, v izjemnih primerih, kadar se kazen poviša v skladu z osmim odstavkom predlaganega 96.f člena, pa je mogoče izreči denarno kazen v višini do dveh odstotkov letnega prometa, pri čemer višina denarne kazni ni omejena z absolutnim zneskom. Glede na takšno višino ni dvoma, da (lahko) denarna kazen po predlaganem členu predstavlja kazensko sankcijo.

Kot je prikazano že zgoraj, namen predloga novele ni vzpostaviti kazenskih sankcij, pač pa je to posledica določitve višine kazenske sankcije, ki jo zahteva 15. člen Uredbe 2023/1543/EU (»Države članice zagotovijo, da se lahko naložijo denarne kazni v višini do 2 % skupnega svetovnega letnega prometa ponudnika storitev v preteklem proračunskem letu«). Glede na navedeno predlagana ureditev uvaja dvotirni pristop. Po eni strani sodišču dopušča, da kazen izreče na podlagi domneve krivde, torej ne da bi bile popolnoma ugotovljene okoliščine, ki kažejo na malomarnost ali naklep kršitelja. Vendar pa lahko sodišče v tem primeru izreče zgolj kazen na spodnji meji razpona, ki po svoji višini ne predstavlja kazenske sankcije. Spodnja meja razpona za fizično in odgovorno osebo namreč znaša 250 evrov (oziroma ob povišanju iz osmega odstavka 96.f člena 375 evrov), za pravno osebo 1.000 evrov (oziroma ob povišanju iz osmega odstavka 96.f člena 1.500 evrov), za pravno osebo, ki predstavlja srednjo ali veliko družbo, pa 5.000 evrov (oziroma ob povišanju iz osmega odstavka 96.f člena 7.500 evrov). Pri denarni kazni in pravkar navedeni višini ne gre za sankcijo, ki jo je zaradi višine treba opredeliti kot kazensko sankcijo, njenega izrekanja pa ne kot odločanje o kazenski obtožbi. Če pa sodišče v postopku zagotovi vsa ustavna kazenska jamstva, vključno z domnevo nedolžnosti, lahko izreče tudi denarno kazen v višini, zaradi katere je treba takšno denarno kazen opredeliti kot kazensko sankcijo.

Novi 96.f člen ZSKZDČEU-1 (postopek izreka in izvršitve denarne kazni)

Predlagani člen ureja postopek izreka in izvršitve denarne kazni iz predlaganega 96.e člena.

Kljub temu, da se v postopku subsidiarno uporabljajo določbe ZKP, pa gre za bistveno poenostavljen postopek.

Kot je bilo pojasnjeno v obrazložitvi k prejšnjem členu, je postopek mogoče izvesti tako, da so zagotovljena vsa ustavna kazenskopravna jamstva, vključno z domnevo nedolžnosti, po tako izvedenem postopku pa je mogoče izreči denarno kazen, ki zaradi svoje višine lahko predstavlja kazensko sankcijo (denarna kazen, ki presega najnižjo mero predpisane kazni).

Po drugi strani se postopek lahko izvede brez ugotavljanja kršiteljeve krivde (oseba, zoper katero teče postopek, pa lahko dokaže, da kršitev ni bila izvršena krivdno) oziroma brez ugotavljanja dejstev, ki jih oseba, zoper katero teče postopek ne prereka ali jih prizna. Vendar pa v primeru, ko sodišče ne ugotovi kršiteljeve krivde ali vseh dejstev, ni mogoče izreči denarne kazni, ki je višja od najnižje predpisane denarne kazni.

Ali se v postopku izreka denarne kazni ugotavljajo dejstva, je odvisno predvsem od tega ali oseba, zoper katero teče postopek, dejstva prereka ali jih prizna. Če določenega dejstva ne prepreka ali ga prizna, sodišču tega dejstva ni potrebno ugotavljati. Vendar pa je med neprerekanimi in priznanimi dejstvi pomembna razlika. Če sodišče izreče denarno kazen na podlagi priznanih dejstev, lahko izreče kazen, ki presega spodnjo mejo predpisane kazni. Če pa izreče denarno kazen na podlagi dejstva, ki ga oseba, zoper katero teče postopek, ni prerekala in jih sodišče zato ni ugotavljalo, pa lahko izreče le kazen, ki ne presega najnižje predpisane kazni. Seveda pa dejstvo, da oseba, zoper katero teče postopek, dejstev ne prereka, ne preprečuje sodišču, da kljub temu ta dejstva ugotovi in izreče denarno kazen nad spodnjo mejo predpisane kazni, če razpolaga z ustreznimi dokazi.

Nekoliko drugače velja glede dejstev, ki se nanašajo na krivdo kršitelja. Teh dejstev sodišču ni treba ugotavljati, tudi če jih oseba, zoper katero se vodi postopek, prereka, pač pa mora ta oseba dokazati, da kršitev ni bila izvršena iz malomarnosti. Tudi v teh primerih pa velja, da če sodišče ni ugotovilo dejstev, iz katerih izhaja kršiteljeva malomarnost, ne more izreči denarne kazni nad spodnjo predpisano mejo, ter da lahko sodišče kljub domnevi krivde ugotavlja dejstva, iz katerih izhaja kršiteljeva malomarnost in nato izreče denarno kazen, ki presega spodnjo mejo predpisane kazni, če razpolaga z ustreznimi dokazi.

Postopek po predlaganem členu ni zasnovan akuzatorno, temveč preiskovalni sodnik, ki vodi postopek priznanja evropskega naloga, postopek izreka denarne kazni začne po uradni dolžnosti in sam opredeli dejanje, iz katerega izhajajo zakonski znaki kršitve, za katero se izreče denarna kazen. Načelo akuzatornosti, ki zahteva, da sta funkcija pregona in sojenja ločeni, je tesno povezano z zahtevo po nepristranskem sodišču (23. člen Ustave Republike Slovenije). Zagotavlja namreč, da o kršitvi in kazni ne odloča sodnik, ki je sam oblikoval obtožbo in ki si je v predkazenskem postopku oziroma v fazi preiskave že oblikoval stališče o odgovornosti osumljenca oziroma obdolženca. Upoštevati pa je treba, da pri postopku iz predlaganega člena uvedba postopka temelji na enostavno ugotovljivih dejstvih, ki ne zahtevajo predhodnih preiskovalnih dejanj oziroma se od preiskovalnega sodnika ne zahteva, da takšna dejanja opravlja (praviloma bo preiskovalni sodnik o dejstvu, da obveznost ni bila izpolnjena, obveščen s strani organa izdajatelja druge države članice, ki ni prejel podatkov). To pomeni, da ne obstoji resna nevarnost, da bi preiskovalni sodnik z uvedbo postopka in opredelitvijo ravnanja, iz katerega izhajajo zakonski znaki kršitve, že sprejel stališče, ki ga v kasnejših fazah postopka ne bi bil pripravljen spremeniti.

Postopek po predlaganemu členu se prične pisno, z obvestilom sodišča osebi, zoper katero se postopek vodi. Postopek pa se lahko pisno izvede tudi v nadaljevanju, če na primer oseba, zoper katero se postopek vodi, poda pisni zagovor in ni potrebno izvesti dokazov. V primerih, ko oseba zahteva svoje zaslišanje ali je potrebni izvesti dokaze, pa mora sodišče razpisati narok.

Predlagani člen določa, da se v primeru, ko je bila kršitev odpravljena med postopkom, namesto denarne kazni izreče opomin, če pa je bila odpravljena po koncu postopka, pa se kazen lahko omili ali izreče opomin. Prav tako določa, da se lahko denarna kazen poveča za 50 odstotkov, če denarna kazen ni plačana, vendar tudi to velja le pod pogojem, da kršitev še ni bila odpravljena. Gre za spodbujanje osebe, zoper katero teče postopek oziroma ki ji je bila kazen izrečena, da obveznosti iz naloga vendarle izpolni. Po drugi strani pa seveda, ko so obveznosti iz naloga izpolnjene, odpade glavni namen, zaradi katerega se izreče kazenska sankcija, zato zadostujejo tudi blažja opozorila kršitelju oziroma drugi osebi, zoper katero teče postopek.

K 5. členu:

Novi 96.g člen ZSKZDČEU-1 (predmet urejanja)

Predlagani člen določa predmet urejanja novega 11.b poglavja ZSKZDČEU-1, ki ureja t. i. »izhodne naloge«, torej evropski nalog, ki ga izda organ Republike Slovenije in je naslovljen na osebo (praviloma imenovano poslovno enoto ali pravnega zastopnika) v drugi državi članici.

Zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov z evropskim nalogom neposredno ureja Uredba 2023/1543/EU. Predlog novele posledično evropskega naloga ne ureja izčrpno, temveč ureja le vprašanja, glede katerih uredba državam članicam izrecno nalaga ali dopušča, da jih uredijo, oziroma vprašanja, ki jih uredba ne ureja ali jih ne ureja dovolj določno. Državni organi in zasebnopravni naslovniki, na katere se nanašajo določbe o evropskem nalogu, morajo torej izhajati iz določb Uredbe 2023/1543/EU, ki jih določbe ZSKZDČEU-1 le dopolnjujejo.

Novi 96.h člen (pomen izrazov)

Prvi odstavek predlaganega člena določa pomen izrazov, ki so značilni za novo 11.b poglavje ZSKZDČEU-1 in jih ni smiselno opredeliti v 8. členu ZSKZDČEU-1, ki ureja pomen izrazov v celotnem besedilu zakona. Takšen pristop je uporabljen tudi v drugih delih oziroma poglavjih zakona (glej 59., 98., 162., 184.a in 226. člen).

Pri izrazu »operater oziroma ponudnik omrežne storitve«, ki ga uporablja ZSKZDČEU-1, je vzpostavljen t. i. terminološki most z izrazom »ponudnik storitve«, kot ga uporablja Uredba 2023/1543/EU, pri čemer oba izraza torej nosita isti pomen. Razlog, da ZSKZDČEU-1 uporablja drug izraz kot uredba, je v tem, da se določbe tega poglavja uporabljajo tudi skupaj z določbami Zakona o kazenskem postopku, ki prav tako uporabljajo izraz »operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe«.

Drugi odstavek določa, da je treba pri opredeljevanju pomena izrazov iz 11.b poglavja upoštevati tudi opredelitve iz 3. člena Uredbe 2023/1543/EU.

Novi 96.i člen (uporaba določb)

Pri preostalih oblikah sodelovanja v kazenskih zadevah med državami članicami Evropske unije, ki jih ureja ZSKZDČEU-1, sodelovanje praviloma poteka tako, da država članica izda oziroma odredi ukrep v skladu s svojim nacionalnim pravom, druga država članica pa ta ukrep prizna in izvrši. V primeru evropskega naloga za prijetje in predajo, na primer, je podlaga za prijetje in predajo osebe v drugi državi članici sklep o priporu, ki ga slovensko sodišče izda na podlagi določb Zakona o kazenskem postopku. Evropski nalog za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov pa se izda neposredno na podlagi določb Uredbe 2023/1543/EU in torej ne temelji na nacionalnem ukrepu.

Opisan normativni pristop pomeni, da se določbe ZKP za evropski nalog ne uporabljajo, kolikor to ni izrecno določeno bodisi v uredbi bodisi v zakonu.

Uporaba določb ZKP deloma izhaja že iz drugega odstavka 5. člena Uredbe 2023/1543/EU, ki določa, da se evropski nalog za posredovanje izda »le, če bi bilo mogoče podoben nalog izdati pod enakimi pogoji v podobnem domačem primeru«. Podobno določbo vsebuje tudi drugi odstavek 6. člena uredbe glede evropskega naloga za zavarovanje, vendar pa v skladu z navedenim členom uporaba nacionalnih pogojev za odreditev podobnega ukrepa ne velja za nalog, izdan zaradi izvršitve kazenske sankcije.

Predlagani člen navedene določbe uredbe dopolnjuje tako, da se določbe ZKP uporabljajo glede vseh vrst evropskega naloga. Prav tako se določbe ZKP uporabljajo ne le glede pogojev za izdajo naloga, temveč tudi glede pristojnosti organov, postopka in vseh drugih povezanih vprašanj.

Za posamezne oblike evropskega naloga se uporabljajo naslednje določbe ZKP:

1. Evropski nalog za zavarovanje: Pri izdaji evropskega naloga za zavarovanje naročniških, prometnih in vsebinskih podatkov zaradi izvedbe (pred)kazenskega postopka se uporablja 149.e člen ZKP. Pri izdaji evropskega naloga za zavarovanje prometnih podatkov zaradi izvršitve kazenske sankcije se uporabljata 96.k člen ZSKZDČEU-1 in smiselno 149.e člen ZKP. ZKP trenutno domačim organom ne omogoča, da zahtevajo zavarovanje naročniških in vsebinskih podatkov zaradi izvršitve kazenske sankcije, kar pomeni, da tudi evropskega naloga za zavarovanje teh podatkov zaradi izvršitve kazenske sankcije ni mogoče izdati. Vendar pa Ministrstvo za pravosodje pripravlja novelo ZKP, ki bo

domačim organom omogočala, da zahtevajo zavarovanje naročniških in vsebinskih podatkov zaradi izvršitve kazenske sankcije in da izdajo evropski nalog.

2. Evropski nalog za posredovanje naročniških podatkov: Pri izdaji evropskega naloga za posredovanje naročniških podatkov zaradi izvedbe (pred)kazenskega postopka se uporablja 149.č člen ZKP. ZKP trenutno domačim organom ne omogoča, da zahtevajo posredovanje naročniških podatkov zaradi izvršitve kazenske sankcije, kar pomeni, da tudi evropskega naloga za posredovanje naročniških podatkov zaradi izvršitve kazenske sankcije ni mogoče izdati. Vendar pa Ministrstvo za pravosodje pripravlja novelo ZKP, ki bo domačim organom omogočala, da zahtevajo posredovanje naročniških podatkov zaradi izvršitve kazenske sankcije in da izdajo evropski nalog.

3. Evropski nalog za posredovanje prometnih podatkov: Pri izdaji evropskega naloga za posredovanje prometnih podatkov zaradi izvedbe (pred)kazenskega postopka se uporablja 149.b člen ZKP. Pri izdaji evropskega naloga za posredovanje prometnih podatkov zaradi izvršitve kazenske sankcije se uporablja 96.k člen ZSKZDČEU-1 in smiselno 149.b člen ZKP.

4. Evropski nalog za posredovanje vsebinskih podatkov: ZKP trenutno domačim organom ne omogoča, da zahtevajo posredovanje vsebinskih podatkov, kar pomeni, da tudi evropskega naloga za posredovanje teh podatkov ni mogoče izdati. Vendar pa Ministrstvo za pravosodje pripravlja novelo ZKP, ki bo domačim organom omogočala, da zahtevajo posredovanje vsebinskih podatkov in da izdajo evropski nalog.

Prav tako je treba uporabiti določbe ZKP, povezane z zgoraj navedenimi določbami, na primer o odločanju zunajobravnavnega senata v primerih, ko se preiskovalni sodnik ne strinja s predlogom državnega tožilca (156.a člen ZKP) in o obveščanju osumljenca, obdolženca ali druge osebe o zbiranju podatkov in o hrambi podatkov (154. člen ZKP).

Določbe ZKP se pri izdaji evropskega naloga ne uporabljajo subsidiarno (kadar uredba določenega vprašanja ne ureja), temveč hkrati z določbami Uredbe 2023/1543/EU. Glede pogojev za izdajo naloga to pomeni, da je nalog mogoče izdati le, če so izpolnjeni tako pogoji, ki jih določa Uredba 2023/1543/EU, kot tudi pogoji, ki jih za odreditev ustreznega nacionalnega ukrepa določa ZKP (več o tem v nadaljevanju). Enako velja glede procesnih določb (določb o pristojnih organih, postopku in drugih povezanih vprašanjih). Pri tem je treba izpostaviti, da že predlog novele izrecno navaja določbe ZKP, ki se ne uporabljajo, ker so v ZKP urejene na način, ki ni združljiv z določbami uredbe. Gre za določbe ZKP o določitvi roka, v katerem je treba zavarovati ali posredovati elektronske dokaze (uredba roke določa v 10. in 11. členu) ter določbe o vročanju pisanj (uredba predpisuje uporabo posebnega centraliziranega informacijskega sistema, 19. člen).

Predlog novele določena vprašanja izdaje evropskega naloga ureja povsem izvorno, brez sklicevanja na ZKP. Glede teh vprašanj se po načelu *lex specialis* uporabljajo določbe ZSKZDČEU-1 in ne ZKP.

Ureditev, kot jo določa predlog novele (hkratna uporaba določb ZKP in Uredbe 2023/1543/EU), temelji na izhodišču, da organi Republike Slovenije z evropskim nalogom podatkov o posamezniku ne smejo pridobivati v širšem obsegu kot z domačimi ukrepi ali po postopku, ki posameznikom zagotavlja nižja procesna jamstva. Evropski nalog in istovrsten domač ukrep se namreč razlikujeta zgolj v okoliščini, da podatke določene osebe hrani operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe druge države članice. To pa ni zadosten razlog, da bi domači organi te podatke pridobivali brez upoštevanja določb ZKP (in Ustave Republike Slovenije). Glede na to, da spoštovanja omejitev iz ZKP pri izdaji evropskega naloga ni mogoče predpisati organom drugih držav članic, to sicer utegne voditi v situacije, ko bodo drugi organi držav članic od operaterjev oziroma ponudnikov storitev informacijske družbe v Republiki Sloveniji lahko pridobivali podatke v večjem obsegu kot domači organi.

Uredba 2023/1543/EU kot posebno kategorijo elektronskih dokazov ureja (prometne) podatke, zahtevane izključno zaradi identifikacije uporabnika, za zavarovanje in pridobivanje katerih veljajo milejši pogoji kot za zavarovanje in pridobivanje preostalih prometnih podatkov. ZKP te kategorije podatkov ne pozna, zato se z vidika ZKP ti podatki ne razlikujejo od preostalih prometnih podatkov oziroma se zavarujejo in pridobivajo na podlagi (enotnih) določb o zavarovanju in pridobivanju prometnih podatkov.

Posebej velja izpostaviti, da Uredba 2023/1543/EU ureja le pogoje, pod katerimi ena država članica prizna evropski nalog druge države članice oziroma pod katerimi lahko ena država članica zahteva priznanje

naloga v drugi državi članici. Uredba pa ne zahteva, da države članice svojo nacionalno zakonodajo prilagodijo tako, da dejansko omogočijo zavarovanje oziroma pridobivanje vseh elektronskih dokazov, ki jih je mogoče zavarovati ali pridobiti z evropskim nalogom.

Posebej glede kaznivih dejanj, glede katerih je mogoče izdati nalog. V skladu s četrtem odstavkom 5. člena Uredbe 2023/1543/EU je evropski nalog za posredovanje prometnih in vsebinskih podatkov, razen podatkov, zahtevanih izključno zaradi identifikacije uporabnika (ne glede na to, ali se podatki zahtevajo zaradi izvedbe kazenskega postopka ali izvršitve kazenske sankcije), mogoče izdati le glede naslednjih kaznivih dejanj:

1. za kazniva dejanja, za katera je v državi izdajateljici najvišja zagrožena zaporna kazen vsaj tri leta, ali
2. za naslednja kazniva dejanja, če so bila v celoti ali delno storjena s pomočjo informacijskega sistema: i) kazniva dejanja, kot so opredeljena v 3. do 8. členu Direktive (EU) 2019/713 Evropskega parlamenta in Sveta, ki po KZ-1 predstavljajo goljufijo (211. člen KZ-1), zlorabo informacijskega sistema (237. člen KZ-1), zlorabo negotovinskega plačilnega sredstva (246. člen KZ-1) ter uporabo ponarejenega negotovinskega plačilnega sredstva (247. člen KZ-1); ii) kazniva dejanja, kot so opredeljena v 3. do 7. členu Direktive 2011/93/EU, ki po KZ-1 predstavljajo spolni napad na osebo, mlajšo od petnajst let (173. člen KZ-1), pridobivanje oseb, mlajših od petnajst let, za spolne namene (173.a člen KZ-1), zlorabo prostitucije (175. člen KZ-1) ter prikazovanje, izdelavo, posest in posredovanje pornografskega gradiva (176. člen KZ-1); iii) kazniva dejanja, kot so opredeljena v 3. do 8. členu Direktive 2013/40/EU in po KZ-1 predstavljajo napad na informacijski sistem (221. člen KZ-1), zlorabo informacijskega sistema (237. člen KZ-1) ter izdelovanje in pridobivanje orožja in pripomočkov, namenjenih za kaznivo dejanje (tretji odstavek 306. člena KZ-1); ali
3. za kazniva dejanja, kot so opredeljena v 3. do 12. členu in v 14. členu Direktive (EU) 2017/541, ki po KZ-1 predstavljajo terorizem (108. člen KZ-1), potovanje v tujino z namenom terorizma (108.a člen KZ-1), financiranje terorizma (109. člen KZ-1), ščuvanje in javno povečevanje terorističnih dejanj (110. člen KZ-1) ter novačenje in usposabljanje za terorizem (111. člen KZ-1).

Kot je bilo pojasnjeno že zgoraj, je pri izdaji evropskega naloga treba upoštevati tudi pogoje za odreditev primerljivega domačega ukrepa. V nadaljevanju obrazložitve sledi prikaz kaznivih dejanj, za katera je mogoče izdati evropski nalog, in sicer ob hkratnem upoštevanju določb Uredbe 2023/1543/EU, ZKP in 96.k člena ZSKZDČEU-1, kot ga določa ta predlog novele. Ob upoštevanju navedenega je evropski nalog mogoče izdati zaradi naslednjih kaznivih dejanj:

1. Evropski nalog za zavarovanje naročniških podatkov se lahko izda zaradi izvedbe kazenskega postopka za kaznivo dejanje, ki se preganja po uradni dolžnosti (drugi odstavek 6. člena uredbe, prvi odstavek 149.e člena ZKP), ne pa tudi zaradi izvršitve kazenske sankcije (glej zgoraj glede nameravanih sprememb ZKP);
2. Evropski nalog za zavarovanje prometnih podatkov, ki se zahtevajo izključno zaradi identifikacije uporabnika, se lahko izda zaradi izvedbe kazenskega postopka za kaznivo dejanje iz drugega odstavka 149.a člena ZKP (drugi odstavek 6. člena uredbe, prvi in drugi odstavek 149.e člena ZKP), ne pa tudi zaradi izvršitve kazenske sankcije;
3. Evropski nalog za zavarovanje prometnih podatkov se lahko izda zaradi izvedbe kazenskega postopka za kaznivo dejanje iz drugega odstavka 149.a člena ZKP (drugi odstavek 6. člena uredbe, prvi in drugi odstavek 149.e člena ZKP). Evropski nalog za zavarovanje prometnih podatkov se lahko izda tudi zaradi izvršitve kazenske sankcije, izrečene zaradi kaznivega dejanja, ki se preganja po uradni dolžnosti (drugi odstavek 6. člena uredbe, 96.k člen ZSKZDČEU-1, smiselno 149.e člen ZKP);
4. Evropski nalog za zavarovanje vsebinskih podatkov se lahko izda zaradi izvedbe kazenskega postopka za kaznivo dejanje iz drugega odstavka 150. člena ZKP (drugi odstavek 6. člena uredbe, prvi in drugi odstavek 149.e člena ZKP), ne pa tudi zaradi izvršitve kazenske sankcije (glej zgoraj glede nameravanih sprememb ZKP);
5. Evropski nalog za posredovanje naročniških podatkov se lahko izda zaradi izvedbe kazenskega postopka za kaznivo dejanje, ki se preganja po uradni dolžnosti (tretji odstavek 5. člena uredbe, prvi odstavek 149.č člena ZKP), ne pa tudi zaradi izvršitve kazenske sankcije (glej zgoraj glede nameravanih sprememb ZKP);
6. Evropski nalog za posredovanje prometnih podatkov, ki se zahtevajo izključno zaradi identifikacije uporabnika, se lahko izda zaradi izvedbe kazenskega postopka za kaznivo dejanje iz drugega

odstavka 149.a člena ZKP (tretji odstavek 5. člena uredbe, prvi odstavek 149.b člena ZKP), ne pa tudi zaradi izvršitve kazenske sankcije;

7. Evropski nalog za posredovanje prometnih podatkov, razen podatkov, ki se zahtevajo izključno zaradi identifikacije uporabnika, se lahko izda zaradi izvedbe kazenskega postopka za kaznivo dejanje: i) za katero je v zakonu predpisana kazen zapora petih ali več let; ii) zalezovanja po drugem odstavku 134.a člena, zlorabe osebnih podatkov po tretjem, četrtem in šestem odstavku 143. člena, pridobivanja oseb, mlajših od petnajst let, za spolne namene po 173.a členu, prikazovanja, posesti, izdelave in posredovanja pornografskega gradiva po prvem odstavku 176. člena, kadar je dejanje izvršeno s pomočjo informacijskega sistema, goljufije po prvem odstavku 211. člena, organiziranja denarnih verig, nedovoljenega prirejanja iger na srečo in nedovoljenega prirejanja rezultatov športnih tekmovanj po prvem, drugem in tretjem odstavku 212. člena, napada na informacijski sistem po drugem in tretjem odstavku 221. člena, zlorabe informacijskega sistema po prvem odstavku 237. člena, zlorabe notranje informacije po prvem, drugem, tretjem in četrtem odstavku 238. člena, zlorabe položaja ali zaupanja pri gospodarski dejavnosti po 240. členu, nedovoljenega sprejemanja daril po tretjem odstavku 241. člena, neupravičenega dajanja daril po drugem odstavku 242. člena, zlorabe uradnega položaja ali uradnih pravic po drugem odstavku 257. člena, jemanja podkupnine po tretjem odstavku 261. člena, dajanja podkupnine po drugem odstavku 262. člena, sprejemanja koristi za nezakonito posredovanje po prvem in drugem odstavku 263. člena, dajanja daril za nezakonito posredovanje po prvem odstavku 264. člena, javnega spodbujanja sovraštva, nasilja in nestrpnosti po četrtem odstavku 297. člena, prepovedanega prehajanja meje ali ozemlja države po prvem in drugem odstavku 308. člena ter mučenja živali po tretjem in četrtem odstavku 341. člena KZ-1; iii) ponarejanja listin po tretjem odstavku 251. člena, posebnega primera ponarejanja listin po 252. členu v zvezi s tretjim odstavkom 251. člena in izdaje tajnih podatkov po prvem in drugem odstavku 260. člena KZ-1, pri čemer lahko sodišče opre sodno odločbo na tako pridobljene podatke le, če so vodili do pregona drugih kaznivih dejanj iz 1. in 2. točke četrtega odstavka 149.a člena ZKP (četrty odstavek 5. člena uredbe, prvi odstavek 149.b člena ZKP);

8. Evropski nalog za posredovanje prometnih podatkov, razen podatkov, ki se zahtevajo izključno zaradi identifikacije posameznika, se lahko izda zaradi izvršitve kazenske sankcije zaradi kaznivega dejanja (četrty odstavek 5. člena uredbe, 96.k člen ZSKZDČEU-1): i) za katerega je v zakonu predpisana kazen zapora treh let ali več; ii) pridobivanja oseb, mlajših od petnajst let, za spolne namene po 173.a členu, prikazovanja, izdelave, posesti in posredovanja pornografskega gradiva po prvem odstavku 176. člena, goljufije po prvem odstavku 211. člena, napada na informacijski sistem po prvem odstavku 221. člena, zlorabe negotovinskega plačilnega sredstva po prvem in tretjem odstavku 246. člena, uporabe ponarejenega negotovinskega plačilnega sredstva po tretjem odstavku 247. člena, izdelovanja in pridobivanja orožja in pripomočkov, namenjenih za kaznivo dejanje, po tretjem odstavku 306. člena KZ-1, če je dejanje storjeno s pomočjo informacijskega sistema;

9. Evropskega naloga za posredovanje vsebinskih podatkov zaradi izvedbe kazenskega postopka ali izvršitve kazenske sankcije ni mogoče izdati (glej zgoraj glede nameravanih sprememb ZKP).

Novi 96.j člen ZSKZDČEU-1 (potrditev naloga)

Predlagani člen določa, da mora nalog, ki ga izda policija, potrditi državni tožilec. Čeprav lahko policija v skladu z ZKP sama pridobi naročniške podatke (149.č člen ZKP) oziroma sama zahteva zavarovanje podatkov (149.e člen ZKP), točka b tretjega odstavka 4. člena Uredbe 2023/1543/EU zahteva, da nalog, ki ga odredi policija, potrdi (preiskovalni) sodnik ali državni tožilec.

Novi 96.k člen ZSKZDČEU-1 (oseba, ki je na begu ali se skriva)

Prvi odstavek. Uredba dopušča, da se evropski nalog izda ne le za potrebe izvedbe kazenskega postopka, temveč tudi za izvršitev kazenske sankcije, in sicer za ».../ izvršitev najmanj štirimesečne zaporne kazni ali ukrepa za odvzem prostosti, izrečenih po kazenskem postopku z odločbo, ki ni bila izdana v nenavzočnosti, v primerih, kadar je obsojena oseba na begu« (drugi odstavek 5. člena uredbe, prim. s tretjim odstavkom 6. člena uredbe). V ZKP podobne primere ureja drugi odstavek 149.c člena, ki se nanaša na zavarovanje in posredovanje podatkov o prometu ».../ zoper osebo, zoper katero je bil odrejen pripor, hišni pripor, tiralica ali odredba za privedbo, pa je pobegnila ali se skriva, če je to nujno potrebno za odkrivanje lokacije komunikacijskega sredstva, za katero je verjetno, da ga uporablja in je mogoče

utemeljeno sklepati, da lokacije njenega komunikacijskega sredstva ne bi bilo mogoče odkriti z drugimi ukrepi oziroma bi bilo povezano z nesorazmernimi težavami».

Bistvena razlika med ureditvijo v uredbi in ZKP je, da se na podlagi uredbe lahko zahtevajo le podatki, ki obstajajo v trenutku, ko naslovnik prejme evropski nalog (glej 8. točko 3. člena Uredbe 2023/1543/EU), v skladu z drugim odstavkom 149.c člena ZKP pa se lahko zahtevajo le podatki, ki bodo nastali po uvedbi ukrepa (po ZKP gre torej za t. i. sledenje v realnem času). Če bi se tudi za te primere uporabljalo pravilo, da je treba hkrati upoštevati določbe uredbe in ZKP, evropskega naloga zaradi izvršitve kazenske sankcije ne bi bilo mogoče izdati.

Da se omogoči pridobivanje prometnih podatkov za izsleditev osebe, ki je na begu ali se skriva, predlagani člen domačim organom – ne glede na ureditev po ZKP – omogoča, da z evropskim nalogom pridobijo obstoječe prometne podatke, ki se nanašajo na tako osebo. Pri tem se na prvi pogled sicer zastavlja vprašanje, ali je takšna ureditev skladna z Uredbo 2023/1543/EU, ki dopušča izdajo evropskega naloga le, če »bi bilo mogoče podoben nalog izdati pod enakimi pogoji v podobnem domačem primeru« (drugi odstavek 5. člena Uredbe 2023/1543/EU, glej tudi drugi odstavek njenega 6. člena). Vendar je treba ugotoviti, da predlagani člen predstavlja le prilagoditev ukrepa iz 149.c člena ZKP, oba ukrepa pa sta primerljiva tako po vrsti podatkov, ki se zavarujejo ali pridobivajo, kot po namenu in intenzivnosti posega v človekove pravice in temeljne svoboščine. Zato skladnost ureditve iz predlaganega člena z določbami uredbe ni sporna.

Drugi odstavek. Ukrep po drugem odstavku 149.c člena ZKP je mogoče odrediti ne glede na kaznivo dejanje, zaradi katerega je bil odrejen pripor, hišni pripor, tiralica ali odredba za privedbo. Zato predlagani člen tudi za odreditev evropskega naloga, ki se nanaša na prometne podatke osebe na begu oziroma osebe, ki se skriva, ne določa omejitve na posamezna kazniva dejanja ali na omejen nabor kaznivih dejanj, določenih po zagroženih kazni. Veljajo torej zgolj omejitve, ki jih v tovrstnih primerih določa že Uredba 2023/1543/EU.

Tretji odstavek. Glede vprašanj, ki v ZSKZDČEU-1 niso urejena, se smiselno uporablja 149.e člen ZKP, kadar se z evropskim nalogom zahteva zavarovanje prometnih podatkov, in 149.b člen ZKP, kadar se zahteva posredovanje teh podatkov.

Novi 96.l člen ZSKZDČEU-1 (pristojnost v primeru nasprotujočih si obveznosti)

V skladu s 17. členom Uredbe 2023/1543/EU lahko naslovnik evropskega naloga za posredovanje vloži poseben ugovor, kadar »bi izpolnitev evropskega naloga za posredovanje nasprotovala obveznosti na podlagi veljavnega prava tretje države«. O ugovoru odloči organ izdajatelj, če pa se z ugovorom ne strinja, mora v skladu z uredbo o tem odločiti sodišče. Predlagani člen določa pristojnost zunajobravnavnega senata Okrožnega sodišča v Kopru.

K 6. členu:

Novo 11.c poglavje v slovenski pravni red prenaša Direktivo 2023/1544/EU in ureja imenovanje oseb, ki jih za prejetje in izvrševanje zahtev za zavarovanje ali posredovanje elektronskih dokazov imenujejo operaterji oziroma ponudniki storitev informacijske družbe, nadzor nad izvajanjem te obveznosti, sankcije za njihovo kršitev ter naslavljanje zahtev za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov na navedene osebe.

Novi 96.m člen (predmet urejanja)

Gre za uvodno določbo, ki pojasnjuje predmet urejanja 11.c poglavja ZSKZDČEU-1.

Novi 96.n člen (pomen izrazov)

Predlagani člen določa pomen izrazov, ki so uporabljeni v novem 11.c poglavju zakona. Ker se večina teh izrazov uporablja le v 11.c poglavju, jih ni smiselno opredeliti v 8. členu ZSKZDČEU-1, ki ureja pomen

izrazov v celotnem besedilu zakona. Takšen pristop je uporabljen tudi v drugih poglavjih (glej 59., 98., 162., 184.a in 226. člen).

»Poslovna enota« in »imenovana poslovna enota«. Poslovna enota je subjekt, ki s stalno infrastrukturo trajno izvaja ali upravlja dejavnost operaterja oziroma ponudnika storitev informacijske družbe (glej tudi opredelitev pojma v 2. členu Direktive 2023/1544/EU). Poslovna enota je sedež podjetja, poslovne enote pa so lahko tudi hčerinske družbe, podružnice, zastopništva, predstavništva, pogodbeni izvajalci ponudnikove dejavnosti itd., če s stalno infrastrukturo trajno izvajajo ali upravljajo dejavnost operaterja oziroma ponudnika storitev informacijske družbe.

Imenovana poslovna enota je ena izmed poslovnih enot operaterja oziroma ponudnika omrežne storitve, ki jo slednji zadoži za prejetje in izvrševanje zahtev za zavarovanje ali posredovanje elektronskih dokazov. Pri tem je pomembno, da je imenovana poslovna enota lahko le poslovna enota, ki ima lastno pravno subjektiviteto.

V primeru povezanih družb se zastavlja vprašanje, kdaj določena družba predstavlja poslovno enoto operaterja oziroma ponudnika storitev informacijske družbe in kdaj ločenega operaterja ali ponudnika storitev informacijske družbe. Evropska komisija povezane družbe praviloma vidi kot ločene operaterje oziroma ponudnike storitev, kar še posebej velja, če sicer statusno povezana družba deluje na podlagi lastne licence (na primer A1 Slovenija, d. d., ki sodi v skupino A1 Telekom Austria Group).

»Storitev« in »operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe«. Direktiva 2023/1544/EU za subjekte, na katere se nanaša, uporablja izraz »ponudnik storitev«. Predlog novele iste subjekte označuje z izrazom »operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe«, saj gre za poimenovanje, ki ga uporabljajo tudi ZKP ter novo 11.a in novo 11.b poglavje ZSKZDČEU-1.

V nadaljevanju obrazložitve predloga novele je dosledno uporabljen izraz »operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe« tudi v primerih, ko obrazložitev pojasnjuje določbe direktive (razen kadar so določbe direktive citirane).

Operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe je ponudnik, ki ponuja vsaj eno izmed naslednjih storitev:

- elektronska komunikacijska storitev, kot je opredeljena v 6. točki 3. člena Zakona o elektronskih komunikacijah;
- storitev v povezavi z internetnimi domenskimi imeni in naslovi internetnega protokola (IP), kot je dodeljevanje naslovov, registracija domenskih imen, vodenje registra domenskih imen ter povezana zasebnostna ali posredniška storitev ali
- druga storitev informacijske družbe, kot je opredeljena v 11. točki 3. člena Zakona o elektronskem poslovanju na trgu, ki omogoča medsebojno komunikacijo med uporabniki te storitve ali shranjevanje ali drugačno obdelavo podatkov v imenu uporabnikov storitve, pod pogojem, da je shranjevanje podatkov odločilni sestavni del storitve.

Med elektronske komunikacijske storitve sodijo:

- storitev dostopa do interneta: poleg večjih operaterjev elektronskih komunikacijskih storitev (A1 Slovenija, Telekom Slovenije, Telemach, T-2) storitve dostopa do interneta opravljajo tudi manjši ponudniki, ki pri tem delno ali v celoti uporabljajo fiksna ali mobilna omrežja večjih operaterjev (Elta d.o.o., HoT, Bob, Spar Mobil, Izi Mobil, Mega M);
- medosebne komunikacijske storitve: omogočanje medosebne in interaktivne izmenjave informacij, kot so govorni klici prek fiksni in mobilnih omrežij (npr. Telekom Slovenije, A1 Slovenija, Telemach, T-2) ter elektronska pošta in spletne sporočilne storitve (npr. siol.net); po razpoložljivih podatkih v Sloveniji ni ponudnikov internetnih medosebnih komunikacijskih storitev, ki ne temeljijo na številčnem prostoru;
- storitve, ki so v celoti ali pretežno sestavljene iz prenosa signalov: sem sodijo ponudniki storitev omrežne infrastrukture (optika, radijski linki, bakreni vodi, radiodifuzni oddajniki), med njimi večji operaterji z lastnimi omrežji ter operaterji, ki zagotavljajo storitve v okviru projekta Gradnje odprtih

širokopasovnih omrežij (Telekom Slovenije, A1 Slovenija, Telemach, T-2, Oddajniki in zveze RTV Slovenije, CATV Selnica Ruše, Elstik.net, Rune ipd.).

Med ponudnike storitev v povezavi z internetnimi domenskimi imeni in naslovi internetnega protokola (IP) sodijo subjekti, ki izvajajo dodeljevanje naslovov IP in upravljanje domenskega prostora (npr. RIPE NCC kot regionalni register ter Register.si pod okriljem Arnesa kot nacionalni upravljavec domene »si«), registrarji za domeno »si« (npr. Arnes, Mojhost, InfoSplet, Domenca, Zabec.net, Hitrost.com, Telekom Slovenije, T-2, T-media) ter ponudniki zasebnostnih in posredniških storitev, katerih storitve so zaradi narave interneta v Sloveniji dostopne (npr. SoftNET, T-2, Private Internet Access, ZoogVPN, Browsec VPN, Froxy, Infatica, SimplyNode, ProxyElite).

Med ponudnike drugih storitev informacijske družbe, ki omogočajo medsebojno komunikacijo med uporabniki storitve ali shranjevanje oziroma drugo obdelavo podatkov v imenu uporabnikov, pod pogojem, da je shranjevanje podatkov odločilni sestavni del storitve, ki se zagotavlja uporabniku, sodijo tudi ponudniki družbenih omrežij (po razpoložljivih podatkih slovenskega ponudnika družbenega omrežja ni), ponudniki storitev v oblaku (npr. Telekom Slovenije, A1 Slovenija, T-2, Domovanje/Domenca, Xenya, Unistar LC, NIL/Conscia, Mojblak.si, 8000plus, Koofr), spletne tržnice (npr. Bolha, Enaa.si, Ceneje.si, Mass.si), slovenske spletne igralnice (npr. e.loterija.si, 20betcasino, NovaJackpot Casino) ter spletne posredniške storitve za plačljivo povezovanje potencialnih gostov s ponudniki kratkoročne nastanitve (npr. 1nadan.si, Prevoz.org, najdiprevoz.si).

Med storitve, na katere se nanaša 11.c poglavje, ne sodijo bančne in finančne storitve iz 5. člena Zakona o bančništvu ter dodatne in druge finančne storitve iz 6. člena navedenega zakona, po pojasnitih Evropske komisije pa tudi ne storitve države na socialnem, kulturnem, izobraževalnem in pravosodnem področju, ki se običajno ne opravljajo za plačilo, storitve radiodifuznega in televizijskega oddajanja iz točke e prvega odstavka 1. člena Direktive 2010/13/EU, ki se ne izvajajo na zahtevo prejemnika, ter plačilne storitve in storitve, ki se oglašujejo ali ponujajo prek spletnih strani (npr. odvjetniki, arhitekti).

Že na tem mestu velja izpostaviti, da niso vsi (zgoraj naštet) operaterji oziroma ponudniki storitev informacijske družbe tudi zavezanci po novem 11.c poglavju, temveč je to odvisno predvsem od tega, ali njihovo poslovanje presega ozemlje Republike Slovenije tako z vidika kraja ponujanja storitev kot tudi kraja nahajanja njihovih poslovnih enot (glej novi 96.p člen).

Ponujanje storitve v Evropski uniji oziroma državi članici. V Evropski uniji ponuja storitev subjekt, ki fizičnim ali pravnim osebam v vsaj eni državi članici omogoča uporabo storitve, ob dodatnem pogoju, da med ponudnikom in vsaj eno državo članico obstaja pomembna povezava, ali če ima ponudnik storitev znatno število uporabnikov več državah članicah skupaj.

V skladu z uvodnimi pojasnili Direktive 2023/1544/EU pomembna povezava obstaja: »/.../ kadar ima ponudnik storitev poslovno enoto v Uniji. Če ponudnik storitev nima take poslovne enote, bi bilo treba merilo pomembne povezave utemeljiti na posebnih dejanskih merilih, kot je obstoj znatnega števila uporabnikov v eni ali več državah članicah ali ciljna usmerjenost dejavnosti v eno ali več držav članic. Ciljno usmerjanje dejavnosti v eno ali več držav članic bi bilo treba ugotoviti na podlagi vseh upoštevnihih okoliščin, vključno z dejavniki, kot je uporaba jezika ali denarne valute, ki se v navedeni državi članici na splošno uporablja, ali možnost naročila blaga ali storitev. O ciljnem usmerjanju dejavnosti v posamezno državo članico je mogoče sklepati tudi iz razpoložljivosti aplikacije v zadevni nacionalni trgovini z aplikacijami, iz storitev lokalnega oglaševanja ali oglaševanja v jeziku, ki se na splošno uporablja v tej državi članici, ali iz vzdrževanja odnosov s strankami, na primer z zagotavljanjem storitev za pomoč strankam v jeziku, ki se na splošno uporablja v tej državi članici.« (11. točka uvodne obrazložitve Direktive 2023/1544/EU).

Glede ponujanja storitev v državi članici, vključno s ponujanjem storitev v Republiki Sloveniji, *mutatis mutandis* velja, kar je bilo zapisano glede razlage pojma ponujanja storitve v Evropski uniji, seveda pa mora pomembna povezava obstajati s to državo članico oziroma Republiko Slovenijo.

V skladu s pojasnili Evropske komisije se gostovanje v okviru telekomunikacijskih storitev (ang. *roaming*) ne šteje za ponujanje storitev v drugi državi članici. Navedeno posredno potrjuje tudi Uredba (EU) 2022/612 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. aprila 2022 o gostovanju v javnih mobilnih komunikacijskih

omrežjih v Uniji, ki gostovanje v državah članicah omejuje le na »občasna potovanja« uporabnikov, ne pa na trajno uporabo mobilnih storitev v omrežju tujega operaterja (prim. 5. člen navedene uredbe in 28. točko njenih uvodnih pojasnil). Storitve gostovanja namreč uporabniku storitev, ki prestopi državno mejo, pogodbeno še vedno zagotavlja domači operater in se tako ponuja v drugi državi članici. V primeru gostovanja tako ni izpolnjen kriterij »obstoja pomembne povezave« iz točke b drugega odstavka 2. člena Direktive 2023/1544, saj domači operater svojih dejavnosti ciljno ne usmerja v drugo državo. Za izjemo od navedenega bi šlo, če bi slovenski operater ponujal mobilne pakete svojim uporabnikom, ki stalno prebivajo v drugi državi članici in bi ti storitev uporabljali v »stalnem« gostovanju. Po razpoložljivih podatkih takšni paketi na slovenskem trgu niso na voljo.

Novi 96.o člen (naslavljanje in izvrševanje zahtev)

Prvi odstavek. Prvi odstavek predlaganega člena določa, da morajo organi Republike Slovenije zahtevo za zavarovanje ali posredovanje elektronskih dokazov nasloviti (zahtevati zavarovanje ali posredovanje elektronskih dokazov neposredno od te osebe in vročiti zahtevo neposredno tej osebi) na imenovano poslovno enoto ali pravnega zastopnika operaterja oziroma ponudnika storitev informacijske družbe. S tem se v slovenski pravni red prenaša tretji odstavek 3. člena Direktive 2023/1544/EU, ki določa: »Države članice /.../ zagotovijo, da se odločbe in nalogi /.../ naslovijo na imenovano poslovno enoto ali pravnega zastopnika, ki je bil imenovan v ta namen /.../«. Določba po eni strani predstavlja dolžnost naslavljanja imenovanih poslovnih enot in pravnih zastopnikov, po drugi strani pa tudi prepoved neposrednega naslavljanja operaterjev oziroma ponudnikov storitev informacijske družbe, ki imenujejo imenovano poslovno enoto ali pravnega zastopnika.

Če ima, na primer, nemški operater poslovno enoto tudi v Avstriji in to poslovno enoto imenuje kot imenovano poslovno enoto, slovensko sodišče ali drugi domači organ zahtevo za zavarovanje ali posredovanje elektronskih dokazov naslovi na avstrijsko poslovno enoto in ne neposredno na operaterja, prav tako pa zahtevo (kadar je potrebno) pošlje v priznanje in izvršitev avstrijskemu pristojnemu organu.

Predlagani člen se nanaša na vse vrste zahtev, s katerimi se zahteva posredovanje ali zavarovanje elektronskih dokazov, ne pa tudi drugih preiskovalnih dejanj. Če bi sodišče v navedenem primeru želelo tudi zaseči fizično dokumentacijo operaterja, ki se hrani na sedežu v Nemčiji, bi za to zaprosilo pristojni nemški organ.

Predlagani člen se nanaša na vse oblike zahtev za zavarovanje ali posredovanje elektronskih dokazov, kot jih opredeljuje predlagani 96.n člen ZSKZDČEU-1 (evropski nalog za zavarovanje ali posredovanje elektronskih dokazov, evropski preiskovalni nalog, kadar se nanaša na elektronske dokaze, zahteva v skladu s Konvencijo o medsebojni pravni pomoči, kadar se nanaša na elektronske dokaze, zahteva na podlagi kaznovalnega prava države članice, kadar se nanaša na elektronske dokaze). To pomeni, da v razmerju do drugih poglavij ZSKZDČEU-1 in drugih zakonov, ki urejajo navedene oblike sodelovanja, predlagani člen predstavlja *lex specialis* glede vprašanja, na kateri subjekt se zahteva naslovi (glej tudi pojasnilo k tretjemu odstavku).

Drugi odstavek. Drugi odstavek določa, da lahko organi Republike Slovenije v primeru, ko ima operater ali ponudnik storitev informacijske družbe poslovno enoto (tudi) v Republiki Sloveniji, zahtevo za zavarovanje ali posredovanje elektronskih dokazov naslovijo bodisi na njegovo imenovano poslovno enoto oziroma njegovega pravnega zastopnika bodisi na poslovno enoto, ki sicer ni imenovana poslovna enota, vendar ima prebivališče ali sedež v Republiki Sloveniji. S tem se v ZSKZDČEU-1 prenaša tretji odstavek 1. člena direktive, ki določa: »Ta direktiva ne vpliva na pooblastila nacionalnih organov v skladu s pravom Unije in nacionalnim pravom, da za namene zbiranja elektronskih dokazov v kazenskih postopkih neposredno naslovijo ponudnike storitev s sedežem na njihovem ozemlju«.

Tretji odstavek. Na kakšni pravni podlagi domači organ zahteva elektronske dokaze, je odvisno od tega, v kateri državi članici ima sedež ali prebivališče naslovnik zahteve za zavarovanje ali posredovanje elektronskih dokazov (in ne operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe):

- Če ima naslovnik zahteve za zavarovanje ali posredovanje elektronskih dokazov (v konkretnem primeru je to lahko imenovana poslovna enota, pravni zastopnik ali operater oziroma ponudnik storitev

informatijske družbe) sedež ali prebivališče v Republiki Sloveniji, domači organ dokazuje zahteva na podlagi ZKP. To velja tudi v primeru, če ima operater oziroma ponudnik storitev prebivališče ali sedež v drugi državi članici, nalog pa je naslovljen na njegovo imenovano poslovno enoto ali pravnega zastopnika s sedežem ali prebivališčem v Republiki Sloveniji. Z vidika določb ZKP bi bilo v takem primeru za pridobitev elektronskih dokazov potrebno uporabiti eno izmed oblik sodelovanja med državami članicami (ZKP namreč ne dopušča naslavljanja imenovanih poslovnih enot ali pravnih zastopnikov, glej na primer 149.b, 149.c 149.č in 149.e člen ZKP). Predlagani člen ZSKZDČEU-1 pa torej omogoča, da se v teh primerih z uporabo določb ZKP (brez sodelovanja druge države članice) naslovi imenovana poslovna enota oziroma pravni zastopnik s prebivališčem ali sedežem v Republiki Sloveniji;

- Če naslovník zahteve za zavarovanje ali posredovanje elektronskih dokazov nima sedeža ali prebivališča v Republiki Sloveniji, domači organ podatke od imenovane poslovne enote ali pravnega zastopnika zahteva na podlagi ene izmed oblik sodelovanja med državami članicami.

Četrty odstavek. S četrtyim odstavkom predlaganega člena se v ZSKZDČEU-1 prenaša peti odstavek 3. člena Direktive 2023/1544/EU, ki določa: »Države članice zagotovijo, da se lahko imenovana poslovna enota oziroma pravni zastopnik ter ponudnik storitev štejeta kot solidarno odgovorna za neizpolnitev obveznosti, ki izhajajo iz veljavnega pravnega okvira ob prejemu odločb in nalogov, ki spadajo na področje uporabe, določeno v členu 1(2), tako da sta lahko oba kaznovana, če kateri koli od njiju ne izpolnjuje obveznosti /.../ Solidarna odgovornost se ne uporabi za ravnanja ali opustitve ponudnika storitev ali imenovane poslovne enote ali, kadar je ustrezno, pravnega zastopnika, ki pomenijo kaznivo dejanje v državi članici, ki nalaga kazni.«

Kadar je zahteva za zavarovanje ali posredovanje elektronskih dokazov naslovljena tako na operaterja oziroma ponudnika storitev informatijske družbe kot tudi na imenovano poslovno enoto ali pravnega zastopnika, ni dvoma, da sta oba zavezana posredovati podatke in da lahko oba (kazensko, odškodninsko) odgovarjata za neizpolnitev obveznosti. Ker pa je v skladu z Direktivo 2023/1544/EU praviloma treba nasloviti zgolj imenovano poslovno enoto ali pravnega zastopnika, je vprašanje solidarne odgovornosti iz petega odstavka 3. člena direktive pomembno predvsem z vidika odgovornosti za ravnanje drugega, ko je nalog naslovljen zgolj na imenovano poslovno enoto ali pravnega zastopnika, ne pa tudi na operaterja ali ponudnika storitev informatijske družbe.

Določba petega odstavka 3. člena Direktive 2023/1544/EU je v zvezi z evropskim nalogom za zavarovanje ali posredovanje elektronskih dokazov prvenstveno prenesena z določbami o denarni kazni, ki se zaradi kršitev obveznosti iz naloga (glej predlagani 96.e člen). Te določbe namreč omogočajo kaznovanje tako odgovorne osebe kot tudi pravne osebe, samostojnega podjetnika posameznika in posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost. Z denarno kaznijo je torej mogoče kaznovati tako fizično osebo, ki je zadolžena za izpolnitev obveznosti iz naloga, pa tega ne stori (odgovorna oseba), kot tudi pravno osebo, samostojnega podjetnika posameznika oziroma posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, v imenu, za račun, v korist ali s sredstvi katere(ga) je odgovorna oseba storila kršitev (smiselna uporaba določb 13–15.a člena Zakona o prekrških, glej predlagani 96.e člen). Glede na to, da lahko odgovorna oseba hkrati deluje v imenu, za račun, v korist oziroma s sredstvi več pravnih oseb, samostojnih podjetnikov posameznikov in posameznikov, ki samostojno opravljajo dejavnost, je lahko torej hkrati podana tako odgovornost imenovane poslovne enote oziroma pravnega zastopnika in operaterja oziroma ponudnika storitev informatijske družbe.

Glede na navedeno četrty odstavek predlaganega člena niti ni potreben, vseeno pa pojasnjuje, da odgovornost operaterja oziroma ponudnika storitev informatijske družbe za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov ne preneha, ko imenuje imenovano poslovno enoto ali pravnega zastopnika, ali zato, ker je bila zahteva naslovljena na imenovano poslovno enoto ali pravnega zastopnika. Glede na način, na katerega je določba oblikovana, pa seveda ne vzpostavlja pravnega temelja za uveljavljanje odgovornosti katerekoli izmed navedenih oseb.

Ob tem velja izpostaviti, da si je v primeru, ko je evropski nalog naslovljen zgolj na operaterja oziroma ponudnika storitev informatijske družbe, težko predstavljati, da bi bili podani tudi pogoji za kaznovanje

imenovane poslovne enote oziroma pravnega zastopnika oziroma da bi bilo takšno kaznovanje mogoče upravičiti.

Novi 96.p člen (imenovanje)

Uvod. S predlaganim členom se zagotavlja prenos drugega in petega odstavka 1. člena ter prvega, drugega, četrtega in šestega odstavka 3. člena Direktive 2023/1544/EU.

Predlagani člen ureja dolžnost operaterjev oziroma ponudnikov storitev informacijske družbe, ki v Evropski uniji ponujajo storitev, da imenujejo bodisi imenovano poslovno enoto bodisi pravnega zastopnika.

Z vidika zadolžitev, ki jih imata imenovana poslovna enota oziroma pravni zastopnik, med njima ni razlik. Tako imenovana poslovna enota kot tudi pravni zastopnik sta zadolžena za prejemanje in izvrševanje zahtev za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov, izdanih na podlagi različnih predpisov Evropske unije, pa tudi zahtev, ki jih na podlagi svojega prava izda država članica, v kateri ima imenovana poslovna enota oziroma pravni zastopnik prebivališče ali sedež.

Razlike med imenovano poslovno enoto in pravnim zastopnikom se nanašajo predvsem na imenovanja. Na splošno je mogoče reči, da mora operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe, ki ima sedež ali drugo poslovno enoto v Evropski uniji, imenovati (vsaj) eno izmed teh poslovnih enot. Operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe, ki v Evropski uniji nima sedeža ali druge poslovne enote – gre torej za subjekte, ki imajo sedež v tretjih državah – pa mora za prejemanje in izvrševanje zahtev za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov imenovati katerokoli pravno ali fizično osebo s prebivališče ali sedežem v Evropski uniji. Določene posebnosti, ki pri tem veljajo, so pojasnjene v nadaljevanju.

Že uvodoma velja izpostaviti tudi, da imenovane poslovne enote ni potrebno imenovati operaterjem oziroma ponudnikom storitev informacijske družbe, katerih poslovanje ne presega ene države članice. Dolžnost imenovanja torej ne velja za operaterje oziroma ponudnike storitev informacijske družbe, ki storitev ponujajo zgolj v Republiki Sloveniji in imajo tudi poslovno enoto zgolj v Republiki Sloveniji.

V nadaljevanju obrazložitve člena so pojasnjeni bistveni vidiki dolžnosti imenovanja imenovanih poslovnih enot in pravnih zastopnikov.

Opomba o neustreznosti slovenske jezikovne različice direktive. Ureditev, kot jo določa predlagani člen, po vsebini do določene mere odstopa od ureditve, kot jo določa slovensko besedilo Direktive 2023/1544/EU. Peti odstavek 1. člena in prvi odstavek 3. člena namreč dolžnost imenovanja imenovane poslovne enote v slovenskem jeziku ureja glede na sedež operaterja oziroma ponudnika storitev informacijske družbe, kar pa ni skladno z besedilom direktive v drugih jezikih.

Slovensko besedilo točke a prvega odstavka 3. člena direktive, ki ureja imenovanje imenovane poslovne enote, določa, da ».../ države članice, v katerih imajo ponudniki storitev sedež, zagotovijo /.../«, v angleškem in nemškem jeziku pa se odgovarjajoča določba glasi: ».../ Member States where the service providers are established shall /.../« oziroma ».../ die Mitgliedstaaten, in denen die Diensteanbieter niedergelassen sind /.../«. Pri tem obstajajo prepričljivi razlogi, da je slovensko besedilo preozko in da bi ga bilo treba razumeti tako, da točka a prvega odstavka 3. člena direktive dolžnost nalaga državam članicam, v katerih imajo sedež poslovne enote operaterja oziroma ponudnika storitev informacijske družbe in ne le operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe sam. Izraz »*to be established*« oziroma »*niedergelassen sein*« se v pravu Evropske unije namreč razlaga širše kot zgolj imeti sedež v državi članici, pač pa sem sodi tudi trajna in organizirana prisotnost na določenem ozemlju (primerjaj s pomenom izraza »poslovna enota«, »*establishment*« oziroma »*Niederlassung*« iz 2. člena direktive). V zadevi C-55/94 Reinhard Gebhard proti Consiglio dell'Ordine degli Avvocati e Procuratori di Milano je Sodišče Evropskih skupnosti na primer zapisalo, da »[...] je oseba v smislu Pogodbe [Pogodba o ustanovitvi Evropske skupnosti, opomba dodana] lahko ustanovljena [angl. *established*, opomba dodana] v več kot eni državi članici, in sicer, predvsem v primeru družb, z ustanovitvijo agencij, podružnic ali hčerinskih družb [...]« in še da »[...] pojem ustanavljanja [angl. *establishment*, opomba dodana] v smislu Pogodbe zelo širok in

državljanu Skupnosti omogoča, da stalno in neprekinjeno sodeluje na gospodarskem področju države članice, ki ni njegova matična država [...]».

Razlika je pomembna, saj ima operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe zgolj en sedež, po drugi strani pa je lahko ustanovljen v več državah članicah oziroma ima več poslovnih enot, ki imajo sedeže v različnih državah članicah. Navedeno implicitno potrjuje tudi peti odstavek 1. člena direktive, ki določa, da se ta direktiva ne uporablja »[...] za ponudnike storitev s sedežem na ozemlju ene same države [...]« (angl. »[...] service providers established on the territory of a single Member State [...]« in nem. »[...] Diensteanbieter, die im Hoheitsgebiet nur eines Mitgliedstaats niedergelassen sind [...]«). Če bi se navedena določba nanašala zgolj na sedež operaterja oziroma ponudnika storitev informacijske družbe (ne pa tudi njegovih poslovnih enot), ni razumljivo, zakaj besedilo poudarja, da gre zgolj za eno državo članico.

Ob tem velja dodati, da Direktiva 2023/1544/EU ni prvi pravni akt Evropske unije, pri katerem je nastala zagata pri iskanju ustrezne sopomenke angleški besedi *establishment*. Tako se je pri Splošni uredbi o varstvu podatkov izraz »sedež« v celotnem besedilu slovenske različice s popravkom (Uradni list Evropske unije L 119 z dne 4. maja 2016) nadomestil z izrazom »ustanovitev«, pri čemer angleška različica uredbe uporablja termin »establishment«.

Pri oblikovanju določb predloga novele je bilo glede na navedeno upoštevano, da je termin »sedež ponudnika storitve« potrebno razumeti tako v njegovem ožjem in ustaljenem pomenu, pa tudi kot sedež njegove poslovne enote.

Prvi, drugi in tretji odstavek – zavezanci. Glede pojmov »operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe« in »storitev« in glede meril za ponujanje storitev v Evropski uniji in Republiki Sloveniji glej obrazložitev k 96.n členu.

Direktiva 2023/1544/EU izhaja iz načela, da morajo operaterji oziroma ponudniki storitev informacijske družbe, ki ponujajo storitev v Evropski uniji in imajo v njej sedež ali drugo poslovno enoto, za prejetje in izvrševanje zahtev za zavarovanje ali posredovanje elektronskih dokazov imenovati eno izmed svojih poslovnih enot (imenovana poslovna enota; glej točko a prvega odstavka 3. člena Direktive 2023/1544/EU). Operaterji oziroma ponudniki storitev informacijske družbe, ki ponujajo storitev v Evropski uniji, vendar v njej nimajo poslovne enote, pa morajo imenovati drugo pravno ali fizično osebo (pravni zastopnik; glej točko b prvega odstavka 3. člena Direktive 2023/1544/EU).

Hibridna rešitev velja za operaterje oziroma ponudnike storitev informacijske družbe, ki imajo sedež ali drugo poslovno enoto v Evropski uniji, vendar v državi članici, ki je ne zavezujejo vsi predpisi (Uredba 2023/1543/EU, Direktiva 2014/41/EU in Konvencija o medsebojni pravni pomoči), na podlagi katerih se v skladu z direktivo izdajajo zahteve za zavarovanje ali posredovanje elektronskih dokazov. Tudi ti morajo imenovati imenovano poslovno enoto za zahteve, izdane v skladu s predpisom, ki zavezuje vsaj eno državo članico, v kateri imajo sedež ali drugo poslovno enoto. Za zahteve izdane v skladu s predpisom, ki ne zavezuje nobene države članice, v kateri imajo sedež ali drugo poslovno enoto, pa morajo imenovati pravnega zastopnika v drugi državi članici, ki jo ta predpis zavezuje (glej točko c prvega odstavka 3. člena Direktive 2023/1544/EU).

Države članice, ki jih ne zavezuje kateri izmed predpisov, na podlagi katerih se v skladu z direktivo izdajajo zahteve za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov, so:

- Kraljevina Danska, ki je ne zavezuje Uredba 2023/1543/EU in Direktiva 2014/41/EU;
- Republika Irska, ki je ne zavezuje Direktiva 2014/41/EU;
- Republika Hrvaška, ki je ne zavezuje Konvencija o medsebojni pravni pomoči;
- Helenska republika, ki je ne zavezuje Konvencija o medsebojni pravni pomoči.

Primer: če ima operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe poslovno enoto zgolj v Kraljevini Danski, omrežno storitev pa ponuja v Kraljevini Danski, Zvezni republiki Nemčiji in Republiki Sloveniji, mora za zahteve za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov, izdane na podlagi Konvencije o medsebojni pravni pomoči, imenovati imenovano poslovno enoto s sedežem v Kraljevini Danski, za zahteve,

izdane na podlagi Uredbe 2023/1543/EU in Direktive 2014/41/EU pa mora imenovati pravnega zastopnika s sedežem ali prebivališčem v Zvezni republiki Nemčiji ali Republiki Sloveniji.

Direktiva 2023/1544/EU pa ne velja za operaterje ali ponudnike storitev informacijske družbe, ki imajo poslovno enoto zgolj v eni državi članici in storitev ponujajo le v tej državi (peti odstavek 1. člena Direktive 2023/1544/EU). To na primer pomeni, da operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe, ki ima sedež v Republiki Sloveniji in ponuja storitev le v njej, prav tako pa nima poslovne enote v drugi državi članici, ni zavezan k imenovanju imenovane poslovne enote ali pravnega zastopnika.

Navedena pravila direktive prevzema tudi predlog novele. Vendar pa velja izpostaviti, da za razliko od direktive, katere predmet urejanja so vsi operaterji oziroma ponudniki storitev informacijske družbe, ki storitev ponujajo v Evropski uniji, predlog novele ureja zgolj tiste, ki imajo določeno povezavo z Republiko Sloveniji (imajo v njej sedež ali drugo poslovno enoto oziroma v njej ponujajo storitve). S tega vidika so pravila predloga novele nekoliko bolj razdrobljena.

Četrty in peti odstavek – obseg imenovanja, zahteve za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov. Operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe mora imenovati imenovano poslovno enoto oziroma pravnega zastopnika za zahteve, izdane na podlagi Uredbe 2023/1543/EU, Direktive 2014/41/EU in Konvencije o medsebojni pravni pomoči. Pri tem mora biti imenovana poslovna enota oziroma pravni zastopnik zadolžen za prejemanje in izvrševanje zahtev, ki jih na podlagi teh predpisov izda katerakoli država članica.

Operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe pogosto lahko izbira, v kateri državi članici bo imenoval imenovano poslovno enoto ali pravnega zastopnika (glej pojasnilo k naslednjima odstavkoma). Ko pa imenuje imenovano poslovno enoto ali pravnega zastopnika v določeni državi članici, pa mora zagotoviti, da je ta pristojna oziroma pristojen tudi za prejemanje in izvrševanje zahtev za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov na podlagi nacionalnega prava države članice, v kateri ima imenovana poslovna enota oziroma pravni zastopnik sedež ali prebivališče. Tudi ta država članica je namreč v skladu s četrtyim odstavkom 3. člena Direktive 2023/1544/EU dolžna zahteve za zavarovanje in posredovanje elektronskih dokazov naslavljati na imenovano poslovno enoto in pravnega zastopnika, ker pa se ta nahaja na njenem ozemlju, jih ne zahteva v okviru sodelovanja med državami članicami, pač pa neposredno na podlagi lastne zakonodaje.

Šesti odstavek – subjekt, ki se imenuje kot imenovana poslovna enota. V skladu z Direktivo 2023/1544/EU je poslovna enota subjekt, ki s stalno infrastrukturo trajno izvaja ali upravlja dejavnost operaterja oziroma ponudnika storitev informacijske družbe (glej opredelitev pojma v 2. členu Direktive 2023/1544/EU in predlaganem 96.n členu). Vendar pa v skladu z direktivo ni mogoče imenovati katerekoli poslovne enote, pač pa le tisto, ki ima pravno subjektiviteto (glej opredelitev pojma »imenovana poslovna enota« iz 2. člena direktive Direktive 2023/1544/EU in predlaganega 96.n člena). Kot imenovane poslovne enote torej ni mogoče imenovati podružnice, zastopništva/predstavnštva in podobnih enot, ki nimajo lastne pravne subjektivitete.

Operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe lahko izbere, ali bo za vse zahteve imenoval isto imenovano poslovno enoto ali pa bo za vsak pravni akt imenoval drugo poslovno enoto. Prav tako lahko za zahteve na podlagi enega akta imenuje več imenovanih poslovnih in njihovo pristojnost tudi teritorialno razdeli, tako da je posamezna imenovana poslovna enote pristojna za prejemanje in izvrševanje zahtev le nekaterih držav članic. Ključno pa je, da ima imenovana poslovna enota oziroma pravni zastopnik sedež v državi članici, ki jo zavezuje pravni akt, na podlagi katerega se izdajajo zahteve za zavarovanje ali posredovanje elektronskih dokazov, za katere je ta imenovana poslovna enota pristojna. Šele to namreč omogoča, da lahko države članice dosežejo prisilno izvršitev svojih zahtev.

Kadar ima operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe poslovne enote v več državah članicah, lahko kot imenovano poslovno enoto imenuje poslovno enoto v katerikoli izmed teh držav članic, če zadosti pogojem, ki jih določa predlagani člen. Tako ponudniki s poslovno enoto v Republiki Sloveniji niso zavezani, da kot imenovano poslovno enoto imenujejo poslovno enoto s prebivališčem ali sedežem v Republiki Sloveniji.

Dodatno se glede vprašanja, kateri subjekt je mogoče imenovati kot imenovano poslovno enoto, uporablja tudi osmi odstavek predlaganega člena, ki velja tako za imenovane poslovne enote kot tudi pravne zastopnike.

Sedmi odstavek - subjekt, ki se imenuje kot pravni zastopnik. Za razliko od poslovne enote je pravni zastopnik katerakoli pravna ali fizična oseba, ki naloge prejetja in izvrševanja zahtev za zavarovanje ali posredovanje elektronskih dokazov opravlja na podlagi pooblastila (pogodbe), in ni nujno vključena v proces ponujanja storitve ali upravljanja dejavnosti operaterja oziroma ponudnika storitev informacijske družbe. Glede drugih vprašanj *mutatis mutandis* velja zapisano v obrazložitvi k prejšnjem odstavku.

Osmi odstavek – posebni pogoji za imenovane poslovne enote oziroma pravne zastopnike s prebivališčem ali sedežem v Republiki Sloveniji. V skladu s četrnim odstavkom 3. člena Direktive 2023/1544/EU »[d]ržave članice zagotovijo, da ponudniki storitev, ki imajo sedež ali ponujajo storitve na njihovem ozemlju, svojim imenovanim poslovnim enotam ali pravnim zastopnikom podelijo potrebna pooblastila in zagotovijo potrebne vire za izvrševanje odločb in nalogov, ki spadajo na področje uporabe, določeno v členu 1(2), ki jih prejmejo od katere koli države članice«. Ti pogoji so za imenovane poslovne enote in pravne zastopnike določeni skupaj v osmem odstavku predlaganega člena.

Posebej velja izpostaviti, da mora biti imenovana poslovna enota oziroma pravni zastopnik zavezana oziroma zavezan opravljati naloge, za katere je imenovana. Kljub temu da Direktiva 2023/1544/EU in predlog novele govorita o imenovanju imenovanih poslovnih enot in pravnih zastopnikov, pa zgolj (enostransko) imenovanje ne zadošča, saj zgolj volja ene osebe ne more zavezovati druge osebe. Če pa imenovana poslovna enota ali pravni zastopnik ni zavezan k prejemanju in izvrševanju zahtev za zavarovanje ali posredovanje elektronskih dokazov, pa bi to ogrozilo namen ureditve iz direktive. To praviloma pomeni, da imenovana pravni zastopnik svoje naloge opravlja na podlagi pogodbe, ki jo sklene z operaterjem oziroma ponudnikom storitve.

Če pa operater oziroma ponudnik omrežnih storitev, ki je zavezanec po predlogu novele, imenuje imenovano poslovno enoto ali pravnega zastopnika v drugi državi članici, mora izpolnjevati zahteve, ki jih določa ta držav članica. Glede na posebnosti svojega pravnega reda bo namreč ta država članica določila lastne pogoje, s katerimi bo zagotovila spoštovanje četrtega odstavka 3. člena Direktive 2023/1544/EU.

Novi 96.r člen (obvestilo o imenovanju)

Predlagani člen predstavlja prenos prvega, drugega in tretjega odstavka 4. člena Direktive 2023/1544/EU in ureja dolžnost operaterjev oziroma ponudnikov storitev informacijske družbe, da pristojni organ obvestijo o imenovanju imenovane poslovne enote oziroma pravnega zastopnika in njenih oziroma njegovih podatkih, prav tako pa opredeljuje podatke, ki jih je potrebno sporočiti.

Predlagani člen določa tudi rok za podajo obvestila, pri čemer je rok za obvestilo o prvem imenovanju enak roku za izvedbo imenovanja, spremembo podatkov o imenovanju pa je potrebno sporočiti petnajst dni preden sprememba začne učinkovati.

Izpostaviti velja, da Evropska komisija razvija informacijski sistem, ki bo omogočal obveščanje pristojnih organov držav članic, vendar pa uporaba navedenega sistema ni zavezujoča, kar pomeni, da lahko operaterji oziroma ponudniki storitev informacijske družbe pristojni organ obvestijo tudi na drug način.

Novi 96.s člen (nadzor in naloge agencije)

Predlagani člen ureja naloge in pooblastila Agencije za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije. S tem se v ZSKZDČEU-1 prenašata določbi prvega in tretjega odstavka 6. člena Direktive 2023/1544/EU, ki državam članicam nalagata obveznost imenovanja centralnega organa za zagotavljanje dosledne in sorazmerne uporabe direktive, sodelovanje in usklajevanje s centralnimi organi drugih držav članic in z Evropsko komisijo.

Ključna naloga agencije je izvajanje nadzora nad izvajanjem obveznosti operaterjev oziroma ponudnikov storitev informacijske družbe, ki jih uvaja predlog novele.

Novi 96.š člen (prekrški)

Predlagani členi določajo prekrške zaradi kršitev temeljnih obveznosti ponudnika storitve, in sicer opustitev imenovanja ustrezne imenovane poslovne enote ali pravnega zastopnika in opustitev obveščanja Agencije za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije ali drugega pristojnega organa.

Predlagani člen v skladu s stališči Evropske komisije, izraženimi glede Zakona o varstvu osebnih podatkov, ne določa odgovornosti odgovorne osebe. To ne pomeni, da odgovornost za prekršek operaterja ali ponudnika storitev informacijske družbe odstopa od pravil, ki jih določa Zakon o prekrških v 13.–15.a členu, v skladu s katerimi pravna oseba, samostojni podjetniki posamezni in posameznik, ki samostojno opravlja dejavnosti, odgovarja za prekršek, ki ga stori odgovorna oseba. Pomeni le, da se odgovorni osebi v skladu s predlogom novele ne izreče sankcija za prekršek oziroma da za prekršek ne odgovarja.

Tretji odstavek izključuje odgovornost za prekršek manjših operaterjev oziroma ponudnikov storitev informacijske družbe, ki nimajo poslovne enote vsaj v eni državi članici ali svojih storitev ne usmerjajo ciljno vsaj v eno državo članico. Direktiva 2023/1544/EU namreč v okvir pojma »ponujanje storitev v Evropski uniji« oziroma »ponujanje storitev v državi članici« kot zavezanca opredeljuje tudi operaterje oziroma ponudnike storitev informacijske družbe z »znatnim številom uporabnikov«. Ker ta pojem ni jasno opredeljen, bi njegova uporaba v okviru kaznovalnega prava pomenila kršitev ustavnega načela zakonitosti. Po drugi strani Republika Slovenija sama ne more določiti vsebine tega pojma, saj izhaja iz direktive, ki jo je potrebno v vseh državah članicah razlagati enako. S četrtrim odstavkom predlaganega člena se torej pojem znatno število uporabnikov določa zgolj v okviru kaznovalnega prava, ne da bi to hkrati pomenilo, da operaterji oziroma ponudniki storitev z manj uporabniki niso zavezanci za imenovanje imenovane poslovne enote oziroma pravnega zastopnika.

K 7. členu:

Prehodna določba ureja rok za imenovanje imenovanih poslovnih enot in pravnih zastopnikov, ki velja za operaterje oziroma ponudnike storitev informacijske družbe, ki storitev ponujajo že ob uveljavitvi predloga novele, saj so pogoje, zaradi katerih so zavezani imenovati imenovano poslovno enoto ali pravnega zastopnika, izpolnili že pred uveljavitvijo predloga novele.

K 8. členu:

Prehodna določba določa rok, v katerem je potrebno uskladiti Sklep o ustanovitvi Agencije za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije in njen statut z novimi nalogami, ki jih agencija opravlja v skladu s predlogom novele.

K 9. členu:

Končna določba ureja vakacijski rok.

IV. BESEDILO ČLENOV, KI SE SPREMINJAJO

Zakon o sodelovanju v kazenskih zadevah z državami članicami Evropske unije

(Uradni list RS, št. 48/13, 37/15, 22/18, 94/21, 100/25 – ZS-1 in 14/26)

1. člen

(1) Ta zakon ureja sodelovanje v kazenskih zadevah med pristojnimi organi Republike Slovenije in drugih držav članic Evropske unije.

(2) Sodelovanje v kazenskih zadevah iz prejšnjega odstavka obsega:

1. medsebojno priznavanje in izvrševanje:

a) odločb pravosodnih organov zaradi prijetja in predaje oseb, zasega in odvzema predmetov, začasnega zavarovanja zahtevkov za odvzem premoženjske koristi in odvzema premoženjske koristi,

b) odločb sodišč ali drugih pristojnih organov, s katerimi se izda oziroma potrdi evropski preiskovalni nalog,

c) odločb sodišč, s katerimi so izrečene kazni zapora, varnostni ukrepi in drugi ukrepi, povezani z odvzemanjem prostosti,

č) odločb sodišč, s katerimi so izrečeni ukrepi za zagotovitev obdolženčeve navzočnosti in za uspešno izvedbo kazenskega postopka,

d) odločb sodišč oziroma pristojnih organov, s katerimi so izrečene pogojne obsodbe z varstvenim nadzorstvom, pogojne odložitve izreka kazni, alternativne sankcije ter odločbe o pogojnem odpustu z varstvenim nadzorstvom,

e) odločb sodišč ali pristojnih organov, s katerimi se izda evropska odredba o zaščiti);

f) odločb pristojnih organov, s katerimi so izrečene denarne sankcije;

2. odstop in prevzem kazenskega pregona;

3. pravno pomoč v kazenskih zadevah, vključno z ustanovitvijo skupnih preiskovalnih skupin in skupnim izvajanjem preiskovalnih ukrepov;

4. druge oblike sodelovanja v skladu s pravno ureditvijo v Evropski uniji in v njenih državah članicah.

Uporaba tega zakona, drugih predpisov in prenos pravnih aktov Evropske unije

2. člen

(1) Določbe tega zakona se ne uporabljajo za vprašanja sodelovanja v kazenskih zadevah, ki so drugače urejena s pravnim aktom Evropske unije, ki se neposredno uporablja, ali z mednarodno pogodbo.

(2) Določbe II. dela tega zakona se smiselno uporabljajo tudi za postopek predaje med Republiko Slovenijo ter Republiko Islandijo in Kraljevino Norveško na podlagi Sporazuma med Evropsko unijo ter Republiko Islandijo in Kraljevino Norveško o postopku predaje med državami članicami Evropske unije ter Republiko Islandijo in Kraljevino Norveško ter za postopek predaje med Republiko Slovenijo ter Združenim kraljestvom Velika Britanija in Severna Irska na podlagi Sporazuma o trgovini in sodelovanju med Evropsko unijo in

Evropsko skupnostjo za atomsko energijo na eni strani ter Združenim kraljestvom Velika Britanija in Severna Irska na drugi strani.

(3) Glede vprašanj sodelovanja v kazenskih zadevah, ki v tem zakonu niso posebej urejena, se v skladu z njihovo naravo po pravu Republike Slovenije smiselno uporabljajo določbe Kazenskega zakonika ter zakonov, ki urejajo odgovornost pravnih oseb za kazniva dejanja, kazenski postopek, izvrševanje kazenskih sankcij in prekrške.

(4) Ta zakon določa medsebojno priznavanje in izvrševanje odločb pravosodnih organov zaradi prijetja in predaje oseb, zasega in odvzema predmetov, začasnega zavarovanja zahtevkov za odvzem premoženjske koristi in odvzema premoženjske koristi, odločb sodišč ali drugih pristojnih organov, s katerimi se izda evropski preiskovalni nalog, odločb sodišč, s katerimi so izrečene kazni zapora, varnostni ukrepi in drugi ukrepi, povezani z odvzemom prostosti, odločb sodišč, s katerimi so izrečeni ukrepi za zagotovitev obdolženčeve navzočnosti in za uspešno izvedbo kazenskega postopka, odločb sodišč oziroma pristojnih organov, s katerimi so izrečene pogojne obsodbe z varstvenim nadzorstvom, pogojne odložitve izreka kazni, alternativne sankcije ter odločbe o pogojnem odpustu z varstvenim nadzorstvom odločb sodišč ali pristojnih organov, s katerimi se izda evropska odredba o zaščiti, odločb pristojnih organov, s katerimi so izrečene denarne sankcije, ustanovitev skupnih preiskovalnih skupin in skupno izvajanje preiskovalnih ukrepov, izmenjavo podatkov iz kazenske evidence ter sodelovanje z Eurojustom in Evropsko pravosodno mrežo v skladu z:

1. Okvirnim [sklepom Sveta 2002/584/PNZ](#) z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami ([UL L 190, 18. 7. 2002, str. 1](#)), zadnjič spremenjenim z Okvirnim [sklepom Sveta 2009/299/PNZ](#) z dne 26. februarja 2009 o spremembi okvirnih sklepov Sveta 2002/584/PNZ, 2005/214/PNZ, 2006/783/PNZ, 2008/909/PNZ in 2008/947/PNZ zaradi krepitve procesnih pravic oseb ter spodbujanja uporabe načela vzajemnega priznavanja odločb, izdanih na sojenju v odsotnosti zadevne osebe ([UL L 81, 27. 3. 2009, str. 24](#)), (v nadaljnjem besedilu: [Okvirni sklep Sveta 2002/584/PNZ](#));

2. Okvirnim [sklepom Sveta 2002/465/PNZ](#) z dne 13. junija 2002 o skupnih preiskovalnih skupinah ([UL L 162, 20. 6. 2002, str. 15](#)), (v nadaljnjem besedilu: [Okvirni sklep Sveta 2002/465/PNZ](#));

3. Okvirnim [sklepom Sveta 2003/577/PNZ](#) z dne 22. julija 2003 o izvrševanju sklepov o zasegu premoženja ali dokazov v Evropski uniji ([UL L 196, 2. 8. 2003, str. 45](#)), (v nadaljnjem besedilu: [Okvirni sklep Sveta 2003/577/PNZ](#));

4. Okvirnim [sklepom Sveta 2005/212/PNZ](#) z dne 24. februarja 2005 o zaplembi premoženjske koristi, pripomočkov in premoženja, ki so povezani s kaznivimi dejanji ([UL L 68, 15. 3. 2005, str. 49](#)), (v nadaljnjem besedilu: [Okvirni sklep Sveta 2005/212/PNZ](#));

5. Okvirnim [sklepom Sveta 2005/214/PNZ](#) z dne 24. februarja 2005 o uporabi načela vzajemnega priznavanja denarnih kazni ([UL L 76, 22. 3. 2005, str. 16](#)), zadnjič spremenjenim z Okvirnim [sklepom Sveta 2009/299/PNZ](#) z dne 26. februarja 2009 o spremembi okvirnih sklepov Sveta 2002/584/PNZ, 2005/214/PNZ, 2006/783/PNZ, 2008/909/PNZ in 2008/947/PNZ zaradi krepitve procesnih pravic oseb ter spodbujanja uporabe načela vzajemnega priznavanja odločb, izdanih na sojenju v odsotnosti zadevne osebe ([UL L 81, 27. 3. 2009, str. 24](#)), (v nadaljnjem besedilu: [Okvirni sklep Sveta 2005/214/PNZ](#));

6. Okvirnim [sklepom Sveta 2006/783/PNZ](#) z dne 6. oktobra 2006 o uporabi načela vzajemnega priznavanja odredb o zaplembi ([UL L 196, 2. 8. 2003, str. 45](#)), zadnjič spremenjenim z Okvirnim [sklepom Sveta 2009/299/PNZ](#) z dne 26. 2. 2009 o spremembi okvirnih sklepov Sveta 2002/584/PNZ, 2005/214/PNZ, 2006/783/PNZ, 2008/909/PNZ in 2008/947/PNZ zaradi krepitve procesnih pravic oseb ter spodbujanja

uporabe načela vzajemnega priznavanja odločb, izdanih na sojenju v odsotnosti zadevne osebe ([UL L 81, 27. 3. 2009, str. 24](#)), (v nadaljnjem besedilu:[Okvirni sklep Sveta 2006/783/PNZ](#));

7. Okvirnim[sklepom Sveta 2008/909/PNZ](#)z dne 27. novembra 2008 o uporabi načela vzajemnega priznavanja sodb v kazenskih zadevah, s katerimi so izrečene zaporne kazni ali ukrepi, ki vključujejo odvzem prostosti, za namen njihovega izvrševanja v Evropski uniji ([UL L 327, 5. 12. 2008, str. 27](#)), zadnjič spremenjenim z Okvirnim[sklepom Sveta 2009/299/PNZ](#)z dne 26. februarja 2009 o spremembi okvirnih sklepov Sveta 2002/584/PNZ, 2005/214/PNZ, 2006/783/PNZ, 2008/909/PNZ in 2008/947/PNZ zaradi krepitve procesnih pravic oseb ter spodbujanja uporabe načela vzajemnega priznavanja odločb, izdanih na sojenju v odsotnosti zadevne osebe ([UL L 81, 27. 3. 2009, str. 24](#)), (v nadaljnjem besedilu:[Okvirni sklep Sveta 2008/909/PNZ](#));

8. Okvirnim[sklepom Sveta 2008/947/PNZ](#)z dne 27. novembra 2008 o uporabi načela vzajemnega priznavanja sodb in pogojnih odločb zaradi zagotavljanja nadzorstva nad spremljevalnimi ukrepi in alternativnimi sankcijami ([UL L 337, 16. 12. 2008, str. 102](#)), zadnjič spremenjenim z Okvirnim[sklepom Sveta 2009/299/PNZ](#)z dne 26. februarja 2009 o spremembi okvirnih sklepov Sveta 2002/584/PNZ, 2005/214/PNZ, 2006/783/PNZ, 2008/909/PNZ in 2008/947/PNZ zaradi krepitve procesnih pravic oseb ter spodbujanja uporabe načela vzajemnega priznavanja odločb, izdanih na sojenju v odsotnosti zadevne osebe ([UL L 81, 27. 3. 2009, str. 24](#)), (v nadaljnjem besedilu:[Okvirni sklep Sveta 2008/947/PNZ](#));

9.[Sklepom Sveta 2008/976/PNZ](#)z dne 16. decembra 2008 o Evropski pravosodni mreži ([UL L 348, 24. 12. 2008, str. 130](#)), (v nadaljnjem besedilu:[Sklep Sveta 2008/976/PNZ](#));

10.[Direktivo Evropskega Parlamenta in Sveta 2014/41/EU](#)z dne 3. aprila 2014 o evropskem preiskovalnem nalogu v kazenskih zadevah ([UL L 130, 1. 5. 2014, str. 1](#)), (v nadaljnjem besedilu:[Direktiva 2014/41/EU](#));

11. Okvirnim[sklepom Sveta 2009/315/PNZ](#)z dne 26. februarja 2009 o organizaciji in vsebini izmenjave informacij iz kazenske evidence med državami članicami ([UL L 93, 7. 4. 2009, str. 23](#)), (v nadaljnjem besedilu:[Okvirni sklep Sveta 2009/315/PNZ](#));

12.[Sklepom Sveta 2008/316/PNZ](#)z dne 6. aprila 2009 o vzpostavitvi Evropskega informacijskega sistema kazenskih evidenc (ECRIS) na podlagi[člena 11 Okvirnega sklepa Sveta 2009/315/PNZ](#)([UL L 93, 7. 4. 2009, str. 33](#)), (v nadaljnjem besedilu:[Sklep Sveta 2008/316/PNZ](#));

13. Okvirnim[sklepom Sveta 2009/829/PNZ](#)z dne 23. oktobra 2009 o uporabi načela vzajemnega priznavanja odločb o nadzornih ukrepih med državami članicami Evropske unije kot alternativni začasemu priporu ([UL L 294, 11. 11. 2009, str. 20](#)), (v nadaljnjem besedilu:[Okvirni sklep Sveta 2009/829/PNZ](#));

14. Okvirnim[sklepom Sveta 2009/948/PNZ](#)z dne 30. novembra 2009 o preprečevanju in reševanju sporov o izvajanju pristojnosti v kazenskih postopkih ([UL L 328, 15. 12. 2009, str. 42](#)), (v nadaljnjem besedilu:[Okvirni sklep Sveta 2009/948/PNZ](#));

15.[Direktivo 2011/99/EU](#)Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o evropski odredbi o zaščiti ([UL L 338/2, 21. 12. 2011, str. 2](#)), (v nadaljnjem besedilu:[Direktiva 2011/99/EU](#));

16.[Direktivo 2013/48/EU](#)Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. oktobra 2013 o pravici do dostopa do odvetnika v kazenskem postopku in v postopkih na podlagi evropskega naloga za prijetje ter pravici do obvestitve tretje osebe ob odvzemu prostosti in do komunikacije s tretjimi osebami in konzularnimi organi med odvzemu prostosti ([UL L 294, 6. 11. 2013, str. 1](#)), (v nadaljnjem besedilu:[Direktiva 2013/48/EU](#));

17. [Direktivo \(EU\) 2016/1919](#) Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. oktobra 2016 o brezplačni pravni pomoči za osumljene in obdolžene osebe v kazenskem postopku ter za zahtevane osebe v postopku na podlagi evropskega naloga za prijetje ([UL L 297, 4. 11. 2016, str. 1](#)), (v nadaljnjem besedilu: [Direktiva 2016/1919/EU](#));

(5) V razmerju do držav, ki niso prenesle aktov iz prejšnjega odstavka v notranjo zakonodajo, se namesto določb tega zakona uporabljajo ustrezne določbe zakona, ki ureja kazenski postopek, in mednarodnih pogodb.

(6) S tem zakonom se:

1. za izvajanje [Uredbe \(EU\) 2018/1727](#) Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. novembra 2018 o Agenciji Evropske unije za pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah (Eurojust) ter nadomestitvi in razveljavitvi [Sklepa Sveta 2002/187/PNZ](#) ([UL L 295, 21. 11. 2018, str. 138](#)) določajo dostop do osebnih podatkov, ki jih obdeluje Eurojust, vlaganje zaprosil Eurojustu, postopek dogovora o napotitvi sodnika za zvezo iz Republike Slovenije v imenu Eurojusta v tretjo državo in sodelovanje med Evropsko pravosodno mrežo in Eurojustom;

2. za izvajanje [Uredbe \(EU\) 2018/1805](#) Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. novembra 2018 o vzajemnem priznavanju sklepov o začasnem zavarovanju in sklepov o odvzemu ([UL L 303, 28. 11. 2018, str. 1](#)), (v nadaljnjem besedilu: [Uredba 2018/1805/EU](#)) določajo razlogi za zavrnitev priznanja in izvršitve ter postopek odločanja v zvezi s sklepi o začasnem zavarovanju in odvzemu premoženja, ki so v priznanje in izvršitev posredovani Republiki Sloveniji, v zvezi s sklepi, ki jih v priznanje in izvršitev pošljejo organi Republike Slovenije, pa se urejajo pristojnost za pošiljanje zahtevkov, odločanje o razpolaganju z odvzetim premoženjem in delitev stroškov;

Načelo vzajemnega priznavanja

V. PREDLOG ZA OBRAVNAVO PREDLOGA ZAKONA PO NUJNEM ALI SKRAJŠANEM POSTOPKU

Ministrstvo za pravosodje v skladu s 142. členom Poslovnika državnega zbora (PoDZ-1) predlaga, da se predlog zakona obravnava po skrajšanem postopku, saj so predlagane spremembe ZSKZDČEU-1 uskladitve zakona s pravom Evropske unije.

VI. PRILOGE

Priloge niso priložene.